

Giới thiệu Cẩm Kỵ Sư

Trong cuộc sống ngày nay khi mọi thứ phát triển cũng dẫn đến lòng người đen tối, ích kỷ, ghen ghét lẫn nhau. Cũng dần dần sinh ra nhiều việc cấm kỵ từ như mở cửa có cấm kỵ, đi tắm có cấm kỵ, ăn cơm có cấm kỵ, ngủ có cấm kỵ, kết hôn có cấm kỵ, sinh con cũng có cấm kỵ...Cấm kỵ không chỗ nào không có.

Xúc phạm cấm kỵ, chỉ một từ "chết", hoặc "sống không bằng chết". Vì thế nên một nghề nghiệp cổ xưa đã ra đời: Cẩm kỵ sư.

Từ khi con người xuất hiện, trong các bộ lạc đã có thân ảnh của cẩm kỵ sư. Tất cả những gì họ cần phải làm là giúp mọi người tránh né thảm họa, không phạm phải điều cấm kỵ, và tránh xa cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cẩm Kỵ

Tên của tôi là Hàn Thanh Thiên, tôi sinh ra ở một vùng quê trên núi, nơi đó rất heo lánh, cách huyện thành gần nhất cũng mấy giờ đi xe, nhưng nơi đó giống như một vùng đất thần tiên.

Từ khi còn nhỏ, tôi lớn lên cùng với ông nội của tôi, ông nói vào ngày tôi sinh ra, ba của tôi đã qua đời vì một con bệnh nặng. Còn ký ức về mẹ của tôi chỉ mơ hồ khi tôi chưa tròn năm tuổi.

Trong trí nhớ của tôi, thân thể của ông cũng không tốt cho lắm, luôn bị ho sù sụ, nhưng ông lại là một lang y trong làng, hiểu được rất nhiều phương thuốc chữa bệnh, hơn nữa hiệu quả rất thần kỳ, những người sống quanh thôn thường có một số căn bệnh lạ mà ở bệnh viện không chữa được, chỉ cần đến với ông nội tôi, bệnh nào cũng chữa khỏi, nên mọi người xung quanh đều rất tôn kính ông tôi.

Ông nội tôi rất tốt, ông luôn mỉm cười với mọi người, rất tử tế và hiền hòa. Hơn nữa, ông tôi còn biết kể chuyện xưa, trong đầu của ông như chứa cả một tủ truyện xưa vậy, chỉ cần tâm trạng tốt, ông sẽ tập hợp đám trẻ chúng tôi lại, kể rất nhiều câu chuyện ở ngoài vùng núi này, rất nhiều câu truyện đáng kinh ngạc, cho tới bây giờ vẫn khắc sâu ở trong đầu của tôi.

Nhưng mà, tính tình của ông rất kỳ lạ, lúc nào cũng nhắc tôi cái này, nhắc tôi cái kia, ví dụ như, không thể soi gương vào buổi tối, nửa đêm muốn đi toilet phải ho một tiếng, vào ngày hè thì không được ngồi ở ngạch cửa, thậm chí vào buổi trưa nắng gắt, tôi không được phép cùng với các bạn của mình lên núi đi chơi.

Mỗi khi tôi hỏi nguyên nhân tại sao, ông luôn dùng cái tẩu thuốc của ông gõ thật mạnh vào cái bàn và nói:

- Đây là điều cấm kỵ, một khi mắc phải sẽ bị trừng phạt.

Mặc dù, khi đó tôi cũng không hiểu những điều cấm kỵ đó đến từ đâu, cũng không hiểu vì sao ông luôn có rất nhiều điều cấm kỵ bắt tôi phải làm theo, nhưng tôi vẫn nhớ những lời của ông và không bao giờ vi phạm dù chỉ một lần.

Cuộc sống thời thơ ấu, lúc nào cũng vô tư, tuy ông đối với tôi rất nghiêm khắc, cũng không ảnh hưởng đến hạnh phúc của tôi, ngược lại, tôi đã đem tất cả các điều cấm kỵ ghi nhớ trong lòng, thường thường đi ra ngoài lấy những chuyện đó để kể cho bọn trẻ nghe, khi đó, ở trong lòng của bọn trẻ, tôi giống như một Đức Chúa Trời vậy.

Cuộc sống như vậy vẫn luôn tiếp tục như vậy cho đến khi tôi mười tuổi, mới bắt đầu thay đổi.

Một ngày nọ, trong nhà tôi hai người, một cái hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao, gầy giống cái cột tre, khuôn mặt dài, đôi mắt cứ híp lại. Một người khác là một cậu bé so với tôi lớn hơn vài tuổi, trông rất ốm yếu, nhưng ở má bên trái của hắn, có một vết máu bầm hình bàn tay, môi hắn phát tím, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn hơi đáng sợ.

Vào lúc người bệnh tới nhà, ông chưa bao giờ phản đối tôi ở bên cạnh nhìn xem, nhưng lúc này, sắc mặt của ông lại rất khó coi, ông đuổi tôi ra bên ngoài, bảo tôi đi chơi đi, sau đó liền đóng chặt cửa phòng lại.

Tuy nhiên, tôi lại rất tò mò về hai người này. Sau khi đi một vòng quanh thôn, tôi liền lặng lẽ chạy về nhà để kiểm tra động tĩnh. Vì thế tôi nghe được cuộc đối thoại của bọn hắn.

-..... Anh Hàn à, tôi đã đi hết ngọn núi này, vất vả lắm mới tìm thấy anh, chỉ mong anh có thể mở lòng từ bi, cứu con trai của tôi, ông muốn gì tôi cũng đáp ứng.

Đây là một giọng nói khàn khàn mang theo vẻ cầu xin, hẳn đây là giọng của người đàn ông trung niên.

Ông tôi không nói gì, tôi ở bên ngoài có thể nghe thấy ông ấy đang nén cơn ho khan của mình, sau một lúc lâu, ông mới nói:

- Không thể, khi này tôi đã nói rồi, chỉ có cách đó thôi, nhưng tôi cũng biết muốn cho cậu từ bỏ tất cả, cậu nhất định sẽ không đồng ý, cho nên, cậu vẫn là đi đi, kiếp nạn này là do cậu gây ra, tôi không thể giúp cậu được.

Người đàn ông trung niên vội vàng nói:

- Anh đã cứu rất nhiều người, vì sao lại không chịu cứu con tôi? Chẳng lẽ anh muốn để con trai tôi chết sao?

Ông nói chậm rãi:

- Mỗi hành gia đều có cấm kỵ của riêng mình, tôi đã không dùng cấp thuật trong hai mươi năm, nhưng con trai tôi vẫn chết, tôi có thể tìm ai để giúp đỡ đây?

Người đàn ông kia giống như đập vào cái bàn, một tiếng "ầm" vang lên, ngay sau đó ông ta nói:

- Tốt, tốt lắm, cấm kỵ của Hàn gia các người tôi hiểu, lần này tôi tới đây vốn không ôm hy vọng gì nhiều, nếu đã như vậy, tôi đi!

Tiếng bước chân truyền đến, người đàn ông đi tới gần cánh cửa, lại nói một câu:

- Đừng quên, ông còn có một đứa cháu trai, có bản lĩnh, ông liền đem điều cấm kỵ đó phá vỡ đi!

Giọng của ông vẫn rất bình tĩnh, như thể ông đang hút tẩu thuốc của mình trên bàn và từ từ nói:

- Cậu cũng vậy. Nếu cậu không nghe lời khuyên của tôi, không ai có thể cứu cậu khi điều cấm kỵ đến.

Người đàn ông quay người rời đi. Đến khi tôi chạy đến trước cửa phòng, lại không thấy được bóng dáng của hai người đó.

Vài câu đối thoại không đầu không đuôi của bọn họ, tôi thực sự không hiểu lắm, tôi chạy vào nhà, và thấy gương mặt u sầu của ông, ông nhìn tôi và không nói gì cả.

Tôi nhìn lên cái bàn, có một dấu tay in rõ ràng trên đó, khiến cho tôi hoảng sợ.

Chuyện này tuy hơi quái dị, nhưng tôi nhanh chóng quên đi vì tôi còn nhỏ, chỉ là từ ngày hôm sau, không biết tại sao, người bệnh tới trong nhà gặp ông tôi để chữa bệnh ngày càng ít.

Khuôn mặt luôn nở một nụ cười hòa ái của ông tôi, giờ đây đã bị thay thế bởi một khuôn mặt suốt ngày cau có, ông hay ngồi một góc và tỏ ra chán nản, bao thuốc lá sợi ông treo lên trên trần nhà, và từ đó ông không bao giờ hút thuốc nữa.

Tuy nhiên, ông nội đã đưa cho tôi một túi giấy cỡ ngón tay, mặt trên túi vẽ một hoa văn kỳ lạ, tôi không muốn mang nó tí nào. Nhưng ông lại nghiêm túc nói cho tôi đây là đồ vật có thể cứu mạng và tôi phải mang nó lên, nếu gặp lúc tính mạng bị đe dọa, liền dùng lực phá nát cái túi này.

Tôi bị câu nói của ông làm cho sợ hãi, ngoan ngoãn đem túi tiền mang ở trên cổ, tuy rằng tôi rất tò mò, nhưng trong lòng lại cầu khẩn tốt nhất đừng có đến lúc phải phá vỡ cái túi này.

Năm nay, tôi đã 15 tuổi, tới tháng ba này là tôi phải lên trường cấp ba để đi học. Trong khu vực quanh đây, tôi đã được xem như là một người đàn ông rồi, nhiều đứa trẻ tuổi tác như tôi giờ đây đã là một nửa sức lao động trong nhà.

Nhưng ông lại bắt tôi phải đi học, ông nói đọc sách mới có tiến bộ được, mới có cơ hội bước ra khỏi ngọn núi này, đi ra thế giới bên ngoài và bắt đầu một cuộc sống mới của mình.

Vào lúc đó, tôi đối với điều ông nói tới cũng rất khát khao, cũng thường ngày thơ nghĩ rằng khi tôi lớn lên, thi vào đại học thì sẽ đi kiếm tiền, lúc đó tôi có thể đưa ông vào thành phố và hai người sống hạnh phúc bên nhau.

Chỉ tiếc rằng, lúc đó tôi chỉ dừng lại ở việc tưởng tượng cuộc sống trong thành phố và cứ nghĩ nơi đó là một thiên đường.

Tuy nhiên, loại ảo tưởng này của tôi đột nhiên bị phá vỡ chỉ sau một ngày, từ đó trở đi, tôi mới hiểu được thế giới này có rất nhiều điều đáng sợ, không tốt như tưởng tượng của tôi.

Thậm chí, còn tệ hơn những gì tôi nghĩ.

Tôi đã nói ở khúc trước, lúc này người tôi tìm ông nội tôi chữa bệnh, càng ngày càng ít, ở trong thôn, có những tin đồn thất thiệt nổi lên, nói ông tôi cũng không có tài năng gì, chữa bệnh cho người khác cũng chỉ là khám chữa qua loa, không lợi hại bằng Mã tiên sinh ở thôn phía Nam.

Mã tiên sinh này, tôi cũng nghe nói qua, nghe nói ông ta đến đây vài năm trước và ở lại luôn nơi đây, suốt ngày ở trong nhà, rất hiếm khi thấy ông ta ra ngoài. Nhưng lại dựa vào một phương thuốc cổ truyền từ đời tổ tiên, chữa trị hết rất nhiều căn bệnh lâu năm mà người dân vẫn không chữa được, hơn nữa còn tuyên bố có bệnh ăn vào sẽ hết bệnh, người không bị bệnh ăn vào thì thân thể sẽ cường tráng, học hành kém cỏi chỉ cần ăn vào liền sẽ thi đậu cấp ba, phụ nữ không có con, ăn vào thì sẽ có con ngay, và còn nhiều điều khác nữa...

Mọi người xung quanh đối với phương thuốc của hắc thờ phụng như thần tiên, ở một lần ngẫu nhiên, tôi cũng được thấy qua loại thuốc kia, chỉ là bột phấn màu xám trắng rất bình thường, nói là dùng với nước. Chỉ cần sử dụng trong một tháng liền sẽ có hiệu quả, tuy rằng giá tiền rất cao, nhưng mọi người đập nổi chìm thuyền cũng muốn mua cho được loại thuốc này, điều này làm cho tôi rất khó hiểu.

Càng làm cho tôi khó hiểu hơn chính là mọi người sau khi ăn, quả thật có hiệu quả, ngay cả một ông lão nằm liệt giường ở trong thôn chỉ cần ăn vào loại thuốc này cũng có thể chạy nhảy khắp thôn.

Vấn đề này, tôi từng hỏi qua ông nội, nhưng khi nghe xong, ông nội cau mày lại, hiếm thấy nghiêm túc dặn dò tôi:

- Việc gì không nên hỏi thì đừng hỏi, không nên để các việc quanh đây ảnh hưởng đến con, yên tâm đọc sách, không cần chạy vòng vòng khắp nơi, đợi đến lúc con đi học cấp ba cũng đừng đem việc này nói với người khác.

Tôi muốn hỏi tiếp, ông nội đột nhiên ho sù sụ lên, sau đó ông lắc đầu, từ chối trả lời bất kỳ điều gì.

Tuy tôi rất hiếu kỳ, nhưng cũng không để ở trong lòng, chỉ đợi cho đến khi mình lên học trung học, đối với tôi lúc này, thế giới bên ngoài hấp dẫn nhiều hơn so với vùng quê nhỏ bé này.

Mùa hè năm nay, tôi cùng với hai người bạn của mình hẹn nhau lên núi đi chơi, chúng tôi khởi hành khi trời còn sương sớm, đi qua vài đỉnh núi, hái rất nhiều quả dại. Lúc sắp đến buổi trưa, chúng tôi liền kéo quân trở về.

Lúc trở về, chúng tôi chọn một con đường tắt để đi, sẽ gần hơn so với đi đường bên ngoài, trong chúng ta ba người, chỉ có mình Vương béo đã đi qua con đường này nên hắn chịu trách nhiệm dẫn đường, tôi cùng một với người bạn học đeo mắt kiếng đi phía sau.

Đi con đường này thật không dễ dàng, cây mọc tùm lùm, đá gồ ghề lởm chởm, cao hơn nửa người so với chúng tôi. Chúng tôi đi một lúc được bảy tám vòng, Vương béo bắt đầu bối rối, bối vì tên này phát hiện mình đã đi lạc đường.

Hắn lạc đường, vậy cả ba chúng ta cùng nhau lạc đường, tôi không có đồ lữ cho hắn, sớm biết như thế liền đi đường bên ngoài cho xong, tuy hơi xa nhưng không gặp phải điều gì, ở đây nếu gặp một ít loài rắn độc, bị cắn trúng một phát có mà đi đánh cò với Diêm Vương.

Nếu mà gặp được điều gì không giải thích được, thì còn tồi tệ hơn...

Nói tới đây, tôi bỗng nhiên nhớ tới ông nội đã từng nói qua một điều cấm kỵ, đó là vào giữa trưa nắng gắt thì không nên đi dã ngoại. Tôi không nhận được ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này mặt trời đã đứng trên đỉnh đầu, đây chính là lúc buổi trưa nắng gắt...

Tôi vừa nghĩ tới đây, mũi của tôi lại ngửi tới một mùi hôi thúi, Vương béo đi ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, chỉ vào phía trước, giọng nói có chút run rẩy:

- Các người..... Mau đến xem..... Nơi đó.....

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Mã Tiên Sinh

Tôi nghe thấy giọng nói của cậu ta hơi run rẩy, nên chạy nhanh về phía trước để nhìn xem, khi nhìn thấy thì da đầu tôi cũng run lên, ở bụi cỏ trước mắt, có một cái hố đất bị người đào ra, mà bên trong hố đất lại có một quan tài mục nát, nắp quan tài đã bị mở ra, nhưng vì khoảng cách và góc nhìn khiến chúng tôi không thể nhìn thấy được bên trong, nhưng mùi hôi thúi kia rõ ràng phát ra từ bên trong quan tài.

Con nít trong núi lá gan rất lớn, trong lòng ba người chúng tôi, sự hiếu kỳ lớn hơn so với sợ hãi. Nên cả ba cùng nhau đi về phía trước muốn xem rõ là cái gì.

Khi tôi bước đến gần, tôi đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhìn xuống phía dưới và nhanh chóng phát hiện ra manh mối.

Đất ở xung quanh chiếc quan tài bốc lên một mùi làm người ta buồn nôn, lại trộn lẫn với bùn đất ẩm ướt, điều đó thấy được cái quan tài này vừa mới được đào ra không lâu!

Trong trái tim của tôi bỗng cảm thấy lạnh lẽo, tôi vừa định nhắc nhở hai người bọn họ, nhưng đã chậm một bước, Vương béo là người thứ nhất đi đến trước ngôi mộ, nhìn chăm chú vào bên trong.

- Aaaaaa.....

Đột nhiên Vương béo phát ra một tiếng thét kinh khủng, loạng choạng lui về phía sau, Lượm Tử tựa hồ cũng đã thấy được thứ gì đó, bộ dáng so với Vương béo còn thảm hại hơn, cả người co giắt ngồi ở mép ngôi mộ, miệng của hắn vì sợ hãi mà há to, cũng không nói ra được một lời nào.

Thấy tình hình như vậy, tôi vội đi lên và lấy tay bịt mũi mình lại, một tay còn lại tôi ra sức kéo Lượm Tử ra khỏi ngôi mộ để nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng khi tôi chạy đến kéo Lượm Tử, lòng tò mò của tôi lại không thể kiềm chế được, theo bản năng liền nhìn về hướng chiếc quan tài...

Khi tôi vừa nhìn rõ thứ gì, cả người tôi lập tức cứng lại. Trái tim đập lên từng nhịp đập dồn dập, một cảm giác sợ hãi lập tức bao phủ con người của tôi, tôi muốn kéo Lượm Tử lại, nhưng hai chân tôi trở nên mềm nhũn, té ngổ trên mặt đất.

Bên trong quan tài, chỉ có một đầu người đã bắt đầu hư thối, và một cái đuôi khô quắt, đang nằm chính ỉnh ở trong đó, đầu người hư thối khuôn mặt lộ chỗ, mái tóc muối tiêu rối tung, nhưng lại mang theo một vẻ quen thuộc như đã gặp ở đâu rồi.

Trong tiềm thức tôi liền nhìn chăm chăm vào cái đuôi khô quắt kia, trong đầu tôi bỗng nhiên nghĩ tới một người, không đợi tôi kịp xác nhận cái đầu cùng cái đuôi này là của ai, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

- Mấy đứa nhóc con các người, ban ngày trưa nắng chạy đến nơi đây làm cái gì, không sợ bị bọn quỷ bắt đi sao?

Tôi đột nhiên quay đầu lại và nhìn về phía sau, không biết lúc nào đã đứng đấy một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ta nhìn hơi già nua, vóc người rất cao, đang mặc một bộ áo dài, mái tóc rối tung, dáng người gầy guột, ánh mắt thì lạnh lẽo, như đang ẩn giấu hai con dao vậy.

Giọng nói của người đàn ông này vô cùng khó nghe, âm thanh khàn khàn, trên mặt lại có một vết sẹo khủng khiếp, kéo dài từ thái dương bên trái đến má bên phải, khiến cho bộ dáng của ông ta nhìn rất dữ tợn.

Tuy nhiên, ngay khi tôi nhìn thấy ông ấy, trong lòng tôi liền nghĩ đến một điều. Làm thế nào nhìn ông ta lại có vẻ quen thuộc nhỉ?

Wương béo vừa thấy người này, lại giống như thấy cứu tinh, thở phào nhẹ nhõm, chạy tới kêu lên:

- Mã tiên sinh, Mã đại thúc, là con đây, Vương Béo đây ạ, chúng con tới ngọn núi này đi chơi, nhưng lại đi lạc, con thấy một ngôi mộ vừa bị đào lên ở đây, làm cho con sợ té xỉu.....

Đây là Mã tiên sinh được mọi người tôn thờ đây sao? Tôi không thể không nhìn ông ta thêm vài lần, nhưng càng nhìn càng thấy quen thuộc.

Tuy nhiên, ông ta ở đây làm cái gì?

Mã tiên sinh chỉ nhìn Vương béo một chút, liền nhìn về phía tôi, như là tình cờ, như thể đang trả lời câu hỏi mà trong lòng tôi đang thắc mắc, giọng nói nhẹ nhàng:

- Ta đi đến đây để hái thuốc, nghe thấy tiếng la của đám nhóc các người, liền tới đây nhìn một chút, giờ thì ổn rồi, chỉ là một ngôi mộ, mà người thì đã chết, các người còn sợ hãi gì nữa?

Wương béo nói:

- Nhưng mà, người đó chỉ còn có cái đầu và cái đuôi, các bộ phận cơ thể khác đều...đều...không thấy.

Mã tiên sinh hoàn toàn không để trong lòng, đi đến chỗ tôi và Lượm Tử, lạnh lẽo nói:

- Không có chuyện gì cả, người đã chết rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Ông nói xong, liền nắm lấy cánh tay của hai đứa tôi, kéo hai đứa tôi lên.

Tuy nhiên, khi ông ta nắm lấy bàn tay tôi, khuôn mặt ông ta đột nhiên thay đổi, ông ta nắm lấy cổ tay tôi, nhìn chăm chăm vào tôi và trong ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

Mã tiên sinh chỉ dùng ba ngón tay, nắm chặt cổ tay của tôi, dùng sức rất mạnh, cổ tay của tôi đau đớn, nhưng lại không thể tránh thoát được ma trảo của hắn:

- Chú nắm tay con làm gì, mau thả con ra!

Hắn ta giật mình, bỗng nhiên buông lỏng hai tay và xoa xoa cổ tay tôi, lui ra phía sau hai bước, tôi nhìn trên gương mặt của hắn ta, lại thấy trên mặt hắn bỗng nhiên lộ ra tươi cười quái dị, nói với chúng tôi:

- Đi theo ta, ta sẽ dẫn các con xuống núi.

Từ phía sau bụi cỏ, Mã tiên sinh kéo ra một cái túi, vác lên vai, nhìn qua có vẻ nặng, bên trong căng phồng, không biết ở trong đó có gì.

Tuy nhiên có một mùi rất kỳ lạ, từ trong túi kia tỏa ra, tôi cau mày, mùi này hơi cay, lại có mùi hương thảo dược, nhưng ẩn ẩn ở trong đó còn có một mùi mục nát.

Mã tiên sinh quay đầu lại và rời đi, cả ba chúng tôi đều không biết con đường này nên vội vã chạy theo, điều quan trọng lúc bây giờ là phải ra khỏi ngọn núi này.

Sau khi đi được một đoạn khá xa, Vương Béo hí hửng đi theo phía sau lưng Mã tiên sinh, nhưng cậu ta không dám tới gần, có chút lấy lòng hỏi:

- Mã đại thúc, túi của thúc đựng gì thế ạ?

- Đây là dược liệu ta hái.

Mã tiên sinh cũng không quay đầu lại mà nói.

- Nhiều như vậy sao, chắc phải hái rất lâu.

Mã tiên sinh lúc này không nói chuyện, chỉ ừ một tiếng.

Vương béo nhìn chằm chằm cái túi, vừa đi vừa hỏi:

- Con nghe ba con nói, Mã đại thúc mỗi tháng đều phải lên núi hái thuốc, rất vất vả.

- Còn nói Mã đại thúc là một thầy thuốc rất lợi hại.....

- Mã đại thúc sống một mình sao, có ai sống cùng chứ không?

Vương béo hỏi không ngừng nghỉ, nhưng cậu nói suốt nửa ngày, câu trả lời mà cậu nhận được chỉ là tiếng ừ mà thôi.

Tôi đã nhận ra, Vương Béo đang cố nắm bắt cơ hội để chủ động lôi kéo làm quen, muốn Mã tiên sinh thu hắn làm đệ tử. Phải biết rằng thân dược của Mã tiên sinh bán được rất nhiều tiền.

Nhưng Mã tiên sinh không quan tâm đến hắn, và một mối với cái miệng lái nhái của hắn, bỗng nhiên dừng lại bước chân, từ trong người lấy ra bàn viên thuốc nhỏ, đưa cho chúng tôi mỗi người một viên, mặt không biểu tình, nói:

- Đây là thuốc viên tẩm đường, ngọt lắm, ta đưa cho các ngươi ăn vào để có sức mà đi tiếp.

Vương béo cùng Lượm Tử đều vui mừng khôn xiết, ở trong mắt bọn hắn, Mã tiên sinh giống như là thần tiên sống, hắn đã đưa đường, còn là thuốc đã tẩm đường, vậy không có lý do gì không ăn cả?

Hai người nhét ngay viên thuốc tẩm đường vào miệng, tôi thì do dự nắm ở trong tay.

Mã tiên sinh nhìn về phía tôi, bỗng nhiên lộ ra biểu hiện bất thiện, giọng nói mang theo vài phần khó chịu, nói với tôi:

- Bọn họ đều ăn, tại sao con không ăn? Đây chính là thứ tốt, trước giờ ta đều không đem nó bán ra ngoài.

Vương béo cùng Lượm Tử cũng thúc giục tôi:

- Mau ăn đi, nó thực sự rất ngọt, Mã đại thúc cho chúng ta thứ tốt đó.

Tôi không thể từ chối, nhưng trong lòng lại cảm thấy ghê tởm và chán ghét viên thuốc này, tùy tay ném viên thuốc vào miệng, nhưng lại dùng đầu lưỡi ngăn chặn, sau đó ngẩng đầu cười nói.

- Con đã ăn rồi, cảm ơn Mã đại thúc.

Mã tiên sinh ánh mắt dừng lại ở trên mặt tôi mấy giây, khoe miệng hơi kéo ra, phảng phất đang cười, vết sẹo trên mặt của hắn như đang di chuyển, khiến người xem sồn tóc gáy.

Hắn chậm chạp quay đầu mà tiếp tục bước đi.

Tôi thừa cơ hội quay đầu lại, nhân cơ hội Vương Béo và Lượm Tử chưa chú ý, đem viên thuốc tẩm đường kia phun ra, giấu nó ở trong túi quần.

Ở trên đầu lưỡi, là một hương vị khó tả, mới đầu rất ngọt, những cẩn thận cảm nhận, có thể cảm nhận được một mùi lạ, giống như mùi sáp đèn cầy, lại giống mùi Ngũ vị tử trong núi, lại cảm nhận một chút, bỗng nhiên cảm thấy có một mùi tanh hôi, ngay sau đó cổ họng có một trận ghê tởm như muốn nôn mửa mọi thứ đó ra.

Vương Béo cùng Lượng Tử lại không có phản ứng gì, rất vui vẻ đi ở phía trước.

Tôi cố nén mùi vị ghê tởm đó, lặng lẽ đi sau lưng bọn họ, trong lòng đã có quyết định, sau khi trở về liền đem viên thuốc tẩm đường này đưa cho ông nội, để cho ông xác định đây là thứ gì...

Nhưng vừa đi không lâu, Vương Béo và Lượng Tử đi phía trước đột nhiên ngã gục trên mặt đất, co giật một chút rồi bất tỉnh.

Tôi bất ngờ và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mã tiên sinh bỗng nhiên quay đầu, trên mặt treo cười dữ tợn, đầu còn bộ dáng hiền từ như lúc nãy!

Trong hoảng loạn, tôi vội vàng học theo bộ dáng của hai người họ, hai mắt nhắm lại, té xuống dưới đất.

Đồng thời, tôi lặng lẽ đem phá túi tiền ở trước ngực.....

Nhưng sau đó trong đầu tôi bắt đầu mơ hồ, ý thức dần dần mất đi.

Trước lúc hôn mê, có vẻ như tôi nghe thấy được tiếng cười dữ tợn của Mã tiên sinh.

- Hắc hắc hắc hắc, đúng là oan gia ngõ hẹp.....

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Luyện Xương Người Làm Thuốc

Trong trạng thái mơ hồ, tôi cảm thấy xung quanh trở nên rất nóng, cùng lúc đó có một mùi hôi thúi bay vào mũi.

Tôi đột nhiên che mũi của mình theo bản năng, rồi từ từ tôi mở mắt ra.

Đây là một hang động rất lớn, tối tăm ít ánh sáng, xung quanh rất yên tĩnh, giống như không có người.

Tôi rất ngạc nhiên, xoay người lại và ngồi dậy, nhìn xung quanh, quả nhiên không có ai ở trong hang động này, nhưng ở đây lại có rất nhiều đồ vật kỳ quái. Ở giữa có năm lò sắt, lớn gần bằng thùng chứa nước, được bố trí theo năm hướng, bên trong tựa hồ đang nấu thứ gì, lửa lại không lớn, tỏa từng hơi nóng nhẹ nhẹ ra bên ngoài.

Mỗi một lò sắt được kết nối với một ống khói, tất cả tập trung một lò sắt lớn hơn ở phía sau, nhưng lò sắt lớn đó không có lửa, nhìn nó giống như một quả bóng lớn, nhưng thỉnh thoảng có khói bốc lên từ nơi đó.

Ở trên lò sắt lớn đó, có một cái ống mòng nghiêng xuống, được kết nối với một cái thùng sắt lớn. Tôi không biết thứ này dùng để làm gì.

Ở bên cạnh lò sắt lớn, có một hồ nước, bên trong có rất nhiều nước thải, màu đỏ cũng không phải mà màu đen cũng không đúng, bên trong có một ít đồ vật mà không ai nhận ra, có một mùi vị kinh tởm tỏa ra từ đó.

Lần đầu tiên tôi biết trong ngọn núi này có một hang động lớn như vậy, nó lớn gần bằng một sân phơi lúa, cao khoảng 4 mét, toàn bộ trong hang tràn ngập sương khói. Giống mùi than được đốt trong nhà vào mùa đông, nhưng lại có một mùi kỳ quái không thể nói được.

Ở một góc đối diện tôi, đặt rất nhiều chai lọ bằng sứ, tất cả đều dùng nút gỗ đậy nắp lại, và có những dụng cụ như cưa, búa, rìu trên mặt đất. Càng làm người ta thêm khó hiểu là có một loại cối xay nhỏ đặt ở đó.

Thật kỳ quái, tôi kinh ngạc nhìn vào hết thảy, không thể tin vào mắt mình, đây rốt cuộc là chỗ nào?

Chẳng lẽ Mã tiên sinh bắt chúng tôi đem nhốt ở đây?

Ngoài ra Vương Béo và Lượng Tử đâu mất rồi?!

Tôi đột nhiên nhớ tới bọn họ, vội xoay người tìm kiếm xung quanh hang động. Tôi tìm một lúc lâu nhưng không thấy bóng dáng của hai người họ. Trong

hang động khổng lồ này chỉ có mình tôi.

Trên người tôi dần dần cảm thấy ớn lạnh, vội vàng quay người lại hướng cửa hang động mà chạy tới, muốn thoát khỏi hang động khủng khiếp này ngay lập tức.

Ánh sáng mờ xuyên qua từ cửa hang, một ánh sáng đầy màu sắc, tôi đi hai bước chạy ba bước, nhanh chóng chạy đến cửa hang, đang muốn chạy ra ngoài, nhưng lại dừng lại.

Cửa hang tràn ngập một đám khói, như sương mù vào buổi sáng, dưới ánh mặt trời phát ra những màu sắc kỳ lạ. Chẳng trách ánh sáng trong hang rất yếu ớt mà lại có nhiều màu sắc như vậy.

Đám khói này trông hơi quái dị, tôi cũng không suy nghĩ quá nhiều, cúi đầu chạy ra ngoài, trong hang này không phải chỗ tốt, nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Ai ngờ lúc tôi chưa chạy vào trong đám khói, chỉ cách đám khói vài mét, lập tức liền cảm thấy đầu choáng váng, cảm thấy buồn nôn, tức ngực, gần như té xỉu trên mặt đất. Vội lui ra sau vài bước, cách xa đám khói này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Tôi cảm thấy hoảng sợ, những đám khói tầng tầng lớp lớp này, làm cho tôi không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài. Chẳng lẽ tôi phải mắc kẹt ở đây sao? Không, không thể được, Vương Béo cùng Lượng Tử đã mất tích, sống chết chưa rõ ràng, tôi không thể ngồi yên chờ chết. Mã tiên sinh thật sự rất quái lạ, chắc hẳn là người đã làm ra hang động này.

Quay trở lại hang động, tôi tìm kiếm lối ra ở khắp nơi, nhưng tôi đã thất vọng, đây là một cái hang động hình hồ lô với lối vào nhỏ và bên trong rất lớn, mặc dù rộng lớn nhưng chỉ có một lối ra.

Một lần nữa đứng ở phía trước cửa động, tôi nhìn đám khói kia, vài lần muốn lao ra ngoài, nhưng vẫn nhìn xuống, tôi chưa gặp đám khói như thế nào ở ngọn núi này, tuy chưa gặp được nhưng tôi biết nó rất nguy hiểm, sợ rằng không hô hấp thì khói độc cũng có thể thông qua làn da đi vào cơ thể, sợ rằng độc của đám khói này một giây cũng đủ làm chết một con trâu lớn.

Ông nội, lúc này tôi nhớ tới ông nội, tôi không biết ông lúc này đang ở nơi nào, có thể hay không đang đi khắp nơi tìm kiếm tôi, tôi có chút hối hận, vi phạm với lời dặn dò của ông nội, buổi trưa nắng không nên đi dã ngoại.

Đột nhiên, trong đám khói có một bóng người lay động, giống như đang có ai vào đây.

Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Mã tiên sinh, tôi cảm thấy rất hoảng loạn, không biết phải làm gì. Chỗ để núp thì không có. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cách về lại nơi mình vừa nằm xuống, giả bộ ngủ đi như lúc này. Trong người lại dấu một cục đá sắc nhọn, đồng thời đôi mắt tôi khép hờ, quan sát động tĩnh.

Người đi vào quả nhiên là Mã tiên sinh, nhưng không thấy Vương Béo cùng Lượng Tử, hẳn là người đi vào hang động, lại nhìn về phía tôi, khuôn mặt hắn nở một nụ cười kỳ lạ, sau đó lại không chú ý tới nữa. Mã đi đến trong góc lấy ra cái túi khi nãy, đi tới bên cạnh một cái lò sắt.

Tôi thấy hắn dùng cái móc mở cái nắp của lò sắt, lấy cái gì đó ra khỏi eo và rắc nó vào bên trong. Lò sắt phụt lửa lớn lên, nhưng hắn đứng bên cạnh lại không có việc gì, lại từ trong túi lấy ra một cái cánh tay người và ném nó vào trong lò sắt!

Đúng vậy, đó là cánh tay của con người. Tôi ở phía sau nhìn thấy rất rõ ràng. Tôi thấy hắn lại từ trong túi lấy ra vài cái xương sườn và một cái đùi, nhìn vào đó nhưng lại bỏ vào túi, lầm bầm nói,

- Cái này để lại dùng sau...

Tôi suýt chút nữa bị dọa mà hồn lìa khỏi xác. Hóa ra hắn ta dùng mấy cái lò sắt này để đốt xác người, hơn nữa từ tình huống lúc trước, bên trong cái túi kia chứa thì thể được đào ở bên trong quan tài trên núi!

Nhưng tại sao hắn ta lại làm như vậy? Hắn bắt tôi đến đây làm gì, chẳng lẽ hắn tính đem mình đốt luôn?!

Chẳng lẽ Vương Béo và Lượng Tử đều bị hắn...hắn...

Tôi không dám tưởng tượng tiếp, nhưng vào lúc này Mã tiên sinh đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười dữ tợn, hung tợn nói với tôi:

- Chờ khi tao đốt xong cánh tay này thì tiếp theo sẽ đến lượt của mày, Hàn lão à, lúc này ông đã đến lúc phải đoạn tử tuyệt tôn rồi!

Nghe được lời nói này, tôi lập tức cảm thấy bàng hoàng, tay chân tê dại. Tôi cuối cùng cũng nhớ hắn là ai.

Hắn chính là người đã đến đây 5 năm trước, mang theo một cậu bé đến cầu ông tôi chữa bệnh!

Nhưng không biết tại sao lúc ấy ông tôi lại từ chối chữa bệnh. Giờ đây hắn muốn báo thù!

Tôi đã hiểu được mọi thứ, ý nghĩ chạy trốn trở nên mãnh liệt hơn, tôi muốn đứng phắt dậy mà chạy một mạch hướng phía cửa hang, chẳng sợ bị đám khói độc hại chết, tốt xấu gì cũng có hy vọng sống.

Tôi cần một cơ hội để chạy trốn.

Mã tiên sinh đập nắp lò sắt lại, ngọn lửa đột nhiên to lên, chẳng bao lâu sau, bên trong lò sắt vang lên âm thanh ầm ầm, trong không khí cũng bốc lên một mùi khó ngửi, làm người ta buồn nôn.

Hắn lại đi đến một cái lò sắt khác, mở ra nắp lò, lấy một đồng đồ vật màu xám, có bột trắng xám, cũng có khối màu xám, đặt ở cùng nhau, đem cối xay nhỏ bên kia cầm tới, đem mấy thứ đó bỏ vào, ngay sau đó dùng tay sử dụng máy xay, bắt đầu nghiền nát mọi thứ.

Tôi chợt hiểu ra điều gì, không có nghi ngờ gì mấy thứ kia đều là tro cốt, bởi vì cháy không hết, cho nên phải dùng cối xay để nghiền thành bột phấn, sau đó, sẽ đặt trong một cái chai, trở thành thần dược mà hắn đem đi bán!

Tôi không nghĩ đến thần dược mà mọi người trong làng đồn thổi, hóa ra lại là tro cốt của con người. Tự nhiên tôi nhớ lại viên thuốc tẩm đường lúc trước tôi đã nhét vào trong miệng. Chắc hẳn thứ đó được làm từ tro cốt.

Trong ngực có một trận buồn nôn, lại thấy Mã tiên sinh đem những thứ đó nghiền nát thành bột phấn, lại đổ hết vào một cái chén lớn, sau đó xoay người, lấy ra một thứ gì đó từ cái bình, bỏ nó vào đồng tro cốt đó rồi quấy nỏ lên.

Hắn giống như là một đầu bếp, không ngừng thêm gia vị vào cái chén đó, trên mặt lại dần dần hiện lên thần sắc điên cuồng, đôi tay của hắn quay đều ở trong đồng tro cốt, trộn đều....

Tiếp theo, hắn xoay người, lấy ra mấy cái bình sứ, cẩn thận đổ vào bên trong.

Cơ hội tới!

Tôi từ từ hoạt động thân thể, lùi ra phía sau, đồng thời, chậm rãi bò dậy, liên thờ cũng không dám, bước từng bước nhẹ về hướng cửa hang.

Một bước, hai bước, ba bước.....

Tôi đi rất nhẹ, vừa đi vừa quay đầu lại xem, may mắn không có làm hắn để ý. Sau hơn 10 bước tôi có thể thấy được ánh sáng đủ màu sắc ở cửa hang.

Coi như bị độc chết cũng tốt hơn bị luyện thành được.

Tôi nhớ rõ người trúng độc thì xương cốt sẽ biến thành màu đen. Nếu như vậy thì chắc hẳn không đem mình đốt thành tro đi?

Tôi buồn bã nghĩ.

Chỉ là nhìn vào những ánh sáng nhiều màu sắc chỗ cửa hang, tôi lại thất thần, quên mất có rất nhiều đá sỏi ở dưới chân, không chú ý đến điều đó nên chân tôi đã đạp vào một hòn sỏi và tạo ra tiếng động.

Đáng lý âm thanh rất nhỏ, nhưng lúc này lại không khác gì sét đánh giữa trời, tôi sợ hãi không dám cử động chút nào, đang muốn quay đầu để xem Mã tiên sinh có chú ý hay không, nhưng vừa quay người lại, cảm thấy bên tai có tiếng gió lướt qua, tôi bỗng nhiên hoa mắt, khi đã trở về bình thường thì đã thấy Mã tiên sinh lạnh lùng nhìn tôi, trong ánh mắt của hắn bắn ra quang mang làm cho người khác sợ hãi.

- Con vật bé nhỏ, tao thật vất vả để tìm một người có xương cốt tốt như mày, đừng có chạy, ngoan ngoãn nghe lời, để tao đem mày luyện thành thần dược, có chịu hay không?

Hắn nắm chặt cổ tay của tôi, trên mặt lần thứ hai hiện lên nụ cười dữ tợn...

- Cứu mạng...ông ơi, mau đến cứu con!!!

Tôi không thể kìm nén được sợ hãi và la to lên!

- Hắc hắc hắc, mày kêu cũng vô ích thôi, nhận mệnh đi. Đây là vận mệnh mà Hàn gia chúng mày mãi mãi trốn không thoát, dù sao mày cũng sống không được lâu lắm.

Mã tiên sinh bắt lấy tay của tôi và kéo tôi đến bên cạnh lò sắt, biểu tình phức tạp nhìn lấy tôi. Từ trong mắt hắn, tôi như thấy được điên cuồng, oán hận, đắc ý, vui sướng, rất khó tưởng tượng, đủ loại biểu hiện như thế sẽ xuất hiện trên khuôn mặt của một con người..

Ở trước mặt hắn, tôi không hề có sức phản kháng, chỉ cố gắng kéo dài thời gian, tôi biết ông tôi đang tìm kiếm tôi ở khắp nơi.

- Cái gì, ông nói cái gì, vì sao tôi không thể sống lâu?

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, mở miệng hỏi.

Hắn cảm thấy ngạc nhiên, nhìn tôi và nói:

- Không hổ là người Hàn gia, tuổi còn nhỏ, đã sắp chết còn bình tĩnh như vậy, ha ha, lời này mày có thể hỏi ông của mày, à, ông của mày hẳn đã 55 tuổi, nếu hắn ta chết trong năm nay, mày hẳn là..... nhiều nhất chỉ sống đến 35 tuổi..... Đương nhiên, nếu hắn không chết, như vậy tuổi thọ của mày sẽ càng

ngày càng ít, mười năm sau, hai người các người sẽ phải chết cùng lúc, ha ha, nghĩ lại liền thú vị, đến lúc đó mày 25, ông của mày 65, hai ông cháu chúng mày sẽ cùng nhau đi uống âm phủ, ha ha...

Tôi hoàn toàn bị sốc bởi những lời hắn nói, điều này có nghĩa gì? Vì sao ông sống càng lâu thì tôi chết càng mau? Tuổi thọ của tôi cùng với ông có quan hệ gì?

Tôi há to miệng, không thể tin mà nhìn hắn.

Hắn rút cuộc là ai? Tại sao lại hắn biết nhiều điều mà tôi không biết?

Sắc mặt hắn biến đổi, lạnh lùng nói với tôi:

- Mày muốn trách liền trách Hàn gia của mày đi, đừng hỏi tao bất kỳ điều gì, vì tao cũng không biết. Bởi đây là cấm kỵ của Hàn gia!

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Luyện Cốt Sư

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn vào cái lò sắt đang bốc cháy, cười dữ tợn nói:

- Đừng sợ, còn phải chờ một lúc nữa mới đến lượt mày, mày không phải cảm thấy hứng thú với thân được của tao sao, tao hiện tại liền cho mày nhìn xem bí mật của thân được.

Ánh mắt của hắn rất là điên cuồng, dùng sức kéo tôi qua một cái lò sắt, tôi cực kỳ sợ hãi, bắt đầu liều mạng giãy giụa, trong miệng la to:

- Tôi không xem, tôi không muốn xem, ông là một kẻ điên, ông dùng tất cả đều là xương người.....

- Ai nói tao dùng tất cả đều là xương người?

Hắn cười lạnh, kéo tôi tới một bên lò sắt, chỉ vào lò sắt có lửa đang cháy nhè nhẹ:

- Mày thấy đấy, thứ được đốt bên trong đây chính là cuống rốn của đứa bé, và sau bảy ngày, chỉ cần nghiền thành bột, điều chế bằng bí pháp độc nhất vô nhị của tao, sinh con trai hay con gái đều do mày quyết định.

Hóa ra thân được dùng để chữa trị vô sinh của hắn được chế ra bằng cách đốt cuống rốn, trong lòng tôi kinh ngạc, lại bị hắn kéo tới một lò sắt khác, nói:

- Còn đây là một sinh viên qua đời đột ngột vì một căn bệnh nặng, đừng sợ, chỉ là bộ não của hắn mà thôi, cũng giống với cuống rốn, đốt cháy bảy ngày, dùng bí pháp điều chế, ăn vào liền có thể thi đậu đại học.

Bỗng nhiên hắn lại cười dữ tợn, nói với tôi:

- Thật là đáng tiếc, nếu mà mày sống lâu một chút, nói không chừng mấy năm sau cũng có thể ăn loại thân được này, ha ha ha ha.....

Trong lòng của tôi cảm thấy cực kỳ ghê tởm, âm thầm lắc đầu và không nói gì, hắn cũng không để ý tới, tiếp tục chỉ vào một cái lò sắt khác và nói:

- Đây chính là xương cốt của con người, tuy không có hiệu quả gì đặc biệt, nhưng có thể làm cho thân thể trở nên khỏe mạnh hơn.

Nói xong, hắn kéo tôi đi đến cái lò sắt đang cháy hừng hực kia, một luồng hơi nóng kèm theo một mùi hôi thối lập tức đập vào mặt tôi.

Nghĩ đến thứ đốt bên trong chính là cánh tay của người què, tôi không thể ức chế được nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng về mặt hắn lại đắc ý nói ra:

- Đây là một cánh tay bị tật trong làng của mày, một cánh tay phù hợp với thuộc tính ngũ hành, tao vất vả lắm mới tìm được, chỉ cần dùng thứ này liền có thể tạo ra thuốc tốt, tao ăn vào liền có thể khỏi hẳn bệnh. Ngũ hành, ngũ hành mày hiểu không, cốt cách mỗi người đều tương ứng một trong năm loại ngũ hành, cho nên tao phải dùng năm cái lò phân biệt ra để luyện chế, đây là một môn bí thuật rất cao thâm. Trên thế giới này, những người luyện cốt sư có đẳng cấp cao giống như tao không có nhiều..... Hơn nữa mày biết tại sao trong quan tài còn thừa lại cái đầu với cái chân không, bởi vì hắn chính là người què trong thôn của mày, chân của hắn bị liệt, não thì bị teo, nên không thể dùng để làm thuốc, ha ha ha ha ha.....

Nhìn thần sắc điên cuồng trên mặt của hắn, cả người tôi không ngừng run rẩy, mở miệng nói:

- Ông là một người điên, là ma quỷ hại người, hai người bạn của tôi có phải bị ông làm hại rồi không...

- Hai người? Không, mày nói sai rồi. Tao chưa bao giờ hại người, tao chỉ dùng xương cốt người chết mà thôi. Nhưng mày thì ngoại lệ, bởi vì mày là người của Hàn gia, hơn nữa còn là xương cốt trời sinh, xương cốt như vậy, tao chỉ ăn qua một lần, mùi vị đó thật sự rất tuyệt.....

Thanh âm của hắn trở nên cực kỳ quái dị, neho lại đôi mắt, liếm liếm môi, đột nhiên nhìn tôi và nói:

- Mày có biết được người có được xương cốt trời sinh kia là ai không?

Tôi tự nhiên không biết, cũng không muốn hỏi, chỉ liều mạng lắc đầu, hắn lại tự trả lời:

- Người kia, chính là vợ của tao, mày biết không, vốn tao chỉ là một luyện cốt sư bình thường, cần dùng được liệu để chế ra thuốc, nhưng hiệu quả lại không tốt lắm. Rốt cuộc có một ngày tao gặp cô ấy, đem tâm hồn, tao mới phát hiện thân thể nàng là xương cốt trời sinh. Nhưng mà nàng là vợ của tao, luyện cốt sư không được dùng xương cốt người nhà làm thuốc, đây chính là điều cấm kỵ.

Hắn thanh âm dần dần mờ ảo, ánh mắt nhìn phía xa, giọng nói trở nên chậm chạp:

- Nhưng ý muốn trở thành một luyện cốt sư cao cấp đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí tao. Tao cố nhịn mấy năm, nhưng vẫn không thể nào nhịn được. Rốt cuộc có một ngày, tao giết chết nàng, dùng xương cốt của nàng chế ra phương thuốc mà tao hằng mong ước, vì thế tao mới có nhiều thần dược như vậy.....

Hắn vươn tay, như là muốn ôm hết đồng chai lọ đó, cả người hắn bắt đầu run rẩy, lắp bắp nói:

- Nhưng tao lại bị báo ứng, vì xúc phạm cấm kỵ của một luyện cốt sư, đứa con duy nhất của tao, 5 năm trước cũng đã bỏ tao mà đi, mặt dù tao đã hủy hoại khuôn mặt của nó, tao thậm chí vận dụng tới cấm pháp, vẫn không có hiệu quả...Nhưng tất cả điều này, đều phải trách ông của mày!

Giọng nói của hắn càng lúc càng to, kích động hết lớn:

- Ông của mày có thể loại trừ cấm kỵ của tao, nhưng hắn lại không giúp tao, không chịu cứu con của tao, hắn thấy chết mà không cứu, hắn chính là một người đê tiện, hắn ăn cắp tuổi thọ của mày, vì vậy không những hắn đáng chết, mày cũng đáng chết, bọn người Hàn gia chúng mày nên biến mất khỏi thế giới này, bọn mày là yêu nghiệt, là ác ma....

Hắn đột nhiên quay lại và nhìn chăm chăm vào tôi, bỗng nhiên đưa tay ra bóp cổ tôi, mạnh mẽ đem tôi từ mặt đất xách lên, cặp mắt của hắn lạnh như băng.

- Tao lại không ngờ rằng mày lại là xương cốt trời sinh, tuy máu của mày không được sạch sẽ, nhưng xương cốt lại rất tuyệt vời, thần dược của tao còn có thể luyện chế thêm nữa, Hàn gia bọn mày từ nay sẽ không còn một ai hết!

Đôi tay hắn đột nhiên dùng sức, cổ của tôi như bị kim sắt kiềm chặt, hô hấp trở nên khó khăn, tôi cố hết sức cầm chặt lấy tay hắn, liều mạng giãy giụa, thậm chí móng tay của tôi cào chảy máu mu bàn tay của hắn, nhưng hắn lại không hề quan tâm, tay của hắn càng lúc càng bóp chặt hơn, vết sẹo lớn trên mặt của hắn cứ y như một con rắn độc không ngừng cọ quây, càng lúc càng dữ tợn.

Tôi cố gắng dùng hai chân đá loạn xạ, dùng hết sức của mình để giãy giụa cầu sinh, nhưng như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn. Hắn xách tôi giữa không trung đi nhanh về hướng lò sắt cuối cùng.

Hắn buông ra một bàn tay, mở ra cửa lò sắt, lại lấy ra một ít bột phấn rải vào đó. Đột nhiên ngọn lửa trong lò bốc lên, hơi nóng đập vào mặt tôi. Trong ánh lửa, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, càng lúc càng trở nên dữ tợn.

- Bây giờ thì thời gian của mày đã đến. Mà tao cũng quên nói cho mày, xương cốt trời sinh phải luyện dược trong lúc còn sống mới tốt nhất. Vì thế sử dụng xương của mày làm vật liệu chế thuốc sẽ so với những phương thuốc lúc trước càng tốt hơn..

Tôi cảm thấy khó thở, ý thức mơ hồ, sức lực cả người đều biến mất. Nhưng những lời nói này tôi lại nghe được rõ ràng. Tôi dùng hết sức lực ít ỏi cuối cùng của mình, khó khăn mở ra cửa miệng nói mấy từ.

- Ông ơi...cứu con...

Hắn cười lớn lên, giọng nói của hắn ở trong ngọn lửa dần trở nên vụn vụn, vang vọng mãi ở trong hang động.

- Ông của mày đúng là có thể cứu mày, nhưng thật không may, hắn cũng xúc phạm phải cấm kỵ, đây chính là số mệnh của mày!

Hắn dùng cả hai tay giơ tôi lên cao lần nữa. Tôi tuyệt vọng quay đầu nhìn ra hướng cửa động.

Ánh sáng đầy màu sắc ở cửa động, trông mỹ lệ mà lại rất chói mắt, tôi biết ở ngoài cửa động ấy có những ngọn núi xanh, những ngọn cỏ xanh và hương thơm tươi mát, tôi muốn được chạy lên những ngọn núi ấy và hít thở bầu không khí tươi mát.

Nhưng mà.....

Tôi quay đầu lại và nhìn vào gương mặt như ác ma của hắn, trong ánh mắt hắn hiện lên vẻ oán hận. Tôi muốn vĩnh viễn nhớ kỹ người đã giết mình, dù cho tôi có hóa thân thành quỷ dữ, hay đầu thai sống một kiếp khác, cũng không muốn hắn chết được từ tế!

Hắn bị kinh ngạc bởi ánh mắt đáng sợ của tôi, trong ánh mắt của hắn hiện lên vẻ hoảng hốt, nhưng sau đó hung tợn nói:

- Tuy rằng mày là người của Hàn gia, nhưng mày chính là một thằng nhóc vô dụng, mày có nhìn tao cũng vô ích!

- Giờ thì mày đi chết đi!!!

Hai tay của hắn dùng lực, liền muốn ném tôi vào lò sắt. Nhưng vào lúc này, cửa động đột nhiên truyền đến tiếng vang ầm ầm. Giống như là ở cửa hang có sấm sét, làm cho hang động này như đang run rẩy.

Tôi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, cả người như ngây dại. Ngay sau đó, ở cửa động lại truyền đến tiếng vang lớn hơn, lúc này cả hang động đều kịch liệt run động. Hai chân của hắn không thể đứng thẳng được, kinh hoàng nhìn về phía cửa hang. Hai tay của hắn đột nhiên buông lỏng ra.

Nắm lấy cơ hội này, tôi cố hết sức dùng một chân đá vào hạ bộ của hắn. Hắn hét lên một tiếng đau đớn rồi buông tay ra, lao đảo lùi về phía sau, té ngã trên mặt đất.

Tôi cuối cùng cũng đã thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hắn, vội vàng đứng dậy, chạy ngay về hướng cửa hang.

Tiếng sấm thứ ba vang lên, oanh một tiếng, liền thấy ánh sáng đầy màu sắc ở cửa động tán ra. Ánh nắng mặt trời chiếu vào trong hang. Đồng thời, thân ảnh của một người cao lớn xuất hiện ở cửa động.

- Ông ơi, con ở đây.....

Nhìn thấy thân ảnh đầy, tôi nhìn không được cả người run rẩy, một thứ ảm áp cháy lên trong ngực tôi, vừa rồi còn kiên cường đấu tranh, giờ lại lao đảo ngã vào trong ngực của ông.

Một cảm giác quen thuộc, bàn tay to đầy ảm áp, khẽ vuốt đầu tóc của tôi, ông nội hiền hoà nhìn tôi, nhẹ giọng an ủi:

- Đừng sợ, đừng sợ gì hết cháu của ông. Cháu là người của Hàn gia, nhớ kỹ dù cho xảy ra chuyện gì cũng không được khóc.

Tôi mím mím môi, gạt đầu thật mạnh, ông nắm tay của tôi, nhìn vào hang động, sắc mặt dần dần lạnh lẽo.....

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kẻ Giết Người, Sẽ Liên Tục Đi Giết Người

- Mã Cửu, tôi xem cậu vì không có giết người nên mới nhẫn nhịn. Không nghĩ rằng hôm nay cậu lại dám ra tay đối với cháu trai duy nhất của tôi. Đây chính là cậu làm vậy, cho nên cậu phải chết.

Lời nói của ông rất bình tĩnh, giống như không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, nhưng lại ẩn trong đó một cỗ khí thế uy nghiêm, làm người khác không có nửa điểm phản kháng, ông nói ai phải chết, thì người đó chắc chắn phải chết.

Mã tiên sinh Mã Cửu chậm rãi bò lên từ mặt đất, tóc tai bù xù, giống như một con ác quỷ, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào của hắn vang lên trong hang động.

- Hàn lão đầu, ông đừng có đạo đức giả ở đây, ông không cho tôi dùng xương của cháu trai ông luyện thuốc, nó cũng sống không được mấy năm, điều đó ông còn rõ hơn tôi, còn làm bộ cái cù tôi gì?

Ông tôi không đáp lời hắn, chỉ nắm lấy tay tôi, chậm rãi đi về phía trước, sắc mặt Mã Cửu lập tức thay đổi, lập tức lui về phía sau.

- Việc của Hàn gia chúng tôi, còn không nhờ cậu Mã đây nhọc lòng. Cháu trai của tôi là một người có phúc lớn, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.

Nhưng còn cậu, làm nhiều điều sai trái, trên khuôn mặt đã hiện tướng người chết, tôi nghĩ hôm nay liền ứng tướng mệnh đó của cậu.

Ông nội nói một cách chậm rãi, sau đó lại lấy ra tẩu thuốc của ông và hút một hơi thật sâu.

Tôi không hiểu tại sao ông lại hút thuốc vào lúc này, cũng không biết ông sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với Mã Cửu. Nhưng Mã Cửu vừa thấy ông tôi lấy ra tẩu thuốc ra hút, sắc mặt lập tức thay đổi, khi nãy khuôn mặt vẫn còn hồng hào, nhưng giờ đây lại trở nên trắng bệch, y như khuôn mặt của một người chết.

- Khoan đã, tôi dùng xương cốt luyện chế thành thuốc cũng bởi vì trị bệnh cứu người, những người dân ở gần đây đều có thể làm chứng, tôi không có làm hại ai hết...

Ông tôi tiến lên một bước, lạnh lùng nói:

- Hừ, cậu dùng ngũ hành lô đỉnh để luyện cốt làm thuốc, lại trộn một phần của xác người chết để luyện chế, ăn xong thuốc có cậu có thể nhanh chóng khỏi bệnh trong một thời gian ngắn, nhưng dùng lâu dài trong cơ thể của họ sẽ chứa thuốc tính trong thuốc của cậu. Đến lúc đó cậu sẽ đi giết họ, luyện xương cốt của những người đó, liền có thể luyện chế ra được loại thuốc tốt hơn, đây mới chính là bí mật của luyện cốt sư như cậu, khi dễ tôi không biết sao? Cậu đã ở nơi này năm năm, thời cơ cũng gần chín mùi, vì thế, cậu cũng nên lọt vào bẫy rồi.

- Không! Tôi sẽ lập tức rời đi nơi này, tôi sẽ giao hết tất cả số thuốc của tôi cho ông, còn có, tôi sẽ đem bí pháp luyện cốt của luyện cốt sư cũng cho ông luôn, chỉ cần ông...ông...

Khi nãy Mã Cửu còn rất kiêu ngạo, nhưng giờ đây khuôn mặt của hắn tràn ngập vẻ hoảng sợ, liên tục lui ra phía sau, nói năng lộn xộn, cầu xin tha thứ.

Ông tôi lắc đầu, phun ra một làn khói thuốc, khói thuốc kia vậy mà lơ lửng ở giữa không trung, ngưng tụ lại mà không tán đi, thần sắc của gia gia dần dần trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Bí pháp luyện cốt của cậu ngoài tạo nghiệt thì còn làm được gì? Ở trong mắt của tôi, đó là thứ bản thủ không chịu nổi, huống chi cậu còn xúc phạm đến cấm kỵ, mọi tội lỗi đều do cậu làm ra, bẫy của cậu hôm nay, cũng không thể trách người khác.

Khuôn mặt của Mã Cửu run rẩy, sắc mặt càng thêm điên cuồng, đột nhiên hắn cười to lên.

- Được được được, ngày hôm nay tôi liền cho ông thấy được lợi hại của luyện cốt sư, để ông nhìn thấy thứ bí pháp mà dơ bẩn trong mắt của ông, đến tột cùng lợi hại như thế nào!

Đột nhiên hắn ngừng cười, chạy nhanh đến cái ao kia, hai tay hướng lên trời, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào bên trong hồ.

Ngay sau đó, ao nước kia nổi lên rất nhiều bong bóng, giống như nước đang sôi trào vậy, đồng thời một mùi hôi thối mãnh liệt lan tràn xung quanh hang động.

Tôi theo bản năng mà nép lại gần ông nội, có chút sợ hãi níu lấy tay ông, nói thầm với ông:

- Ông nội cẩn thận.

Chỉ là không biết vì sao tay của ông tôi bây giờ lạnh ngắt.

Ông không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn phía trước, làn khói thuốc kia vẫn ở trước mặt ông, ngày càng trở nên kiên cố hơn.

- Lên!

Mã Cửu đột nhiên kêu gọi gì đó, ngay sau đó trong ao nước vang lên thanh âm ầm ầm, thỉnh thoảng xuất hiện một bộ khô lâu rất to, toàn thân lấp lóe ánh sáng màu tím, nó quay quay cái cổ, phát ra âm thanh răng rắc đáng sợ. Rồi nó bước ra khỏi cái ao.

Mã Cửu cười dữ tợn:

- Bộ khô lâu này, tôi đã nuôi nó trong ao nước độc suốt năm năm, ngày hôm nay nó cũng phát huy được tác dụng. Hàn lão đầu, dù cho ông lợi hại cỡ nào, nếu bị khô lâu của tôi đụng tới da thịt của ông, thì ông sẽ phải trúng độc mà chết, ha ha ha, đây chính là bí mật cuối cùng của luyện cốt sư, ông không thể nào biết được, ha ha ha...

Trong tiếng cười, con khô lâu to lớn kia cũng mở ra miệng lớn trông rất khủng bố, đi nhanh về phía trước tấn công ông tôi.

- Ông nội...

Tôi hét lớn, nhưng ông không tránh né gì cả, chỉ đem tôi ra sau lưng ông, đồng thời duỗi ra ngón giữa, nhanh chóng viết một chữ to trong lòng khói.

Chữ kia trông quanh co khúc khuỷu, nét chữ rất phức tạp, tôi không thể nhận ra đó là chữ gì. Sau khi ông tôi viết xong chữ này, liền dùng một tay chường nó ra, hét to:

- Một pháp phá, vạn pháp phá, các loại yêu ma, diệt!

Chữ to kia trong lòng khói bị một luồng này của ông tôi đẩy ra, vừa vặn trúng vào tên khô lâu đang nhào lên, tuy khí thế của tên khô lâu rất hung hăng nhưng lại không chống cự được lại một lần khói thuốc mỏng manh, bị đánh bay ngược về phía sau, đồng thời âm thanh răng rắc vang lên liên tục, tên khô lâu kia bị đánh chia năm xẻ bảy, xương rơi khắp nơi trên mặt đất.

Mã Cửu cảm thấy hoảng sợ, lập tức như bị đóng băng tại chỗ, bộ khô lâu kia không ngừng nổ tung, cuối cùng chỉ còn sót lại hộp sọ, bay mạnh về phía ngực của Mã Cửu, hất hết thảy, bị đánh bay ra mấy mét, vừa vặn rơi xuống bên cạnh lò sắt mà hắn vừa mở ra.

- Tại sao lại như vậy....

Mã Cửu cố gắng đứng dậy, miệng chảy ra nhiều máu, khuôn mặt hoảng sợ nhìn ông nội tôi,

- Đây là một bộ khô lâu tôi nuôi suốt năm năm, lại không ngăn được một chiêu của ông, ông, ông không phải là người, ông là yêu quái...

Ông tôi ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi lắc đầu:

- Cậu sai rồi, tôi chỉ là một cầm kỳ sư, nhiệm vụ của tôi chính là loại bỏ cầm kỳ, mà cậu, vừa vặn xúc phạm cầm kỳ.

- Xúc phạm cầm kỳ... ha ha ha ha...

Mã Cửu lắp bắp hai từ cầm kỳ, đột nhiên cười lớn,

- Cầm kỳ... Buồn cười, chính ông cũng không thể thoát khỏi hai từ cầm kỳ, coi như ông kéo dài mạng già của ông, cũng chính là tiêu hao chính tuổi thọ của cháu mình, ông nói tôi là một người ác độc vô liêm sỉ, tôi muốn nói ông là một kẻ đạo đức giả, đã giết chết con trai mình còn không tính, bây giờ còn muốn giết chết cháu trai!

Hắn hét lên trong sự điên cuồng, tôi chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, vì sao hắn lại nói như vậy? Ông nội lấy cấp tuổi thọ của mình để sống sao? Điều này, làm sao có thể!

Tôi theo bản năng lui về phía sau nửa bước, toàn thân không kiềm chế được run rẩy, hét lên:

- Ông nói vậy, ông là một kẻ chuyên đi hại người, ông nội, ông nói cho con đi, những điều hắn nói đều là giả...

Tôi nhìn về phía ông nội, nhưng ông tôi lại im lặng không nói, sắc mặt buồn bã, ông không trả lời tôi, cũng không có cái lại Mã Cửu, chỉ lạnh nhạt nói:

- Kẻ giết người, sẽ liên tục đi giết người, kẻ luyện cốt sẽ bị báo ứng, đây chính là lời dạy từ thuở xưa, nếu cậu đã làm một luyện cốt sư tà ác, vậy thì hãy chôn cùng với những người chết đã bị cậu luyện hóa đi.

Ông tôi lại vươn tay ra một lần nữa, dùng ngón tay vẽ vào nét vào trong không khí, sau đó một màn quỷ dị xảy ra, ông tôi dĩ nhiên lấy máu của mình. Sau khi vẽ lên một chữ to ở trong không khí, nhìn qua giống như một ký tự cổ xưa, ông nhanh chóng lấy máu của mình quẹt lên đó, bỗng chốc ký tự đó đỏ lòm, lập tức ông đánh một luồng ra.

- Giết!

Ông tôi nhẹ giọng nói một chữ “giết”, Mã Cửu lập tức sắc mặt biến đổi, trên mặt đỏ bừng giống như sắp chảy máu, cả người hắn run rẩy mãnh liệt, đôi mắt hắn như lồi ra, hiện lên ánh mắt oán độc, nhưng hắn lại không hề có sức phản kháng, toàn bộ thân thể giống như bị ràng buộc bởi một lực lượng vô hình, trở mất nhìn lấy ký tự bằng máu của ông tôi đánh tới, không nhanh không chậm, nhưng cũng sai lệch tí nào, bay thẳng về phía trán của hắn!

- Ba...

Một tiếng động nhỏ vang lên, ký tự bằng máu kia lập tức khắc ở giữa trán của hắn, Mã Cửu lao đảo lui về phía sau, tứ chi của hắn lập tức phát ra tiếng rôm rốp, sau đó cả người hắn mềm nhũn ra, trong miệng lại phát ra nụ cười dữ tợn, cùng với lời nguyện rửa ác độc nhất.

- Ha ha ha ha, Hàn lão đầu, hôm nay ông đã xúc phạm cầm kỳ của Hàn gia, sau khi tôi chết thì ông cũng sẽ phải chết, sớm muộn gì cũng sẽ có một luyện cốt sư khác xuất hiện, sẽ diệt sạch bọn cầm kỳ sư các người, ha ha ha, Hàn gia các người, liền lập tức sẽ chết hết, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này...

Lời nói của hắn càng về sau càng mơ hồ, không nghe được gì, bởi vì hộp sọ của hắn đã bắt đầu nứt ra, hắn trợn hai mắt lên, không cam lòng trừng mắt tôi cùng ông nội, rồi cuộc ngửa mặt ngã vào bên trong lò sắt đang hùng hực lửa.

Tự làm vậy, không thể sống, cả đời hắn đốt xương cốt của người khác, bây giờ rốt cuộc ném được tư vị khi bị đốt cháy.

Ngon lửa lớn lên, giống như vô cùng hoan nghênh hắn tiến đến, Mã Cửu không ngừng giãy giụa cả người của hắn bị nuốt bởi ngọn lửa, trong hang động, một mùi ghê tởm lại lan tràn một lần nữa.

Không khí càng lúc càng trở nên nóng hơn, nhưng tôi lại cảm thấy lạnh lẽo cả người, nhìn không được run rẩy một chút, những lời nói của Mã Cửu trước khi chết, làm cho tôi nhận ra được cuộc sống bây giờ của tôi sẽ bị đảo lộn.

- Ông ơi, lời của hần nói đều là sự thật sao?

Tôi mở miệng hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

Ông nội thờ dài, đưa tay ra lần thứ hai xoa tóc của tôi, nhìn vào trong ánh lửa đang cháy, chậm rãi nói:

- Cùng với ông đi về nhà đi, cấm chế mà hần bày ra đã bị phá, nơi này rất mau liền sẽ sụp đổ.

- Nhưng những lời hần vừa mới nói..

Tôi không cam lòng hỏi lại, dù cho nơi này lập tức sụp xuống, tôi cũng muốn biết ngay được đáp án, biết sự thật đằng sau tất cả những điều này.

- Cháu trai, không có gì phải lo lắng cả, đợi khi nào về nhà, ông sẽ kể cho con một câu chuyện xưa, một câu chuyện xưa về điều cấm kỵ...

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nguyên Rủa Của Gia Tộc

Những điều cấm kỵ đã tồn tại ở đời sống con người thời xa xưa.

Khi đó, mọi người thấy nhiều điều kỳ lạ của thế giới này, họ cảm thấy rất khó hiểu, cho nên họ cho rằng có rất nhiều thần linh sống ngự trị ở phía trên của con người.

Khi mọi người kính sợ tất cả các loại lực lượng tự nhiên, liền đưa ra rất nhiều điều cấm kỵ, xem nó như là một bãi mìn không thể đụng chạm, giống như luật pháp bây giờ, đưa ra một số qui chế cùng xử phạt. Làm sai với điều cấm kỵ, liền sẽ mang đến phá hoại cùng diệt vong, mọi người đều quy định, những ai xúc phạm đến điều cấm kỵ, đều phải chịu sự trừng phạt.

Vì thế nên một nghề nghiệp cổ xưa đã ra đời, đó chính là cấm kỵ sư.

Từ thời xa xưa, vai trò của cấm kỵ sư giống như quan tòa bây giờ, bọn họ biên soạn ra đủ loại cấm kỵ cùng với những cách thức trừng phạt, làm thành luật pháp, cấm kỵ sư trên thực tế chính là người giám sát cấm kỵ, cũng là người chấp hành xử phạt.

Nhưng con người là loại động vật hiếu hoi trong bộ linh trưởng, có một trí tuệ tối cao, trong quá trình giám sát và xử phạt những người vi phạm cấm kỵ, từ từ mò ra được quy luật của cấm kỵ, cùng các phương pháp phòng ngừa cấm kỵ phát sinh, cùng với những biện pháp khắc phục khi đã vi phạm điều cấm kỵ, cũng từ đó lĩnh ngộ được những sức mạnh bí ẩn trong những điều cấm kỵ.

Mà Hàn gia chúng tôi, là một nhánh cấm kỵ sư được truyền thừa từ thuở xa xưa, tuy rằng số người luôn ít ỏi, nhưng trong hàng ngàn năm qua, bởi vì khả năng thần kỳ, chúng tôi trở thành một gia tộc thần bí được mọi người kính sợ.

Nhưng Hàn gia là một gia tộc lạnh đời, xưa nay chỉ hoạt động ở trong dân gian, giúp mọi người loại bỏ nguy hiểm của những điều cấm kỵ và xử phạt những kẻ xúc phạm cấm kỵ. Trong suốt nhiều thế hệ, chỉ khi nhân gian có mối nguy hiểm lớn, Hàn gia mới công khai xuất hiện và cứu vớt chúng sinh.

Tuy nhiên không biết từ thế hệ nào, người của Hàn gia lại bị một căn bệnh kỳ quái, nói đúng hơn là bị gieo một loại nguyên rủa ác độc nhất, tất cả những người Hàn gia sẽ sống không quá bốn mươi tuổi. Nói đúng hơn là kể từ khi ba mươi lăm tuổi, cơ thể sẽ dần dần suy yếu, giống như máu bị rút khô, mãi cho đến lúc suy nhược mà chết. Quá trình này nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm, nỗi thống khổ trong đó càng là khó dùng lời để diễn tả được.

Khi nghiên cứu nguyên nhân này, có người nói là Hàn gia gia chủ lúc trước, bởi vì nhiều năm liên tục thấy quanh Hoàng Hà lũ lụt, không đành lòng thấy sự mất mát của người dân, phải lang thang bốn phương để mưu sinh, liền mạnh mẽ dùng bí pháp thay đổi dòng sông, nhưng không biết thế nào lại xúc phạm cấm kỵ của gia tộc, mới dẫn đến thảm họa như vậy. Khi đó người Hàn gia cố gắng tìm mọi cách, nhưng đều không thể ngăn cản lời nguyên rủa.

Người Hàn gia liên tục đau đớn chết đi, nguyên bản Hàn gia đã không nhiều người, bây giờ càng thêm điêu tàn. Trải qua nhiều thế hệ, truyền đến ông bà của ông nội, đã trở thành một mạch đơn truyền (chỉ truyền xuống cho một người), huy hoàng của gia tộc năm đó sớm đã không còn tồn tại, vì cầu y chữa bệnh, phải bôn ba ở khắp nơi, coi bốn biển là nhà.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không làm nên chuyện gì, ngày ông tôi sinh ra, liền chưa từng thấy được ông nội của ông, mà ba của ông nội, cũng qua đời khi ông nội mới mười lăm tuổi.

Ông nội thừa kế năng lực thần bí của Hàn gia, cũng tuân theo sứ mệnh của tổ tiên, tiếp tục vì hóa giải lời nguyền của gia tộc mà bôn ba khắp nơi, hơn nữa ở năm hai mươi lăm tuổi ông cưới vợ sinh con, kéo dài huyết mạch của Hàn gia.

Tháng ngày cứ thế trôi qua, ông nội lật xem nhật ký gia tộc vô số lần, càng là thử nghiệm nhiều phương pháp khác nhau, thậm chí thường chạy đến bệnh viện làm kiểm tra, có thể nói là ông phí hết tâm tư, muốn giúp gia tộc tránh thoát bệnh hiểm nghèo.

Có lẽ những biện pháp mà ông nội tổng hợp được có hiệu quả, lúc ông ba mươi lăm tuổi, nguyên rủa của gia tộc cũng không bùng nổ, ba mươi sáu tuổi ông nội vẫn yên bình vượt qua.

Điều này làm cho ông nội mừng rỡ, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng đã phá hủy cấm kỵ của gia tộc, lúc mà ông nội muốn sàng lọc các loại phương pháp mà mình đã sử dụng, bệnh hiểm nghèo đáng sợ kia vẫn bùng nổ.

Sau một lần học máu không thể giải thích, thân thể của ông nội trở nên suy nhược, tóc bị rụng, cơ bắp bị héo rút, đang ở tuổi tráng niên nhưng một nửa xô nước cũng xách không nổi, nguyên rủa ác độc kia, bắt đầu ăn mòn thân thể ông, cắn nuốt sinh mạng của ông.

Hóa ra lời nguyền rủa kia cũng không có quên ông nội, chỉ đến muộn hai năm.

Chỉ hơn một năm, ông nội đã bị tra tấn phải nằm liệt giường, ông không thể nào gượng dậy nổi để đi tìm kiếm phương pháp cứu vớt vận mệnh bi ai của gia tộc, bây giờ ông chỉ chờ đợi cái chết bùng nổ, để con cháu lo hậu sự.

Nhưng vào lúc này, con trai duy nhất của ông nội là ba tôi vội vàng chạy từ bên ngoài về, không biết ba từ đâu kiếm ra được một phương pháp có thể chữa bệnh của ông nội.

Mặc dù ông nội không tin, nhưng thân thể đã suy yếu tới cực điểm, căn bản vô lực đi ngăn cản, hơn nữa ý thức của ông cũng bắt đầu mơ hồ, thường xuyên hôn mê, chỉ để mặc cho người con trai vừa mới lớn của mình chữa trị.

Thật kỳ lạ, chỉ sau một tháng điều trị, căn bệnh của ông nội bỗng chuyển biến tốt đẹp lên, sau hai tháng, ông có thể rời giường và đi lại, nửa năm sau, ông nội đã khôi phục hơn một nửa.

Ông nội rất là kinh ngạc, tìm mọi cách hỏi thăm ba tôi, nhưng như thế nào ba tôi cũng không nói ra phương thức trị liệu, chỉ muốn ông nội chăm sóc cơ thể, để tránh bệnh cũ tái phát.

Lại nửa năm qua đi, ông nội hoàn toàn bình phục như lúc ban đầu, mặc dù ông nội vẫn rất nghi hoặc, nhưng ông lại rất vui sướng, cũng bắt đầu chuẩn bị đón đầu cho con trai mình, bởi vì qui củ của gia tộc, con trai trước hai mươi tuổi cần phải lấy vợ để kéo dài hương hỏa cho Hàn gia không mấy thịnh vượng.

Chuyện kể tiếp, tiến triển vô cùng thuận lợi, cha tôi cưới vợ, người một nhà rất cuộc có thể định cư tại một nơi, không còn phiêu bạt khắp nơi, xem như đã có gốc rễ.

Một năm này, ông nội vừa vặn bốn mươi tuổi.

Một năm này, mẹ mang thai tôi, mười tháng sau, tôi liền ra đời.

Nhưng mà, cũng một năm này, ba tôi bỗng dưng học máu không ngừng, chỉ ngần ngừ mấy ngày, cơ thể nhanh chóng bị suy nhược, những triệu chứng này giống y như căn bệnh năm xưa của ông nội.

Ông nội và mẹ đều rất lo lắng, nhưng họ cũng bó tay không thể làm được gì, ba tháng sau, tóc của ba tôi rụng rất nhiều, sáu tháng sau, cơ bắp héo rút, sau chính tháng, đã phải dùng nạng để đi đường, dựa theo nhật ký của gia tộc, chỉ cần hơn nửa năm sau liền sẽ liệt giường không gượng dậy nổi, sau đó chỉ còn có thể sống sót được một năm.

Căn bệnh hiểm nghèo đáng sợ này, lại chuyển dời sang người của ba, ông nội rất đau khổ, nhiều lần quát hỏi phương pháp trị liệu của ba, ông nội đã bốn mươi tuổi, ở trong gia tộc đáng lý đã chết rồi, nếu ông chết, ba tôi cũng chết, Hàn gia chẳng phải sẽ đối mặt với vận mệnh tuyệt hậu sao? Đến lúc đó, chỉ còn một đứa nhỏ nằm trong tá lốt, là sao có thể kéo dài truyền thừa của gia tộc.

Thế nhưng ba tôi nhất quyết không chịu nói ra phương pháp kia, ba mỗi ngày đều gắng gượng thân thể, chịu nổi thống khổ việc bị cắn nuốt sinh mệnh, vẫn luôn chờ đến ngày mà tôi sinh ra.

Một ngày kia, ba ôm tôi khi tôi vừa mới lọt lòng, kích động rơi nước mắt, và thỉnh cầu ông nội nhất định phải phá vỡ được nguyên rủa của gia tộc, để cho tôi có thể sống khỏe mạnh, kế thừa truyền thừa của gia tộc. Cũng dần dà mẹ tôi phải chăm sóc tôi và ông nội, sau đó liền học máu mà chết.

Ông nội và mẹ cảm thấy cực kỳ đau xót, tìm thấy một lá thư tuyệt mệnh ở trên người của ba, mới biết được ba của tôi đã ôm tâm tư chết từ lâu, dùng bí pháp đem nguyên rủa của ông nội chuyển đến người của ba, cũng lấy tuổi thọ của chính mình chuyển qua cho ông nội, nhưng phép tính là hai đổi một, nói cách khác, nếu ba tôi chết sớm mười năm, thì ông nội sẽ sống thêm được năm năm, ba nếu chết sớm hai mươi năm, ông nội liền có thể sống thêm mười năm.

Chỉ là do ba nhớ thương tôi, không đành lòng rời đi như vậy, vì lẽ đó mới đau khổ gắng gượng, lúc tôi vừa ra đời, tận mắt nhìn thấy cốt nhục của mình, lúc này ba mới buông xuống vương bận, trút hơi thở cuối cùng.

Sau khi ba qua đời, ông nội quả nhiên còn sống, cũng chăm sóc tôi khôn lớn, chỉ là lúc tôi vừa tròn năm tuổi, mẹ tôi đột nhiên nhiễm một căn bệnh quái lạ, nửa năm sau liền qua đời.

Trong những ngày tiếp theo, chỉ còn ông nội và tôi sống nương tựa lẫn nhau, sống trong ngọn núi sâu này, rời xa đám người, rời xa hết thảy hỗn loạn thế gian, ông tôi mỗi ngày đều giúp người dân chữa bệnh, đồng thời ông còn thu thập nhiều loại phương thức bí mật cổ xưa, vì một ngày có thể giải quyết nguyên rủa của gia tộc, ông nội không muốn nguyên rủa của đời trước lại xảy ra trên người của tôi.

Sau khi ông nội kể hết chuyện này, ông nội đã khóc rất nhiều, nhưng tôi ở một bên nghe lại rất kinh ngạc, nhưng tôi cũng nắm bắt được một thứ gì đó, tựa hồ cảm thấy có chỗ gì đó không thích hợp.

Dựa theo lời ông nội nói, nếu như năm ấy ông đã bốn mươi tuổi, được ba tôi từ hai đời một được mười năm tuổi thọ, thì tuổi thọ ông chỉ kéo dài đến năm mươi tuổi, nhưng bây giờ ông nội đã năm mươi lăm tuổi, nhiều ra thêm năm năm. Vậy năm năm này từ đâu đến?

Tôi cảm thấy cả người ớn lạnh, không tự chủ nghĩ đến những lời mà Mã Cửu đã nói trước khi chết, hẳn nói tuổi thọ của tôi cùng ông nội có quan hệ, ông nội sống càng lâu, tuổi thọ của tôi liền ngắn lại...

Ông nội tựa hồ nhìn ra tôi đang nghi ngờ, đứng dậy, nghiêm nghị nói:

- Hơn mười năm này, ông vẫn luôn tìm phương pháp để phá giải nguyên rủa của gia tộc, nhưng không hề có tiến triển, hiện giờ con đã trưởng thành, sứ mệnh của gia tộc, sớm muộn gì cũng phải đặt trên vai của con, hiện tại ông nội muốn đem bí pháp của cấm kỵ sư truyền lại cho con.

- Truyền lại cho con...

Tôi kinh ngạc mở to hai mắt, không đợi tôi kịp phản ứng, ông nội đã đứng thẳng lưng lên, quanh thân tản mát ra một khí thế khiếp người, giống y như lúc ông ở hàng động.

Ông chậm rãi từ lồng ngực lấy ra một bức tranh ố vàng được cuộn tròn lại, đưa cho tôi, ánh mắt nhìn về phương xa, như đang tự nói, lại giống như đang răn dạy tôi:

- Người xúc phạm cấm kỵ, không được thế giới này chấp nhận, sớm muộn gì cũng có một ngày bị trừng phạt. Hàn gia chúng ta tuy rằng xúc phạm cấm kỵ, cả gia tộc phải chịu nguyên rủa, cho nên đã nhiều năm không dám vận dụng bí pháp cấm kỵ. Nhưng ông nghĩ tới nghĩ lui, phương pháp để cởi bỏ nguyên rủa này, chỉ sợ phải tìm kiếm ở bên trong những bí pháp cấm kỵ, không có khả năng né tránh, đáng tiếc, năm đó gia tộc xúc phạm cấm kỵ, bí pháp của Hàn gia bị phong ấn, bắt đầu từ thế hệ ông nội của ông, con cháu của Hàn gia chỉ có thể học được hai tầng của bí pháp, bây giờ ông liền truyền cho con bí pháp tầng thứ nhất, cũng chính là phương pháp diệt quỷ...

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bức Tranh Cổ Xưa

Đây là một bức tranh cổ xưa đã ố vàng, tôi không thể kiềm chế tháo nút thắt, đem bức tranh mở ra, nhưng tôi chỉ thấy đó là một bức tranh vẽ núi non và sông suối.

Bức tranh này nhìn rất đơn giản, chỉ với vài nét vẽ, nhưng lại phác họa ra được một bức tranh cực kỳ sinh động. Nhưng tôi nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra được có ý nghĩa gì, đang muốn mở miệng hỏi, ông nội đột nhiên nói:

- Không cần ngại ngần đâu, tập trung tinh thần nhìn xem, con có thể lĩnh ngộ được điều gì từ bức tranh này hay không.

- Lĩnh ngộ?

Tôi buồn bực nói,

- Lĩnh ngộ cái gì ạ, đây chỉ là một bức tranh vẽ thôi mà, chẳng lẽ trong này còn có bí mật gì?

Ông nội thấy dáng vẻ ngờ ngác của tôi, cũng không trả lời, chỉ là mỉm cười, nắm lấy tay tôi, lấy ra một cảm ngân châm, hét lớn

- Đứng nhúc nhích

Liền dùng kim châm kia nhẹ nhàng đâm thủng ngón tay tôi.

Hơi đau đớn một chút, đầu ngón tay liền chảy ra một giọt máu, ông nội không chút do dự, cầm lấy ngón tay của tôi ấn vào trên bức tranh vẽ.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, ông nội đang làm gì vậy? Vết máu sẽ làm bẩn bức tranh này mất, tôi vừa nghĩ đến điều này, giọt máu ở đầu ngón tay của tôi rơi vào bức tranh, dĩ nhiên chậm rãi thấm thấu đi vào, ngay sau đó ngón tay của tôi và bức tranh này đột nhiên tuôn ra một cảm giác kỳ diệu khó có thể diễn tả, giống như bức tranh này với tôi có mối liên hệ nào đó, từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác như điện giật, trong đầu đột nhiên ầm một tiếng, cảnh vật trước mắt lập tức biến đổi, trời đất quay cuồng, tôi đã không biết mình đang ở đâu...

Sau khi hết mơ hồ, ý thức lần nữa trở lại trong đầu, tôi vừa mở mắt nhìn, phát hiện mình đã ở bên trong bức tranh vẽ núi sông kia. Thân thể như bay trên không, xung quanh gió nhẹ nhè thổi, trời nắng ấm áp, con sông như xuyên qua ngọn núi, ở dưới chân tôi chậm rãi chảy qua, xa xa đường như có chim bay, cá nhảy, bầy thú nô đùa chạy trốn, hết thấy điều này, đều giống y như bức tranh vẽ mà tôi đã thấy.

Có thể nói, từ nhỏ tôi đã có bệnh sợ độ cao, cảnh tượng kỳ kỳ này đột nhiên xuất hiện, làm cho tôi đột nhiên cảm thấy choáng váng, đầu óc qua vòng vòng, tim đập mạnh thình thịch, hai tay giãy dụa lung tung, nhưng trọng tâm không ổn định, từ trên không trung ngã xuống...

Trong lòng tôi cảm thấy hốt hoảng, chỉ cảm thấy thân thể mình ngã xuống, lập tức rầm một tiếng, trên trán liền truyền đến cơn đau, hết thấy ảo giác lúc nãy mới từ từ biến mất, tôi mở mắt ra, hóa ra tôi còn đang ở trong phòng, cũng không có bay lên trời hay té xuống đất, trước mắt cũng không có núi non hay dòng sông gì, chỉ là tôi vừa đập đầu vào góc bàn mà thôi.

Ông nội kéo lấy tôi, trong ánh mắt lại kiềm nén không được niềm vui mừng, liên tục gật đầu nói:

- Không tồi không tồi, không nghĩ tới con lần đầu nhìn thấy bức tranh này, liền có cảm ứng như thế, điều này cũng làm cho ông bớt đi ít chuyện, việc tu hành sau này của con cũng thuận lợi hơn nhiều.

Tôi lại cảm thấy bối rối, nghi hoặc hỏi:

- Ông ơi, chuyện gì đã xảy ra thế, con nhìn thấy được dòng sông chảy xuyên qua ngọn núi, nhìn thấy chim bay cá nhảy, chẳng lẽ đều là bên trong bức họa này? Chẳng lẽ vừa rồi con bước vào bên trong thế giới của bức tranh này?

Ông nghiêm khắc nói:

- Đây chính là cửa ải đầu tiên trong công pháp tu hành của Hàn gia chúng ta, bức họa này chính là khảo nghiệm.

- Công pháp? Khảo nghiệm?

Tôi cảm thấy hỗn loạn, ông nội liền giải thích

- Bức tranh này chính là một bản sao chép, trong truyền thuyết tổ tiên của Hàn gia chúng ta trong lúc vô ý từng đạt được một bộ công pháp, một bức tranh cuộn tròn, cũng từ bên trong đạt được truyền thừa của cấm kỵ sư, chỉ là giờ đây, bản gốc từ lâu đã không thấy, chỉ có bản sao chép này truyền lại đời sau, nếu như trong đám con cháu của Hàn gia, ai có thể đi vào bên trong thế giới của bức tranh này, liền có thể đạt được truyền thừa, ngược lại chỉ có thể trở thành con em dòng phụ, sống bình thường hết cuộc đời, trước kia không biết có bao nhiêu con em Hàn gia bị cửa ải thứ nhất này cản trở, cả đời đều không thể tìm hiểu huyền bí trong đó, mà kể từ khi gia tộc xúc phạm cấm kỵ, con cháu dần dần ít đi, nhưng năng lực của mỗi cá nhân lại không ngừng tăng cao, nhớ năm đó ông nội xem bức tranh vẽ này hết một tháng mới ngộ được đến cảnh thân hòa nhập vào núi sông trong bức tranh, xem như rất không dễ dàng, không nghĩ tới con chỉ xem lần đầu tiên liền có thể hiểu được, xem ra chân hưng Hàn gia có hi vọng, Hàn gia có hi vọng rồi...

Nhìn bộ dạng hưng phấn của ông nội, tuy rằng tôi không hiểu lắm, nhưng cũng rất vui vẻ, vì thế nói:

- Ông ơi, vậy bây giờ con liền có thể tu hành hay sao?

- Không, còn không có đơn giản như vậy, tiến vào ảo cảnh bên trong bức họa chỉ là bước thứ nhất, khi nào khi nào con có thể tìm hiểu được tình túy bên trong bức tranh này, lĩnh ngộ được sức mạnh tự nhiên, mới có thể tiến hành bước kế tiếp là tu hành, bằng không căn cơ bất ổn, chỉ có thể gây hại cho con.

Ông nội lắc đầu trả lời, nhưng trong lời nói vẫn có thể cảm nhận được niềm vui của ông.

- Vậy thì...tiếp theo con muốn làm điều gì?

- Xem tranh! Sau này, con phải mang bức tranh theo bên người, khi nào quen thuộc, hoàn toàn lĩnh ngộ được cơ sở của công pháp tầng thứ nhất, liền tính là luyện thành.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy choáng váng:

- Không phải chứ, ông nội ơi, cấm pháp lợi hại của Hàn gia, chỉ cần xem tranh liền có thể luyện thành công pháp tầng thứ nhất?

Ông nội tâm tình rất tốt, cười ha ha nói:

- Đương nhiên không phải, trước tiên con cần xem tranh, qua một thời gian ngắn, ông sẽ dạy con viết chữ.
- Viết chữ? Ông à, con biết viết chữ rồi đó nghe, con giờ đã mười lăm tuổi, lập tức liền lên học cao trung...
- Ha ha, ông dạy con viết chữ, bảo đảm là trước giờ con chưa viết qua, thậm chí con chưa từng thấy...

Ông nội híp mắt, trong giọng nói mang theo niềm tự hào, vỗ nhẹ đầu tôi.

Chữ mà xưa nay tôi chưa từng viết, cũng chưa từng thấy qua? Đây rốt cuộc là chữ gì? Trong lòng tôi tò mò, cái hiểu cái không gật đầu, tôi đã cảm thấy được, số mệnh của tôi từ hôm nay trở đi liền bắt đầu thay đổi.

Chỉ là năm năm dương thọ không giải thích được của ông nội, cùng với lời nói trước khi chết của Mã Cửu, tổng hợp lại ở trong đầu của tôi, tuổi thọ ông nội càng cao, tuổi thọ của tôi liền ít đi, chẳng lẽ nói ông nội không chỉ mượn tuổi thọ của ba, còn có tuổi thọ của tôi?

Nếu cứ tính toán như thế, tính mạng của tôi chẳng lẽ chỉ còn sót lại hơn mười năm.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong lòng của tôi, ông nội luôn là một người vĩ đại, điều mà ông nói, tôi chưa bao giờ nghi ngờ, trong lòng tôi thầm nghĩ, có lẽ ông nội có nỗi khổ của mình, có một số việc, sớm muộn gì tôi cũng biết được.

Trong những ngày tiếp theo, tôi mỗi ngày đều bị ông nội buộc xem bức tranh kia, cũng chẳng thể để ý cái khác, nhưng lại có điều kỳ quái, cảm giác kỳ diệu sau khi nhìn bức tranh lần đầu tiên đã không có xuất hiện lần nữa, dù cho tôi có xem chăm chú cỡ nào, cũng chỉ là một bức tranh cổ xưa bình thường mà thôi.

Vì vậy mỗi ngày, ngoại trừ ăn với ngủ, tôi chỉ nhìn chăm chăm bức tranh kia, nhìn đến mỏi cổ, nhìn đến con mắt cay cay, nhìn đến buồn ngủ, nhưng bức tranh kia lại không có biến hóa chút nào.

Tôi cũng từng làm theo ông nội, đâm thủng ngón tay của mình, dùng máu nhỏ vào bức tranh, cũng giống như lần đầu tiên, giọt máu thấm thấu vào bức tranh, chỉ lát sau đã không thấy dấu vết gì, nhưng cảm giác kỳ lạ khi toàn thân lạc vào thế giới trong tranh không có xuất hiện nữa.

Đúng rồi, ông nội còn nói cho tôi biết, hai người bạn học cùng tôi lên núi ngày đó, kỳ thực đã sớm về nhà. Bọn họ mơ mơ màng màng liền bị người ta đưa ra khỏi núi, sau khi tỉnh lại tìm không thấy tôi, cảm thấy sợ hãi, nhanh như chớp chạy về nhà, vừa vặn gặp ông nội đang lên núi tìm tôi, sau khi ông nội biết tường tận sự việc, ông bắt chấp mọi thứ vội vã chạy lên núi, dựa vào bản lĩnh của cảm kỵ sư, đúng lúc chạy tới trước hang động mới cứu được tôi.

Đối với chiếc túi mà tôi đã bóp nát, trong đó chứa một âm hồn do ông nội phong ấn, bởi vì ông nội có ân với nó, cho nên mới cam tâm tình nguyện bị phong ấn ở trong túi, cứu tôi một mạng, sau khi báo ân, mới bằng lòng rời đi. Mà ngày đó ông nội vội vàng lên núi tìm tôi cũng được nó báo tin.

Trong suốt kì nghỉ hè, tôi như ăn nằm cùng với bức tranh này, và sự mất tích của Mã tiên sinh, trong lúc nhất thời liền trở thành một tin tức lớn trong địa phương của tôi, chỉ là sau khi hai người bạn của tôi đem mọi việc kể ra, mọi người càng cảm thấy kì lạ, sau khi chạy đến chỗ hắc ở, đào được rất nhiều xương người từ dưới lòng đất trong nhà hắc, mới biết được Mã tiên sinh không phải người tốt, càng nghĩ càng cảm thấy sợ, mọi người liền dùng một đống lửa đốt trụi nhà của hắc, từ đây về sau rốt cuộc không có ai nhắc về vị luyện cốt sư thần bí dùng xương người chế được này.

Mà lúc vừa kết thúc mùa hè, cuối cùng tôi cũng được trải nghiệm một lần nữa cảm giác hòa mình vào thế giới trong tranh, về điều đó, ông nội nói lần đầu có thể nhẹ nhàng lĩnh ngộ, bởi vì lúc đó hông biết bức tranh này là vật gì, nhìn chăm chú, không có thắc mắc, nhưng từ khi biết bức tranh chính là vật gia truyền của Hàn gia, là cửa ải đầu tiên của việc tu hành cấm pháp Hàn gia, liền có khúc mắc, nên mới phải dùng thời gian một tháng, mới có thể lần nữa tiến vào thế giới trong tranh.

Đáng tiếc, lúc này tôi phải rời xa ông nội, để vào thị trấn đi học cao trung, trước khi đi, ông nội đã thu thập xong hành lí cho tôi, cũng đem bức tranh kia cuộn tròn lại, cùng với ba chữ lớn mà ông mới vừa viết ra, cùng với một phong thư, nhét hết tất cả vào hành lí của tôi.

- Nhiệm vụ của con ở cao trung, điều quan trọng nhất chính là muốn lĩnh ngộ hoàn toàn lực lượng bên trong bức tranh, còn có, đem ba chữ này viết ra rõ ràng, khi nào còn có thể lưu loát viết rõ ràng ba chữ này, liền tính là hoàn thành bước đầu tiên, ba năm này ở cao trung, con liền không có sống uống, còn về lá thư kia, ở thời điểm con gặp khó khăn không thể giải quyết, hãy mở nó ra xem nội dung bên trong...

Tôi có chút choáng váng, ông bà ba mẹ người ta đưa con mình đi học, lúc nào cũng muốn dẫn dò hài tử học tập cho tốt, ông nội của mình thì ngược lại, ba năm học tập ở cao trung, chỉ để cho mình xem một bức tranh, viết ra ba chữ... Tương đương một năm viết một chữ, vậy chữ này khó viết như thế nào?

Tôi cúi đầu dùng hai mắt nhìn chăm chú ba chữ lớn trong tay, tôi lại cảm thấy kinh ngạc, bởi vì những chữ này, một chữ tôi cũng không biết, hơn nữa, hình thể của chữ kia rất quái dị, hình chữ thon dài, nét bút phiền phức, nói là chữ, tôi nhìn thấy giống lá bùa đạo sĩ vẽ thì đúng hơn.

- Ông nội, ông xác định đây là chữ sao? Mấy chữ này có ý nghĩ gì thế ạ?

- Chuyện này con không cần để ý đến, dù sao cũng là chữ, ba năm viết ba chữ, con chỉ cần chuyên tâm viết ra, viết không được thì đừng có trở về gặp ông... À, đúng rồi, việc học tập cũng không thể xao lãng được, tốt xấu gì cũng tranh thủ thi đại học, chỉ có đi ra vùng hẻo lánh này, Hàn gia chúng ta mới có hi vọng...

Ông nội tôi nhớ tới tương lai tôi còn muốn thi đại học, nhưng mà dạn dỏ hai câu xong liền không nói nữa, nhìn thẳng vào tôi, môi mấp máy, trên mặt tựa hồ nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại không bỏ được đứa cháu này.

Lúc này tôi mới phát hiện, người ông ở trong mắt của tôi sống lung lung luôn thẳng tắp, nhưng vào lúc này lưng của ông như còng xuống.

Nhưng mà nên đi cuối cùng cũng phải đi, nên đến thì trước sau gì cũng đến, tôi tạm biệt ông nội, một mình tôi cất bước lên con đường đến thị trấn, tôi biết được, nơi đó chính là vị trí đầu tiên cho cuộc hành trình thay đổi vận mệnh.

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Việc Làm Thêm Trong Kỳ Nghỉ Hè

Cuộc sống ở trường cấp ba dường như không khác gì cấp hai, khác biệt duy nhất là môi trường sống xung quanh. Nơi này cách xa vùng núi, có nhà cao tầng, có công viên, có quán cà phê, quán internet, nhà hàng karaoke, đây đều là những thứ mà từ đó tới giờ tôi chưa từng được tiếp xúc, giống như một thế giới phồn hoa, làm cho tôi nhất thời hoa cả mắt.

Tuy nhiên, theo thời gian, cảm giác mới lạ này cũng không còn, tôi lại nhớ đến cuộc sống vui đùa ở trong thôn, nhớ đến đôi bàn tay to ấm áp của ông nội, cùng những câu chuyện xưa mà ông kể chưa xong.

Mỗi ngày trải qua đều rất bình thường, nhưng may mắn còn có một bức tranh và ba chữ to tướng, cũng đủ làm cho tôi phải bận tâm suy nghĩ.

Bức tranh kia còn tốt, mỗi ngày tôi chỉ cần mở ra trong thời gian rảnh rỗi, đi vào đó du hí một phen, lúc đầu còn chưa thích ứng được, nhưng theo thời gian, cũng chậm chậm hòa mình vào trong thế giới của bức tranh, những núi non, sông suối, những cây cỏ xanh tươi, dường như đang ở trước mắt tôi, mỗi khi đi ra khỏi thế giới trong tranh, tôi cảm thấy tinh thần rất thoải mái, trong lòng cảm thấy rất yên bình.

Nhưng mà ba chữ to kia, mới nhìn nét bút có vẻ phiền phức, tương đối khó viết, nhưng nhìn vào đó viết lại, chắc cũng không có vấn đề gì, nhưng khi bắt đầu viết mới thấy khó, chữ kia đâu phải khó viết, căn bản nửa chữ tôi còn viết không ra được. Không, nói đúng hơn là mỗi khi tôi tập trung tinh thần cầm bút viết, chỉ mới viết được hai ba nét tôi liền cảm thấy chóng mặt, giống như máu lưu thông không đủ, ngay cả bút cũng không cầm nổi, liền vội vàng tuân theo lời dạy trong thư của ông nội, tiến vào thế giới trong bức tranh, để cho mình dạo chơi trong non xanh nước biếc trong chốc lát, mới có thể dần dần hồi phục bình thường.

Dần dần, tôi cũng phát hiện ra một ít quy luật, chính là mỗi khi đi ra từ trong bức tranh, sau đó tập trung tinh thần đi viết chữ, sẽ có thể viết được nhiều nét hơn.

Tuy nhiên dù tôi có chăm chú cỡ nào, muốn viết ra chữ đầu tiên cũng cần mấy chục nét, nếu cứ như vậy thì khi nào mới viết xong? Khó trách ông nội lại bảo tôi dùng ba năm để viết thuần thục ba chữ này, bây giờ nhìn lại, đừng nói là thuần thục, chỉ sợ muốn viết ra hoàn chỉnh cũng tốn một khoảng thời gian.

Hơn nữa, càng viết nhiều nét chữ, không biết sao tôi lại cảm nhận được dưới ngòi bút một loại sức mạnh thần kỳ, mỗi khi nhìn vào từng nét chữ đã được viết ra, tôi không kìm được lòng hưng phấn của mình, giống như là không thể chịu được viết ra hoàn chỉnh chữ này vậy.

Vì thế tôi liền giống như nỏ điên, lợi dụng hết thảy thời gian rảnh sau giờ học, chuyên tâm viết chữ này, nhưng hậu quả của việc làm như vậy, chính là thành tích học tập của tôi giảm xuống, bạn học xung quanh bắt đầu cho rằng tôi đang luyện tập thư pháp, nhưng nhiều lần nhìn trộm đều thấy tôi viết ra những nét bút kỳ quái, liền bắt đầu nghị luận sôi nổi, mấy người bạn học tốt cũng dần dần xa cách tôi.

Nhưng điều đó không quan trọng, đối với tôi làm sao để mau viết ra được chữ này mới là điều quan trọng nhất, tôi hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Thực tế không có ai biết được nỗi khổ trong lòng tôi, tôi biết được, tôi sinh ra là người của Hàn gia, từ lúc mới sinh ra, cũng đã bị khắc lên dấu ấn Hàn gia - nguyên rủa của Hàn gia, những lời Mã Cửu nói trước khi chết, tôi luôn khắc nó vào trong đầu, không có khoảnh khắc nào quên.

Tuy rằng không biết tại sao ông nội còn chưa nói cho tôi biết sự thật, nhưng tôi đã sớm biết được cuộc đời của tôi từ lúc mới bắt đầu thì sinh mạng đã bắt đầu đếm ngược, tôi nhất định phải nắm chặt thời gian, vì tôi, cũng là vì Hàn gia.

Vì vậy, nửa năm sau tôi rốt cuộc có thể một hơi viết ra được chữ đầu tiên, khoảnh khắc ấy tôi rất kích động, giờ tờ giấy lên, nhìn vào chữ phải viết cả ngàn lần mới thành công, chợt phát hiện, tôi biết được từ này.

Đây là chữ “Trần”.

Điều kỳ quái ở đây là cách viết chữ này, cùng chữ trần kiểu gần thể khác xa vạn dặm, chữ mà ông nội viết, tôi cũng đã nhìn suốt nửa năm, nhưng đến giờ phút này, khi chính mình tự tay viết ra, mới cảm nhận được sức mạnh chứa trong chữ này, tuy rằng nhìn qua thì tôi không biết từ ngữ này, nhưng tôi biết được, đây chính là chữ “Trần”.

Chữ này chẳng lẽ là chìa khóa để tu hành cấm pháp Hàn gia? Hoặc đây chính là cấm pháp tầng thứ nhất, diệt quỷ? Tôi suy nghĩ, ông nội không nói điều đó, nhưng chắc cũng không sai biệt lắm.

Chẳng bao lâu kỳ nghỉ hè lại tới, tôi lại không thể về nhà thăm ông nội, bởi vì ông nội có nói qua, ba năm học cấp ba không được về nhà, khi nào tôi đem ba chữ kia viết thuần thục thì mới được về nhà gặp ông.

Kỳ thực đây chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi, quan trọng hơn là tôi phải ở trong kỳ nghỉ này, kiếm được một ít chi phí sinh hoạt.

Vì vậy, sau khi gặp một chút trắc trở, tôi hỏi thăm được một quán trà đang tuyển người phục vụ trà.

Trước đây quán trà này rất khó tuyển được người phục vụ, có người nói rằng bởi ông chủ làm người không tốt, khắc nghiệt với người khác. Còn có một nguyên nhân khác là quán trà kia làm ăn rất kém cỏi, lúc trước còn kinh doanh còn tốt, nhưng mấy tháng gần đây vắng tanh như chùa bà Đanh, mọi người đều nói đi tới đó làm có khả năng không được lãnh lương.

Nhưng đối với tôi, đó là một nơi tốt, bởi vì kinh doanh kém cỏi, bình thường rất ít khách, nói cách khác, tôi sẽ có nhiều thời gian hơn để luyện viết chữ, còn ông chủ có khắc nghiệt hay không cũng không đáng kể, dù sao tôi chỉ tới đó làm một tháng, dù sao tôi cũng có thể nhận được chữ?

Cứ như vậy tôi đi tới quán trà kia, xin được làm người phục vụ, tiền lương là một ngàn khối một tháng, cung cấp ăn ở, nhưng tôi chủ động nói ra lương tám trăm khối là được. Tôi suy nghĩ, nói như thế, dù cho ông chủ có khắc nghiệt cỡ nào, cũng xấu hổ vì không cho tôi tiền công chứ?

Ông chủ của quán trà này, là một lão đầu hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt âm trầm, mò chuột tai khi, mới nhìn quả thật không dễ chịu chút nào. Đối với sự xuất hiện của tôi, hắn cũng không biểu hiện ra điều gì, chỉ dặn tôi chăm chỉ làm việc, ít nói, làm nhiều.

Đây chính xác là những điều mà tôi muốn, làm việc chăm chỉ thì ở đâu cũng không có sai.

Vì vậy, từ ngày hôm nay, kiếp làm công kiếm tiền của tôi chính thức bắt đầu. Mỗi ngày tôi dậy sớm quét dọn sạch sẽ các phòng trà, lau sàn nhà, lau bàn ghế, mở cửa sổ, treo bảng hiệu lên, sẵn sàng chuẩn bị nước nóng, thu thập xong bên ngoài thì ngồi xuống nghỉ ngơi, chỉ chờ khách hàng tới quán.

Mà lúc này thì ông chủ đang ngồi trong quầy, uống nước trà, ngắm nghía một khối ngọc, nhàn nhã và thoải mái.

Tôi chuẩn bị một cuốn tập nhỏ, lúc rảnh rỗi không có việc gì, liền ngồi vào bàn luyện viết chữ “Trần”, ông chủ nhìn thấy lạ, nhưng cũng chỉ cho rằng tôi đang học tập, sau tất cả, dù sao tôi cũng là vừa làm vừa học, tới thời điểm kết thúc là xong, dù sao chỉ làm ở đây một tháng, cho nên hắn cũng không nói gì. Cứ như vậy, từng ngày trôi qua, nhưng không có ai phát hiện được tôi chỉ viết lặp đi lặp lại một chữ ở trên cuốn tập nhỏ kia.

Thực tế viết chữ này cũng hao phí tinh thần ghê gớm, chỉ một hơi viết được ba, bốn chữ, tôi liền cảm thấy chóng mặt không chịu nổi, còn tốt là bức tranh mà ông nội đưa chính là máy nạp năng lượng, mỗi khi tôi cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần đi vào thế giới trong bức tranh bổ sung năng lượng.

Ông chủ cũng chưa bao giờ nói nhiều với tôi, tuy hắn tướng mạo khắc nghiệt, nhưng cũng không nói nhiều, lúc không có chuyện gì làm, ngoại trừ uống trà chính là xem khối ngọc, đồng thời trong miệng lầm bầm, giống y như đang niệm kinh vậy, làm tôi cảm thấy kỳ quái.

Hắn coi khối ngọc kia giống như là bảo bối vậy, lúc đóng cửa quán trà, liền đặt nó ở trong ngăn kéo, khóa lại, mà tôi sợ bị ghét, cũng chưa bao giờ tiến đến gần quầy, cũng ít nói chuyện cùng hắn, cho nên trước sau tôi cũng không biết được rốt cuộc khối ngọc kia là thứ gì.

Chỉ là phòng trà này kinh doanh cũng thật ảm đạm, tuy rằng tôi có nhiều thời gian để viết chữ, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an, dù sao tôi làm thêm ở đây, cả ngày ngồi không chẳng có chuyện gì làm, khó tránh khỏi cảnh giống như ăn không ngồi rồi.

Tuy nhiên điều này cũng không liên quan gì đến tôi, dù sao mỗi ngày tôi làm việc đều không có lười biếng, chỉ cần hắn không giảm bớt tiền lương của tôi, thanh thần ổn định sống qua một tháng này, vậy tính là ông bà phù hộ rồi. Hơn nữa, mỗi đêm sau khi ông chủ rời đi, tôi ở lại trong cửa hàng, chỉ có một mình tôi, không bị quản thúc gì, những ngày này trải qua rất dễ chịu.

Nhưng sống sau vài ngày, tôi cảm thấy có điều gì đó không được bình thường.

Đó là ngày thứ năm kể từ hôm tôi đến quán trà làm việc.

Ban đêm, tôi mơ mơ màng màng rời giường đi tiểu, lúc đi qua đại sảnh, tôi bỗng cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên lạnh xuống, trong lúc vô tình tôi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện chiếc đồng hồ treo ở đại sảnh không biết dừng lại khi nào.

Tôi mở to đôi mắt đang lim dim buồn ngủ nhìn vào đồng hồ, vừa vận đồng hồ dừng lại đúng mười một giờ khuya.

Có lẽ vì không có điện, tôi không chút nghĩ ngợi liền quay người rời đi, đợi sáng mai rồi nói cho ông chủ, thay cục pin là được.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì trong lòng cứ mãi nghĩ về việc này, nên sau khi rời giường tôi lập tức đi tới cạnh chiếc đồng hồ, muốn đem nó gỡ xuống, nhưng

vừa nhìn lên tôi lập tức sững sốt. Chiếc đồng hồ kia vẫn chạy bình thường, căn bản không có dừng lại.

Kỳ quái, chẳng lẽ ông chủ đã thay pin rồi? Không có khả năng, nhà của ông chủ ở phía sau quán trà, bình thường hơn tám giờ sáng mới tới, bây giờ còn không đến bảy giờ, mà cửa sau vẫn còn đóng chặt, căn bản không có dấu vết người tiến vào.

Tôi buồn bực mà giơ tay lên, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay mình, lập tức cảm thấy sững sốt, đồng hồ ở đại sảnh là sáu giờ rưỡi, mà đồng hồ của tôi lại là bảy giờ.

Vừa vận chậm nửa giờ.

Tôi cũng không nghĩ quá nhiều, có lẽ tối hôm qua pin không đủ, giờ này pin lại bình thường, nên thời gian mới chậm lại?

Tôi vẫn đem chiếc đồng hồ kia xuống, phải mất một thời gian để tôi chạy ra ngoài mua pin và thay vào đồng hồ, sau đó treo lên lại.

Việc này vốn chỉ là việc nhỏ, làm xong tôi liền đi vệ sinh cá nhân, đem việc này ném ra sau đầu.

Tuy nhiên sau khi tôi dọn dẹp tất cả mọi thứ, ông chủ mới lao đảo đi vào, ngẩng đầu lên nhìn chiếc đồng hồ, sắc mặt liền lập tức thay đổi.

Hắn hỏi tôi:

- Đồng hồ hôm nay sao lại chạy đúng giờ như vậy?

Lời này là sao? Chẳng lẽ nào chiếc đồng hồ này không được phép chạy đúng giờ???

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bóng Dáng Kỳ Quái

Tôi trả lời:

- Dạ, sáng sớm con thấy được đồng hồ chạy không đúng giờ, con nghĩ đồng hồ bị hết pin nên chạy ra ngoài mua cục pin mới thay vào.

Cứ nghĩ rằng ông chủ chắc chắn sẽ khen tôi, nhưng lại không nghĩ tới, sắc mặt của ông chủ rất khó coi, không hề nói gì, quay người đi vào trong quầy.

Không hiểu lòng người, sớm biết như thế mình không thêm mua pin cho hắn... Tôi có chút khó chịu ngẫm nghĩ, nhưng vẫn đi làm việc.

Nhưng chuyện này chưa dừng lại ở đó, qua ngày hôm sau, tôi rời giường như mọi ngày, lúc đến đại sảnh để làm việc, tôi theo bản năng ngẩng đầu nhìn xem đồng hồ, lập tức sợ hết hồn.

Chiếc đồng hồ kia lại chạy chậm nửa giờ.

Rõ ràng ngày hôm qua tôi mới thay pin, lẽ nào đồng hồ bị hư?

Tôi đang tự hỏi thì ông chủ đột nhiên đến sớm, điều này có chút bất thường, hắn nhìn bộ dạng ngờ ngác của tôi, nói ra:

- Đồng hồ lại chạy chậm rồi, cậu đi qua điều chỉnh cho chạy đúng giờ đi

- Dạ....

Tôi vâng lời liền chạy qua đem đồng hồ tháo xuống, điều chỉnh lại thời gian, đồng thời hỏi hắn:

- Ông chủ ơi, đồng hồ này chạy không được đúng giờ, có phải là nên thay cái mới không?

Ông chủ lạnh nhạt nói:

- Đã đổi qua rồi.....

Tôi kinh ngạc nhìn hấn, hấn lại cảm thấy không có việc gì, lắc lư đi vào trong quày, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau vụ việc này, mỗi ngày tôi đều đặc biệt lưu ý, lại phát hiện chiếc đồng hồ kia mỗi ngày đều chạy như thế, mặc kệ tôi rời giường vào lúc nào, đồng hồ cũng chạy chậm nửa giờ.

Không thể không nói, chuyện này thực sự quý dị, nhưng tôi cũng không nghĩ quá nhiều, ngược lại là đếm ngón tay tính từng ngày, không mấy ngày nữa thì kỳ nghỉ hè của tôi liền sẽ kết thúc, cho nên bây giờ tôi không muốn gặp phải rắc rối.

Nhưng dần dần, bởi vì việc kinh doanh trở nên khó khăn, sắc mặt ông chủ càng lúc càng tệ, lúc nào cũng bộ dạng sống dở chết dở, cũng bắt đầu đối với việc rảnh rỗi là lại tập viết chữ của tôi, rất có ý kiến, tuy rằng không nói rõ, nhưng ánh mắt luôn nhìn tôi với vẻ quái dị, vừa thấy được tôi muốn viết chữ, liền dùng sức gõ quày, hoặc an bài cho tôi công việc lật vật khác, dù cho tôi làm mọi việc đều tốt cũng không được yên thân.

Thậm chí lúc ăn cơm cũng nhìn chăm chăm tôi, bộ dạng giống như hận không thể nuốt từng hạt cơm cho tôi ăn.

Thái độ của ông chủ ngày càng khắc khe hơn, mà việc vặt càng ngày càng nhiều, nhưng mà chẳng có gì hết, ngay cả một người khách cũng không có, chẳng lẽ muốn tôi mỗi ngày cầm cây lau nhà không ngừng lau dọn sao? Đến lúc sau, hấn lại điên điên khùng khùng nấu nước nóng hơn nửa giờ, sau đó đem đi đổ, rồi bắt tôi phải đi nấu lại.

Đây không phải là có bệnh sao?

Tuy rằng hấn lấy câu châm ngôn “chất lượng của trà là quan trọng nhất, vì sức khỏe của người uống trà”, nhưng tôi nhớ rõ, mấy ngày trước lão già này đun ấm trà cho khách dùng, còn lén lút bỏ một ít thứ vào đó nữa.

Hiện tại hấn làm như thế, rõ ràng chính là đang lừa gạt người, rõ ràng sắp đến ngày phát lương hấn lại gây rắc rối.

Tôi tự an ủi chính mình, điều này cũng là bình thường, chắc đây là ông chủ tâm lý bất ổn, không thoải mái khi thấy người mình thuê ngồi không chẳng làm việc, đặc biệt là lúc quán kinh doanh không tốt, hoặc là lão này đang tới thời kỳ mãn kinh đi.

Tôi nén giận không ngừng ở trong lòng rửa hấn, nhưng cũng không tỏ vẻ bất mãn, lại kiên trì bảy, tám ngày, liền sẽ đến ngày tôi rời đi, chờ tiền lương thanh toán xong, mọi việc ở đây đều không liên quan tới tôi. Tôi nhin.

Có điều lúc tôi đang dùng ngón tay để đếm số ngày còn lại, tại một ngày, một nữ nhân ôm con của mình đi vào trong quán trà, vừa mới ngồi xuống, đưa con liền oa oa khóc lớn, chỉ vào trên xà nhà, nói rằng trên đó có một con mèo lớn....

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, nhưng nhất thời sững sốt, trên xà nhà rõ ràng trống không, đâu ra con mèo lớn?

Nữ nhân kia vội vàng ôm con của mình rời đi, tôi đi xung quanh xà nhà, xoay vài vòng, ngưỡng cả cổ đều thấy mọi, đừng nói con mèo lớn trên xà nhà, ngay cả con chuột cũng không thấy.

Tôi bắt đầu tự hỏi, nếu mắt của một đứa trẻ có thể nhìn thấy quỷ, điều này tôi tin, nhưng thấy con mèo lớn là như thế nào? Chẳng lẽ phía trên có oan hồn của một con mèo? Nhưng bây giờ là ban ngày, làm sao có khả năng được?

Tôi cảm thấy bối rối và ngồi xuống suy nghĩ.

Bên trong quán trà này chẳng lẽ có đồ vậy gì quái gở sao?

Tôi không thể không âm thầm chú ý, trở nên cẩn thận hơn, nhưng sau khi việc này xảy ra hai ngày, vẫn không có gì xảy ra, quán trà vẫn vắng tanh, ông chủ cứ như sống dở chết dở, cả ngày cứ úp mặt xuống, lúc nhìn thấy tôi thì sắc mặt không được tốt lắm, giống như tôi thiếu hấn tám trăm khối vậy.

Rõ ràng là ông nợ tôi tám trăm khối mà? Tôi oán thầm trong bụng.

Rất nhanh, tôi lại vượt qua những ngày đau khổ đó, chỉ còn có ba ngày, tôi liền sẽ rời khỏi quán trà này, chờ sau khi tôi trở lại trường học, liền sẽ bắt đầu năm học lớp mười một. Mọi thứ ở đây đều chẳng có quan hệ gì với tôi.

Nhưng mà, một sự việc kỳ lạ đã xảy ra vào chính hôm đó.

Sau buổi trưa, tôi nằm ngủ gật ở trên bàn, trong lúc mơ màng, trước mặt tôi bỗng thoáng qua gì đó, một bóng đen không biết nhảy ra từ đâu, leo lên xà nhà.

Tôi đột nhiên tỉnh ngủ và nhìn chăm chăm trên xà nhà, khi này tôi vừa mới thấy một bóng đen nhảy lên xà nhà, nhưng bây giờ lại không thấy nữa.

Lẽ nào mình hoa mắt, hay là mình ngủ mơ? Tôi suy nghĩ một lúc, càng chắc chắn mình không nhìn lầm, lúc này có thứ gì đó nhảy lên.

Tôi lập tức hít một hơi thật sâu, đi về phía dưới xà nhà lần nữa, tập trung tinh thần, nhìn lên phía trên.

Lúc đầu, tôi vẫn không thấy gì, nhưng dưới sự chăm chú hết sức, từ từ tôi thấy được một cái bóng mơ hồ ở trên xà nhà. Nhưng chỉ là một bóng dáng mơ hồ mà thôi, sau đó dù cho tôi có tập trung nhìn thế nào đi nữa, đều không thể thấy rõ được bóng dáng kia đến cùng là cái gì, chỉ mơ hồ thấy được giống

như một con mèo lớn, hoặc là một con vật giống như con mèo, đang nằm ở trên xà nhà... Giống như đang ngủ.

Quả nhiên có vấn đề!

Quán trà này thật sự có yêu ma quỷ phá, chẳng lẽ vì nguyên nhân này nên không có khách nhân đến? Nếu đúng như vậy thì mình có nên làm cái gì không?

Tôi quay lại nhìn ông chủ đang ngủ gà ngủ gật ở bên kia, có chút do dự, chỉ còn ba ngày nữa là kết thúc sinh hoạt ở nơi này, đến lúc đó tôi liền có thể cầm tiền lương và rời khỏi chỗ này, nhưng nếu tôi không quan tâm, ông chủ này hẳn sẽ gặp đại nạn.

Thành thật mà nói, tới quán trà này gần một tháng, mỗi ngày tôi đều rảnh rỗi, tôi có nhiều thời gian hơn để làm việc của bản thân. Mặc dù ông chủ hơi khắc nghiệt, nhưng tôi cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hay là mình nên làm chút gì đó?

Chỉ là khi đó tôi không có nửa điểm kinh nghiệm đối với sự kiện như thế này, hoàn toàn không biết xử lý như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn nước xin ông chủ nghỉ để về nhà hỏi ông nội.

Sau hơn hai giờ đi ô tô “nảy lên nảy xuống”, lại đi đường núi hơn nửa giờ, tôi rốt cuộc trở về được quê nhà trong trí nhớ.

Ông nội đang bón thuốc cho tẩu thuốc của mình ở trước cửa, tư thế cùng với động tác quen thuộc, trong lòng tôi đã ghi nhớ từ khi còn nhỏ, ngay cả chiếc ghế tre mà ông nội hay ngồi, tôi nhìn nó cũng cảm thấy thân thiết.

- Ông ơi, con về rồi đây!

Tôi cười nói.

Ông nội thấy tôi, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, run rẩy nắm lấy cánh tay tôi, nhưng dường như ông đột nhiên nhớ ra thứ gì, nghiêm mặt hỏi:

- Thằng nhãi ranh, không phải để cho con ba năm không được về nhà sao, sao mới một năm liền trở về rồi, chẳng lẽ con viết thuận thực được ba chữ kia rồi?

Tôi kiềm chế sự kích động trong lòng, nở nụ cười nói với ông:

- Con viết được một chữ rồi, còn hai chữ còn lại con chưa bắt đầu viết, ông không phải đã nói, muốn học tập từ từ sao, con tính sau khi vào học con sẽ bắt đầu viết chữ thứ hai.

Mặt của ông nội lúc này mới nở nụ cười, liên tục nói:

- Tốt tốt tốt, chỉ dùng một năm mà viết ra được chữ thứ nhất, cũng coi như không đơn giản, mau vào trong nhà viết cho ông xem.

Ông nội lập tức quên đi việc ba năm sau tôi mới được về nhà, vui vẻ dẫn tôi vào nhà, cái gì đều không nói, lập tức đem giấy bút nhét vào trong tay tôi, liên tục thúc giục tôi viết chữ.

Tôi cầm cây bút, không chút do dự vung tay lên viết một lèo xong chữ “Trần”, tôi cúi đầu nhìn một chút, bỗng dưng cảm thấy đắc ý, tuy nói tôi viết chữ xưa chẳng ra sao, nhưng chữ này nhìn trông rất cứng cáp và mạnh mẽ, giống y như là có sinh mệnh vậy.

Ông nội dụi dụi hai mắt, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng, cầm chữ này nhìn từ trên xuống dưới nhiều lần, đưa ra lời khen:

- Được, rất tốt, không nghĩ tới phương pháp kia của ông quả thật có hiệu quả, chỉ luyện viết một chữ, tốt hơn nhiều so với học viết nhiều từ cùng lúc, một năm một chữ, nếu dựa theo tốc độ này, chờ lúc con vào đại học, tầng thứ nhất của cầm pháp, không sai biệt lắm con có thể tu luyện được tiểu thành.

Tôi cảm thấy kỳ quái:

- Gia gia, chẳng lẽ cầm pháp của Hàn gia chúng ta, chính là viết chữ cùng xem tranh liền có thể luyện thành? Nhưng mấy chữ viết này dùng để làm gì ạ?

Ông cười ha ha trả lời:

- Đưa nhỏ ngốc, mấy chữ này không phải chữ bình thường, ngày hôm nay có nói cho con cũng không sao, khẩu quyết để vận dụng tầng thứ nhất của cầm pháp Hàn gia chúng ta, chính là được tạo thành bởi mấy chữ này, mà mấy chữ này, mỗi chữ đều có công dụng riêng biệt, có thể nói mỗi từ là một loại chú pháp.

- Một chữ chính là một cái chú pháp?

Lời của ông nội làm tôi kinh ngạc,

- Vậy con dùng một năm để viết ra được chữ này, làm sao biến nó trở thành chú pháp được ạ?

Ông nội vẫn nhìn chăm chú vào chữ đó, bộ dáng rất vui vẻ, nghe vậy liền giải thích với tôi:

- Con đã biết đây là chữ trắn, cái gì gọi là trắn, chính là trắn áp, cũng giống trắn phục. Về sau con dùng chữ này, vô luận yêu ma quỷ quái gì, thấy chữ này sẽ bị trắn phục, bởi vì cách viết ra chữ này, thực tế được lưu lại từ thời xa xưa, đây chính là bí mật của Hàn gia chúng ta, nhưng phải có một tinh thần lực cường đại mới có thể khống chế nó.

Tôi nghe có chút mơ hồ, suy tư nửa ngày mới hiểu được, hoá ra một chữ này, chính là một đạo phù chú, gần như chính là ý này, chỉ là không biết cần phải viết bao nhiêu chữ mới được.

- Ông ơi, kỳ thực hôm nay con trở về còn có chuyện khác muốn nói với ông..

Tôi suy nghĩ một lát, liền đem chuyện lạ của mấy hôm nay ở quán trà cho ông nội nghe.

Ông nội nghe xong, chăm chú suy nghĩ một chút, nói với tôi:

- Chuyện này xác thật kỳ quái, từ những gì mà con nói, quán trà kia chắc hẳn có hai vấn đề, hoặc vấn đề chỉ có một, chỉ là tình hình mà con biết bây giờ quá ít, ông cũng không tiện phán đoán, như vậy đi, bây giờ con liền trở về, không được chậm trễ, cứ theo như lời ông nói mà làm.....

Ông nội đưa cho tôi một cái hộp, bảo tôi phải làm thế này, thế này, thế này.....

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Quán Trà Trong Đêm Tối

Tôi tuân theo lời dặn của ông nội, vội vàng quay trở về thị trấn.

Lại phải trải qua một đoạn đường “này lên nấy xuống”, khi đầu tôi chầy đầy mồ hôi về kịp quán trà, thì bầu trời đã tối.

Không ngoài dự đoán, quán trà vẫn không có khách, ông chủ vẫn một người ngồi ở chỗ đó, nhàm chán nhìn tờ báo, trong tay vuốt ve khối ngọc kia.

Thấy tôi trở về, hắn cũng không có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt lại không có thiện ý gì, tôi chào hỏi hắn vài câu, lập tức liền chạy vào lấy khăn lau bàn, lau ghế, sợ hắn tại tìm cho tôi phiền phức.

Khi hắn nhìn thấy tôi làm việc, lại đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh, hắn nhìn tôi một lúc lâu như người xa lạ, đột nhiên nói:

- Cái bàn này có dư không?

Tôi sửng sốt, thuận miệng nói:

- Dạ, không dư.....

Hắn trừng mắt:

- Không dư, cậu lau nó làm gì? Nấu nước đi!

Tôi dờ khóc dờ cười, nhưng vẻ mặt lại đau khổ đáp lại:

- Ông chủ, quán lập tức muốn đóng cửa, còn nấu nước làm gì?

- Nấu xong đưa vào phòng cho tôi, tôi muốn uống trà!

Tôi mở miệng đáp ứng, nhưng bụng đột nhiên sôi ùng ục, thấy ông chủ liếc qua, tôi gượng cười đáp:

- Con vừa mới trở về, vì lo sợ chậm trễ công việc của quán, nên chưa có ăn cơm.

- Chưa ăn cơm?

Hắn nhú nhú mày, nói:

- Cậu về trễ, cơm đã hết rồi, uống nước đỡ đi..

Nói xong, hắn liền ngẩng đầu lên, chắp tay sau lưng bỏ đi, lưng hơi còng, nhanh nhẹn giống như một con quỷ bùn xìn.

Phi, tôi ở phải sau lưng hắn làm cái mặt quỷ, cái đức tính này, hèn chi không có khách nhân nào vào quán.

Tôi cũng lười cùng hắn so đo, vì thế chạy đi nấu nước, ở bên cạnh chờ đợi khi nó được đun sôi, sau đó liền xách qua đưa cho hắn, ai ngờ hắn đem cửa sau khóa mất, tôi cảm thấy khó hiểu, nếu đem cửa sau khóa, làm sao tôi đưa nước qua được? Hiểu rồi, chắc lại cố ý dẫn mặt tôi đây, hắn không uống thì tôi uống.

Tôi tìm một cái ly, rót một hơi đầy ly nước, lại lấy vài món điểm tâm của hai người khách còn dư lại, xem như qua cơn đói, lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Nhìn xem thời gian đã gần tám giờ tối, tôi liền đứng dậy đem kéo cánh cửa quán trà xuống, đóng hết cửa sổ, chuẩn bị dẹp quán.

Chỉ là sau khi tôi sắp đóng cánh cửa sổ cuối cùng, tôi lại cảm thấy do dự, nếu như vậy chẳng phải là tự giam mình ở bên trong, lỡ đâu lát nữa quỷ vật kia lên cơn, thì mình biết chạy đường nào?

Suy nghĩ một lát, tôi vẫn không có đóng cánh cửa sổ cuối cùng này lại, mà lặng lẽ để lại một khe hở, như vậy tôi có thể thông qua hướng này chạy đi bất cứ lúc nào, xem như để lại một đường lui cho bản thân.

Sau đó, tôi kéo cái ghế qua, dẫm lên nó, lấy ra một chữ “Trần”, dính chút nước miếng, dán ở mặt trên ở xà nhà, lại ấn nó vài lần, lúc này mới nhảy xuống, nhìn một chút xung quanh, cả quán trà tối đen, chỉ có một mình tôi đứng phía dưới xà nhà, trong bầu không khí tĩnh lặng hầu như chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Còn có cái đồng hồ quái dị kia, đang kêu tí tách.

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng cái này còn chưa hết, tôi lại từ trong lồng ngực lấy ra chiếc hộp mà ông nội giao cho, mở ra, từ bên trong lấy ra được vài cây nhang dài gần bằng đũa ăn, ông nội nói đây chính là nhang gọi hồn, không chỉ có thể gọi hồn, còn có thể gọi quỷ.

Tôi theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, lén lút nhìn xung quanh, cái bóng đen ngày hôm qua, chắc không phải ở trong bóng tối nhìn chằm chằm tôi đi? Trong lòng tôi thầm nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy hơi hồi hộp, nhìn chữ được dán trên xà nhà, cùng với nhang gọi hồn trong tay, bỗng nhiên cảm thấy không đáng tin cậy, mấy thứ này liệu có làm được gì không?

Tôi tự nhiên cảm thấy sợ hãi, nhưng tôi cũng rõ ràng, đây chính là bài thực hành đầu tiên trong cuộc đời tôi, dù có sợ hãi thế nào, cũng phải kiên trì chịu đựng, bởi vì đây là vận mệnh của Hàn gia.

Suy nghĩ lung tung một hồi, tôi ngo ngắc ngồi ở trước bàn để đốt thời gian, ông nội nói, nhang này cần phải đốt sau giờ tý(giờ tý từ 23h đến 1h sáng), mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nhưng tôi chỉ thức đến hơn mười giờ liền chịu không nổi, không biết tại sao, tôi cảm thấy mệt mỏi, mí mắt mờ không nổi, nếu không phải đợi đốt nhang, e rằng tôi cũng ngủ rồi.

Do dự một lúc, tôi liền đốt cháy cây nhang gọi hồn, nhưng chỉ đốt một cây, ông nội nói, đốt một cây nhang là gọi quỷ đến, nếu là đốt ba cây là hiến tế, để tránh rước họa vào thân, tôi vẫn chỉ đốt một cây.

Tôi đem nhang gọi hồn đặt ở trên bàn, đặt tại phía dưới cái đồng hồ, một mùi hương kỳ lạ xâm nhập vào mũi, nhất thời tôi cảm thấy cả người tỉnh táo, mệt mỏi khi này đều bị cuốn trôi, vì thế tôi lại giả bộ xem báo chí, giả bộ nằm ngủ ở trên bàn, nhưng âm thầm theo dõi bốn phía xung quanh, trái tim tôi đập dữ dội, giống như đang căng thẳng, cũng giống như đang hưng phấn.

Không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Kỳ thật, sau khi ông nội dặn dò tôi làm những điều này, liền tắt đèn đi, tránh cho vật kia không chịu ra, nhưng mà có trời làm chứng, bây giờ tôi cảm thấy cả người lạnh lẽo, nào còn dám đi tắt đèn?

Cứ để như vậy đi, nếu như nó không chịu ra, vậy nhất định việc này cùng tôi không liên quan, chờ đợi sống qua hai ngày nữa, trở lại trường học, vậy không còn quan hệ gì với tôi, tôi thầm nghĩ, lại nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ.

Sau khoảng mười lăm phút, cây nhang đã cháy hết một đoạn, trong phòng lại không có gì bất thường xảy ra, tôi đang âm thầm tự hỏi, bỗng như phía sau truyền đến tiếng “ầm ầm ầm”, suýt chút làm cho tôi sợ gần chết.

- Hơn nửa đêm rồi còn không tắt đèn, cậu muốn chết hay sao, hèn chi tôi cảm thấy tiền điện tháng này tăng lên mấy chục khối!

Tôi sợ hết hồn, hóa ra là ông chủ ở đằng sau đập cửa la lớn, tim tôi đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, giọng nói này so với ác quỷ càng đáng sợ hơn, bất đắc dĩ, tôi chỉ đáp lại một tiếng, nhanh chóng tắt đèn.

Xong rồi, lúc này trong phòng đen thui, tôi núp vào trong góc, căng thẳng nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy chính mình tại sao lại nhát gan như vậy, tôi âm thầm mắng chính mình:

- Không có tương lai, truyền thừa gia tộc còn cần người đi phát huy, hiện tại ngay cái bóng con quỷ cũng chưa thấy, người sợ cái quái gì?

Ngay khi tôi đang cố gắng cố vũ bản thân, không biết ở đâu truyền đến một tiếng động nhẹ nhàng, giống y như có thứ gì đó rơi xuống, ngay sau đó, một trận gió lạnh từ sau lưng xẹt qua.....

Cùng lúc đó đồng hồ treo tường bỗng nhiên phát ra một tiếng quái dị, lập tức ngừng hoạt động.....

Tôi lập tức lên tinh thần, vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy mơ hồ trong bóng đêm có một bóng đen nhảy lên xà nhà, sau đó đã không thấy tăm hơi.

Trong lòng kinh hoàng, giờ phút này tôi cảm thấy như có con thỏ nhảy loạn trong người tôi, khôn, phải là một con chuột túi mới đúng, ở trong tim tôi không ngừng liều mạng nhảy tới nhảy lui.

Tôi khẩn trương nhìn chăm chăm phía trên xà nhà, trong bóng đêm, mơ hồ có thể nhìn thấy trên xà nhà có một bóng hình, trông giống như một con mèo, nhưng hình dáng lại lớn hơn nhiều so với một con mèo bình thường.

Rốt cuộc bóng đen này đến từ đâu? Tôi cũng không có thấy rõ, tôi lại nhìn đồng hồ treo tường, nó thực sự đã dừng lại, mà thời gian lúc này vừa vặn vào giờ tý (23 giờ).

Hơn phân nửa là đồng hồ treo tường này gây ảnh hưởng đến lũ quỷ đi? Tôi ngồi ở trước bàn, kiềm chế xúc động muốn nhảy lên, chờ đợi sự việc phát sinh.

Nhưng mà, thời gian cứ thế trôi qua, tôi lên nhìn phía trên của xà nhà, nhưng lại không thấy điều gì xảy ra, bóng đen kia rõ ràng đã đứng ở trên xà nhà, liền ở bên cạnh chữ “Trần”, nhưng tờ phù chú tôi dán không có chút phản ứng nào, giống như là một tấm giấy nháp vậy.

Tôi cảm thấy chết lặng, trái tim đập mạnh càng lúc càng nhanh, ông của con ơi, con đã làm hết tất cả rồi, tại sao kết quả lại như vậy?

Bỗng nhiên, bóng đen kia quay đầu lại, giống như phát hiện cái gì, nó nhìn khắp phòng, bỗng nhiên, nó lại đứng lên, trừng mắt về phía tôi, từ từ tiến về phía trước, giống như là muốn lao xuống.

Trong lòng tôi cảm thấy hoảng hốt, theo bản năng mà lui về phía sau hai bước, trơ mắt nhìn chăm chăm bóng đen kia, nó vừa mới đứng lên, tôi thấy rõ ràng, tờ giấy viết chữ “Trần” đang cách trước mặt nó hơn mười cm, hóa ra không phải phù chú không có tác dụng, mà căn bản là nó chưa đụng trúng.

Tiến về phía trước, tiến về trước thêm chút nữa.....

Tôi âm thầm lẩm bẩm, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thân thể không ngừng lui về phía sau, nghĩ thầm chỉ kém một chút nữa, chỉ cần nó lại đi phía trước một bước, liền có thể thành công.....

Bỗng nhiên, tôi giống như đụng trúng thứ gì, phần eo hơi đau đớn, quay đầu nhìn lại, hóa ra tôi đã lui đến bên cạnh quây, đụng trúng một góc của quây bàn, nhưng trong lúc tôi vô ý ngẩng đầu lên, lập tức thót tim, bên trong quây vậy mà đứng đầy một bóng người!

Nhưng tôi chăm chú nhìn lại, lác lác đầu phù nhận ý kiến của chính mình, nhưng da gà đột nhiên nổi lên.

Không đúng, đây tuyệt đối không phải là người, bởi vì con người trưởng thành không thể có dáng dấp như vậy.....

Dịch: Quốc Thắng

Beta: Quốc Thắng

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Quái Thú Cùng Ác Quỷ

Trong bóng đêm, có thể thấy được người này có vóc dáng nhỏ bé, nhưng lại có một cái đầu rất to, hai chân rất ngắn, hai tay lại rất dài, giống như một đứa trẻ bị dị tật, tóc rối tung, lại gây trở ngại cho xương, miệng thì rộng, trên người khoác một chiếc áo ngắn rách tung tóe, giống như quỷ chết đói.

Thấy tôi phát hiện, nó lập tức nhảy ra từ phía sau quầy, chắn phía trước cửa sổ, bóng dáng như làn khói lúc ẩn lúc hiện, hai bàn tay lớn lắc lư, ánh mắt oán giận nhìn chằm chằm tôi.

Mẹ nó, đây là một con quỷ mà.....

Khùng khiếp này, so với nhìn thấy “con mèo lớn” trên xà nhà làm cho tôi run rẩy hơn, từ nhỏ đến lớn, chuyện về quỷ tôi nghe không ít, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi nhìn thấy quỷ, trái tim tôi đang nhảy loạn xạ và tôi muốn hét lớn, nhưng tôi cố gắng che kín miệng của mình, để không tạo ra tiếng động.

Lần này thì tiêu rồi, trước có quái vật, sau có ác quỷ, hơn nữa hai cái cửa đều bị khóa, chỗ để tôi chạy cũng không có, nơi thoát ra duy nhất chính là cửa sổ kia, nhưng lại bị con ác quỷ che lại, đây là muốn ép tôi liều mạng mà!

Nhưng vào lúc này, thân hình của con quỷ kia bỗng dừng chớp nhoáng, giống như muốn nhào lên, tôi còn không có thời gian phản ứng để tìm ra cách đối phó, bên cạnh lại là một tiếng gầm nhẹ, liền thấy cái bóng trên xà nhà cúi thấp xuống, ngay sau đó đột nhiên lao về phía trước.

Tôi hầu như theo bản năng kêu một tiếng, quay đầu chạy sang một bên, nhưng đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, liền thấy được xà nhà mà bóng đen đang đứng, bỗng nhiên lóe lên một ánh sáng màu hồng!

Thân hình bóng đen kia bỗng khựng lại, giống như bị một thứ gì đó ràng buộc, đồng thời, một đầu quái thú to lớn hiện ra ở trong ánh sáng màu hồng ấy.....

Tôi sửng sốt khi nhìn thấy cảnh này, quên luôn việc chạy trốn, cũng quên luôn đằng sau còn có một con ác quỷ, giật mình khi thấy thân hình của con quái vật được hiện ra bên ngoài, thì ra nó không phải là một con mèo lớn, tôi thấy kích thích nó giống như con cừu, trên cơ thể được bao phủ bởi một bộ lông màu đen, hai mắt lóe sáng, phía sau có hai cái đuôi, ở giữa trán có một cái sừng dài, vừa nhìn qua, nó cùng với kỳ lân trong truyền thuyết có chút tương tự.

Đây là con quái vật gì thế? Tôi vội vàng tìm tòi ở trong đầu tất cả các ký ức có liên quan đến những con quái vật mà tôi đã nhìn thấy trong sách, nhưng tôi phát hiện những điều tôi biết ít đến đáng thương, trừ bỏ bề ngoài trông giống kỳ lân, tôi hoàn toàn không nhận ra nó là con gì.

Con quái thú giống như kỳ lân, lúc này bỗng nhiên trợn hai mắt, giống như đang nổi giận, nhìn chằm chằm vào tôi, không ngừng thấp giọng gào rống, giãy giụa muốn thoát ra khỏi sự ràng buộc của ánh sáng màu hồng, nhưng lại bị ánh sáng màu hồng dưới chân trời buộc chặt chẽ. Ở trong ánh sáng màu hồng có một từ “Trần” lúc ẩn lúc hiện, nhưng càng lúc càng rõ ràng.

Trong lòng tôi mừng thầm, không ngờ từ này lại có uy lực lớn như vậy. Điều này không phải có ý nghĩa trong tương lai mình sẽ là người có siêu năng lực sao?

Nhưng mà lúc này thấy con quái vật đang đấu tranh giãy giụa, tôi cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, bởi vì trong lòng tôi chỉ biết mỗi một chữ này, không biết tiếp theo nên làm cái gì, trái tim tôi đập thình thịch, mong muốn một từ này có thể thể hiện thần lực, đem trấn áp quái thú này, vậy không còn gì tốt hơn.

Quái thú đang giãy giụa ở trong ánh sáng màu hồng trong một lát, bỗng nhiên cơ thể dần dần thu nhỏ, nhìn giống như nó đã bị trấn phục, nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tràng cười quái dị, lúc này tôi mới nhớ được, phía sau mình còn có một con ác quỷ!

Thấy pháp quyết chữ “Trần” có hiệu quả như vậy, lòng tin của tôi tăng lên, vội vàng móc ra một tờ giấy trong túi, phía trên cũng có một chữ “Trần”.

Cầm pháp Hân gia tầng thứ nhất, diệt yêu trừ quỷ, giống như rất có hiệu nghiệm trong giờ phút này, tôi bóp tờ giấy kia, giống như bóp một quả phù chú, liền đánh về hướng ác quỷ.

Nhưng tôi lại xem nhẹ năng lực của con quỷ, trước khi tôi có thể đem pháp quyết chữ “Trần” đánh ra, đột nhiên tôi cảm thấy hoa mắt, ác quỷ kia thò trào của nó ra, cười khặc khặc quái dị tấn công về phía tôi.

Một nguồn sức mạnh ập tới, tôi chỉ cảm thấy cổ đau nhói, đã bị con quỷ này bóp chặt lấy cổ, đồng thời tay cũng run, lên tờ giấy cũng không thể đánh ra được, trái lại rơi từ từ xuống mặt đất.

Thì ra mấy con quỷ thích bóp cổ người ta.....

Hơn nữa nó còn không có giống như trong phim, bóp cổ nửa ngày mà người ta chưa chết được, mà tôi thì chỉ trong nháy mắt đã hít thở không thông, loại lực lượng kia đơn giản là tôi không thể nào chống lại, tôi cảm thấy cái cổ mình gần như đã bị đứt, ý thức hiếm hoi còn sót lại liều mạng giãy giụa đưa tay lấy từ trong túi một tờ pháp quyết chữ trần, nhưng cả người đã không còn sức, mò nửa ngày, vẫn không mò được cái túi áo ở đâu.....

Vào lúc căng thẳng vạn lần này, bên cạnh đột ngột có tiếng gầm lên giận dữ, đồng thời ánh sáng màu hồng kia bỗng nhiên chói lóa, trong lúc hoảng hốt chỉ thấy quái thú bị tôi nhốt lại cái đầu kịch liệt dong đưa, dùng hết sức mạnh, đã thoát ra khỏi trời buộc của ánh sáng hồng, đột nhiên hướng về phía của tôi đánh tới!

Điều này nằm ngoài dự liệu của tôi, nó dĩ nhiên có thể thoát khỏi pháp quyết chữ trần, không lẽ chúng nó muốn ăn thịt người kẹp sandwich sao.....

Tôi cảm thấy bị ai, ở đáy lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, nhưng mà ngay sau đó con quỷ đang bóp cổ tôi đột nhiên buông ra, bên tai vang lên một tiếng kêu quái dị, sau đó là một trận hỗn loạn, hai cái bóng đen trước mắt bỗng nhiên lóe lên, trước sau bay ra ngoài cửa sổ, tôi chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đau đốn toàn thân, lao đảo không đứng thẳng được, bùm té ngã trên đất, càng suyết chút nữa là ngất xỉu.

Một lát sau, cảm giác chóng mặt kia mới dần dần biến mất, tôi gắng gượng bò người lên, đã thấy bên trong phòng khôi phục yên tĩnh, quái thú hay ác quỷ gì đều đã biến mất, bàn ghế bị lật đổ hết, bên cạnh cửa sổ mờ rộng ra, ánh trăng sáng rọi khắp căn phòng.

Tôi mê man đi tới phía trước cửa sổ, nhìn bên ngoài mà chờ ra, lúc này chính là trăng lên giữa bầu trời, lấp lánh vô số ánh sao, một bầu trời đêm mông lung(mông lung như một trò đùa ☐), đâu còn thấy được bóng dáng con quái vật?

Chuyện này... Liên kết thúc? Làm sao tôi cảm giác được hai đứa nó đang đánh nhau, mình thì không làm được chuyện gì...

Có điều, nếu tôi không làm được chuyện gì, mà chúng nó chạy hết, vậy tôi coi như đã giành thắng lợi sao?

Tôi nhớ lại trong đầu chuyện khi nãy, nhưng đột nhiên cảm thấy có chút không đúng lắm, tình huống khi nãy, tôi đã bị con quỷ kia bóp cổ gần chết, sau đó, hình như quái vật kia đã cứu tôi.....

Không sai, con quái vật kia đã cố hết sức để thoát khỏi pháp quyết chữ trấn, đuổi đi ác quỷ, sau đó bọn chúng rượt đuổi ra cửa sổ, chúng nó..... Có thể trở về nữa hay không? Con quái thú này rốt cuộc là gì đây?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ ra như một thẳng ngốc.

Nếu không phải đã trải qua kinh lịch ở trong hang núi, rèn luyện thần kinh tuổi trẻ yếu đuối của tôi, chỉ sợ lúc này đã sợ hãi run chân, hồn phi phách tán. Nhưng dù là như vậy, tôi cũng cảm thấy sợ hãi, trái tim nhảy loạn, nhìn không được quay đầu nhìn về phía sau, toàn bộ quán trà ngoại trừ mấy bộ bàn ghế ngã tứ lung tung, bừa bộn khắp nơi, lại không có nửa điểm dị thường.

Rốt cuộc thì con quái thú này đến từ đâu, còn có ác quỷ kia, chẳng lẽ nói, hai đứa chúng nó vẫn luôn tồn tại bên trong quán trà, ác quỷ kia luôn muốn hại người, mà quái thú kia lại là một người giữ vững bình an?

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chắc rằng chỉ có mấy đáp án này. Nếu ác quỷ kia đã chạy, tốt xấu cũng coi như là thành công, kế tiếp, vẫn là đem mớ hỗn độn trong quán dọn dẹp một chút, nếu không sáng mai ông chủ tới, lại muốn nổi trận lôi đình.

Tôi vội vàng đem dọn cho xong đồng bàn ghế, và quét các dụng cụ pha trà và các đồ vật khác rơi rớt ở trên mặt đất, này không còn cách nào hết, ông chủ mà hỏi, cũng chỉ có thể nói là tôi không cẩn thận làm rơi, cũng lắm thì hấn trừ vào trong tiền lương của tôi.

Kế tiếp, tôi lại bò lên trên xà nhà, đã thấy tờ giấy viết chữ trấn kia hóa thành tro tàn, trên xà nhà giống như bị lửa đốt qua, cháy đen một mảnh.

Tỉ tách, âm thanh của đồng hồ không biết khi nào lại vang lên, tôi ngẩng đầu, nhìn đồng hồ treo ở trên tường, lần này, thời gian chỉ chậm mười lăm phút.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới một chuyện xưa mà ông nội từng kể, đồng hồ là có thể thông linh, vào lúc mà nó chạy chậm hoặc đứng yên không chạy, vậy chúng tôi rằng vào lúc đó có yêu ma xuất hiện.

Cho nên, lúc mà đồng hồ xuất hiện dị thường, tuyệt đối không quan tâm đến nó, nói không chừng, ma quỷ liền ở bên cạnh bạn, ngay trong chiếc đồng hồ của gia đình bạn, đây chính là cấm kỵ của đồng hồ.

Tôi lại thở phào nhẹ nhõm, phỏng chừng sau này đồng hồ treo tường sẽ không chạy chậm nữa, cũng sẽ không có ai biết được, trong mười lăm phút vừa rồi đã xảy ra việc kinh tâm động phách như thế nào.

Đương nhiên là nếu con ác quỷ kia không trở về.

.....

Đêm hôm đó, cuối cùng cũng đi qua, còn tốt, toàn bộ buổi tối tôi không còn có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, tôi vẫn luôn canh giữ ở bên phía cửa sổ, mãi cho đến khi bầu trời mới vừa tờ mờ sáng, tôi liền chạy tới mở ra cửa lớn, không khí trong lành đập vào mặt, lập tức cảm thấy tinh thần thoải mái, tâm tình thấp thỏm khi nãy mới bình phục lại.

Ông chủ vẫn như cũ, tám giờ mới tới phòng trà, một bộ dáng buồn ngủ, vào cửa cũng không để ý đến tôi, đi vào quầy, kéo ra ngăn phía sau, nhưng đột nhiên hét lên:

- Ngọc Tỷ Hưu của tôi làm sao lại bị phá hư rồi!

Dịch: T

Beta: T

Nhóm: MBMH Translate

Chương 12: Ngọc Tỳ Hưu

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, vội vàng chạy tới, đã thấy ông chủ cầm trong tay một kiện ngọc khí, mà phần lưng của ngọc khí đã xuất hiện một vết nứt, về mặt hẳn rất gập đứ, nhìn chăm chăm tôi, như thể tôi là kẻ làm hư ngọc khí của hắn vậy.

- Ông chủ, chuyện này... Không phải con làm...

Tôi cố gắng giải thích.

- Ngày hôm qua lúc tôi rời khỏi còn rất tốt, chỉ có một mình cậu ở lại, không phải là cậu thì là ai? Nhất định là cậu thấy tôi không ở, muốn đụng đến tiền trong ngăn kéo của tôi, mới lỡ tay là hư kiện ngọc khí này, cậu có biết kiện ngọc khí này bao nhiêu tiền hay không? Nói cho cậu biết, coi như cậu làm công cho tôi một năm, cũng không đủ bồi thường đâu!

Đối mặt với con gập đứ của ông chủ, tôi dần dần tỉnh táo lại, chỉ vào ngăn kéo và nói:

- Ông chủ, mong ông nhìn cho kỹ, ngăn kéo này vẫn bị khóa, chìa khóa ở trong tay ông, trước tiên không nói đến việc tôi có mở ra ngăn kéo hay không, thậm chí ngăn kéo để mở, ở trong đó cũng chỉ có mười khối tiền lẻ, ông sẽ không cho rằng tiền của ông là đô la Mỹ chứ, một khối bằng cả vạn chắc? Con làm công ở đây, mấy ngày nữa liền đủ một tháng, tiền lương tốt như vậy còn chưa lấy, chẳng lẽ con lại ham mấy đồng tiền lẻ của ông sao?

Ông chủ sững sốt, nhất thời nhìn tôi không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn kiện ngọc khí kia, đột nhiên gập đứ hết lên:

- Coi như cậu không ăn cắp tiền, cũng là ăn cắp ngọc khí của tôi, nếu như nó không bị hư, để cậu đắc thủ, cậu đã sớm chạy rồi, hiện tại đợi ở chỗ này, không phải là vì gạt tôi trả tiền lương cho cậu sao? Nói cho cậu biết, cậu bị đuổi việc!

Tôi không thể không nổi điên, ông là một lão già khốn nạn, vì giúp diệt trừ yêu ma trong nhà của ông, tôi bỏ công việc một ngày, còn mất nhiều vật liệu quý giá nữa, suốt cả đêm không ngủ, còn xiu chút nữa bị quỷ bóp chết, kết quả lại đối xử với tôi như vậy?

- Tốt tốt, đuổi việc liền đuổi việc, ông trả tiền lương cho con đi!

Tôi chỉ đơn giản chia bàn tay ra dưới mũi ông chủ, ai biết được hắn lại quát lớn:

- Tôi không để cho cậu bồi thường tôi kiện ngọc khí là tốt rồi, còn dám bắt tôi trả tiền lương? Cậu nói một chút cậu ở chỗ này của tôi một tháng, cậu làm được bao nhiêu việc? Lại ăn bao nhiêu cơm của tôi? Cả ngày không có gì làm chính là vẽ tranh hoặc viết chữ, cậu nghĩ nơi này của tôi là phòng tự học sao? Nhanh lên một chút cuốn gói hết đồ đạc của cậu, cút đi!

Tôi cũng tức giận, chỉ vào quán trà vắng tanh hét lớn:

- Ông để cho tôi làm việc gì? Quán trà này được ông kinh doanh trở thành bộ dáng như vậy, một ngày không vào được hai người khách, tôi có thể làm cái gì? Lẽ nào ông để tôi từ sáng đến tối phải quét nhà hoài sao?

Ông chủ ghen lời, nhưng thẹn quá thành giận, liên tục phát tay nói:

- Tôi không rảnh cùng cậu đòi co, lập tức biến mất cho tôi! Muốn tiền sao, một cắc cũng không có!

Tôi giận đến ngứa răng, nghiêng răng nói:

- Được, nếu đã như vậy, ông cũng không thể trách tôi..

Đáng vẻ khi tôi nói rất đáng sợ, ông chủ ngẩn ra, gương mặt múa vuốt nói:

- Cậu muốn làm gì? Nói cho cậu biết, đừng nói một thằng oắt con như cậu, không có ai bên trong thị trấn này dám đối nghịch cùng tôi!

Hắn rút cục lộ ra diện mạo thật sự, tôi không khỏi cười khẩy:

- Không sai, không "Người!" dám đối nghịch với ông, vậy ông liền tự cầu phúc đi..

Tôi xoay người đi tới sau quán, thu dọn hành lý đơn giản một chút, giận đùng đùng liền đi ra bên ngoài, nhưng lúc đi qua trước mặt ông chủ tôi đột nhiên nhớ cái gì đó, nói với hắn:

- Một tháng tiền lương thay cho một kiện ngọc khí bị hư, vậy ngọc tỳ hưu này liền thuộc về tôi.

Cái cổ ông chủ giương cao:

- Hư cũng là của tôi, tám trăm đồng nátбет kia là tiền bồi thường, không tính là mua nó...

Tôi muốn tức điên, gặp nhiều người không nói lý, nhưng chưa từng thấy người nào không nói lý như thế, tôi cũng không cam lòng yếu thế nói:

- Ông đừng tưởng rằng tôi là học sinh mà dễ ức hiếp, nói cho ông biết, mấy cái trò hề mà ông đã làm, như trà hôm trước đun sôi lại cho khách uống, bỏ vài thứ dơ bẩn vào trà rồi hồ trà ngon, đừng tưởng rằng tôi cũng không biết, vốn cái quán này của ông đã không ai thèm đến, nếu như tôi nói ra, ông có tin hay không, cái quán này trong vòng một tháng liền đóng cửa?

Lời này của tôi đã kìm nén trong lòng một tháng, lúc này thoải mái nói ra, ông chủ sùng sốt, hẳn không nghĩ tới hẳn ở phía sau làm cái gì đều bị tôi nhìn ở trong mắt, không khỏi yếu thế, nhìn chăm chăm tôi, tôi cũng không nao núng, cũng mạnh mẽ trừng mắt với hẳn, rốt cục hẳn cũng chột dạ, đem kiện ngọc khí nứt kia ném vào trong tay tôi, liên tục phát tay nói:

- Cút mau, cút nhanh lên, đừng để cho tôi gặp lại cậu...

Tôi nhin một bụng tức, nhanh chân đi ra quán trà, đứng ở ngoài cửa hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn trời, nước mắt cũng đã đảo quanh ở viền mắt, nếu không phải tôi đi quán chuyện vô bổ này, an an ổn ổn sống hết hai ngày này, cầm tiền rồi đi, cũng được tám trăm, làm gì còn xảy ra mấy chuyện rắc rối như vậy?

Ai, đáng thương tôi khổ cực gần một tháng, cũng chẳng được chút gì....

Tôi cúi đầu nhìn một chút ngọc tỷ hư đã bị hư ở trong lòng bàn tay, mơ hồ bên trong, cùng quái thú nhìn thấy tối hôm qua, dường như hơi giống nhau, điều này cũng xác minh ý nghĩ của tôi, quái thú kia, chính là ngọc tỷ hư này.

Có lẽ đây là niềm an ủi duy nhất, nếu như có thể dùng mấy trăm khối kia đổi được kiện ngọc khí thần bí này, cũng coi như đáng giá, chỉ là không biết, ngọc tỷ hư này đã bị hư mất, còn có thể khôi phục nguyên dạng được không?

Dưới ánh mặt trời, tôi cẩn thận xem ngọc tỷ hư trong tay, chậm rãi đi về phía trước, nhìn nhìn, lại cảm thấy hình tượng của con quái thú ngày hôm qua với ngọc tỷ hư này không giống nhau, nhưng dù sao ngày hôm qua trời quá tối, không nhìn được quá rõ ràng, trong lúc nhất thời, cũng không thể xác nhận được.

Tôi đang tập trung tinh thần nhìn, bỗng nhiên, ngọc tỷ hư này lóe lên ánh sáng đầy màu sắc, và nó rực rỡ lên trong ánh sáng mặt trời.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mà còn chưa kịp nhìn kỹ, đằng sau chạy tới một người đàn ông, muốn cướp đoạt ngọc tỷ hư trong tay của tôi, tôi nhanh tay lẹ mắt, nắm chặt nó trong tay, quay đầu nhìn lại, hóa ra là ông chủ của quán trà.

- Mau đưa ngọc khí cho tôi...

Hắn trông hơi bối rối, giống như một kẻ khốn khổ bị mất hết của cải vậy, nhìn chăm chăm vào khối ngọc.

- Hừ, cái này đã là của tôi rồi, ông muốn lấy về, không có cửa đâu!

Bàn tay tôi nắm chặt và lùi lại hai bước.

- Đây là của tôi, là tôi mua ở thị trường đồ cổ với giá cao, khi nào thành của cậu rồi, thẳng nhai cậu là tên trộm vặt!

Hắn hét thẳng vào mặt tôi.

Tôi cũng không còn lời nào để nói, nhìn thấy người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy, mọi người đều nói hẳn là một người kỳ hoa, đúng là kỳ hoa thật, vừa dùng kiện ngọc khí này trừ tiền lương của tôi, đảo mắt liền không thừa nhận, lại chặn đường cướp đoạt?

Nhìn bộ dạng hấp tấp của hẳn ta, tôi cũng hiểu ra được, lúc mà ngọc tỷ hư kia phát ra ánh sáng nhiều màu sắc, chắc chắn là hẳn ta lén lút nhìn từ đằng sau, nghĩ rằng đây là một bảo bối, dùng để đổi một tháng tiền lương của tôi, hẳn chịu thiệt, vì thế nên lúc này mới không chờ đợi được, muốn cướp trở lại.

- Ông làm ơn mình bạch chút đi, rõ ràng là ông quyệt nợ, không cho tôi tiền công, muốn dùng kiện ngọc khí rách nát này thay cho số tiền của tôi, hiện tại lại muốn cướp trở lại, vậy liền đem đưa tiền công của tôi đây!

Tôi cũng không chút nào yếu thế, đem ngọc tỷ hư ôm gắt gao, tuyệt không cho hẳn cơ hội hạ thủ.

Con mắt hẳn đảo loạn một chút, tựa hồ đang nghĩ ra phương pháp nào có lợi nhất, sau đó hét lên:

- Cậu đã phá hư ngọc khí của tôi, tiền lương chỉ mới là tiền phạt thôi!

Tôi cười lạnh nói:

- Thực sự là kỳ quái, tôi chỉ nghe nói qua bồi thường, còn chưa từng nghe nói phạt tiền, ông nghĩ tôi không hiểu pháp luật sao? Ai cho ông quyền phạt

tiền người khác, ông cho rằng ông là cục công thương? Lại nói, vật này cơ bản không phải tôi làm hư, rõ ràng là ông cố ý phá hư, dựa vào đó để trừ tiền lương của tôi!

Tiếng cãi vã giữa hai người càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc có rất nhiều người bu xung quanh, có người đi đường, cũng có một vài chủ quán của những quán xá gần đây.

Hình như hành vi của lão này thường bị người ta khinh thường, nên khi tôi lớn tiếng đem chuyện đã xảy ra nói một lần, sau đó rất nhanh có người hét to:

- Ông bán trà, năm đó ông cũng là đi làm công cho người, tại sao lại cố ý nghĩ muốn ăn hết tiền lương của sinh viên cơ chứ?

- Đúng đấy, hàng năm ông đều làm mấy chuyện như vậy, bộ không sợ gặp báo ứng sao?

- Hắn đã sớm gặp báo ứng, mỗi ngày liền cái quý đều không vào cửa nhà hắn, còn mở cái gì quán trà? Tôi thấy mau mau đóng cửa về nhà đi thôi...

Xung quanh nhất thời toàn tiếng chửi rủa, chỉ trích hắn, lão già vẫn còn chưa cảm thấy phục, nhảy chân mắng:

- Chuyện của lão tử, liên quan gì đến các người? Đây là bảo bối ta dùng giá cao mua được, chính là hắn làm hỏng, không tìm hắn bồi, chẳng lẽ các người bồi cho ta?

Bên đây nháo nhào ầm ĩ, cách đó không xa lại có hai gã mang đồng phục cảnh sát chạy tới, hét to để cho mọi người bu xung quanh tản ra, lập tức đối với ông chủ trừng mắt lên.

- Người lại làm cái gì? Chuyện thả con gián vào trong chén trà lần trước, có phải ngại tiền phạt ít quá hay không?

Ông chủ lập tức thành thật, tươi cười nói:

- Nơi nào nơi nào, chỉ là một vấn đề riêng tư mà thôi, vấn đề riêng tư...

Tôi thấy rằng đó là hai người ăn mặc đồng phục của cục công thương, không khỏi cảm thấy an tâm, chỉ vào ông chủ nói:

- Con là học sinh phổ thông trung học ở huyện, làm thêm việc ngoài giờ ở chỗ ông ta, con mới vừa làm xong một tháng, ông ta liền vu cáo con đánh hư đồ vật của ông, cúp luôn một tháng tiền công của con, hiện tại lại muốn lấy lại kiện ngọc khí đã bị hư...

Sau khi nghe lời nói của tôi, một người lớn tuổi trong đó chỉ thẳng vào cái mũi ông chủ, mắng:

- Vương Trường Quý! Lão già ông tuổi cũng đâu còn nhỏ gì nữa, có thể tích đức một chút được hay không? Người ta là học sinh, đi làm kiếm thêm tiền đóng học phí cũng đâu dễ dàng gì? Bộ lương tâm của ông bị chó ăn sao?

Ông chủ không cam lòng chỉ vào tôi nói:

- Hắn đập hư ngọc khí của tôi, đây là chính xác trăm phần trăm, phá hư đồ thì phải bồi thường, đây không phải là tôi quỵ tiền của hắn, cục công thương mấy người cũng nói lí đúng không? Mà nói lại, việc này cũng đâu đến phiên cục công thương quản?

Mà ông chú bên cục công thương cười lạnh nói:

- Loại người như ông tôi nhìn thấy nhiều lắm rồi, đừng tưởng rằng nói như vậy thì tôi không làm gì được ông, đem cái kia ngọc cho tôi nhìn một chút.

Tôi hơi do dự, mở ra bàn tay nhìn, cái kia ngọc tỳ hưu cũng đã không lại lóe lên ánh sáng nhiều màu sắc nữa, vẫn là một viên ngọc khí rất bình thường.

Ta bận bịu đưa tới, ông chú ở cục công thương chỉ nhìn vài lần, liền chỉ vào ông chủ mắng:

- Ông đúng là một lão già tâm địa đen tối, đây là cái gì ngọc khí? Tôi xem hắn đây là ông mua được ở quán ven đường, liền dự định hớ người chứ gì? Tôi cược với ông, vật này nếu như vượt qua mười đồng tiền, tôi lập tức rời đi nơi này!

Ông chủ lúc này há hốc mồm, cắn cắn lưỡi không nói nên lời, ông chú cục công thương hừ một tiếng nói:

- Nói cho ông biết, ngày hôm nay chúng ta là nhận được báo cáo, ông kinh doanh hàng kém chất lượng, bỏ vật liệu giả vào tạo thành những lá trà ngon, như thế nào, ông có cái gì nói không?

- Tôi... Tôi...

Ông chủ sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, nột nột không nói gì, ta đi tới bên cạnh hắn, lần thứ hai lấy tay chìa ra dưới lỗ mũi hắn:

- Ông chủ, đưa tiền công của con đây...

Hấp run cảm cập từ trên người lấy ra bóp tiền, tàn bạo mà trừng mắt tôi nói:

- Thì ra thằng nhãi cậu đi báo cáo tôi, cậu có ngon thì chờ đó cho tôi...

Hắn cắn răng đếm vài tờ phiếu đưa cho tôi, tôi cũng không muốn phí lời với hắn, lấy nguyên sấp, đếm đếm, vừa vặn tám trăm khối.

Hắn đưa tay ra và hét lên:

- Đưa ngọc khí cho tôi!

Tôi đảo mắt một phát, hừ nói:

- Tiền pin mua ngày hôm trước ông còn chưa trả cho con, con lấy cái này trừ nợ!

Ông chủ cục công thương xoay người lại đối với ông chủ tròn mắt nói:

- Đi thôi, đừng nhìn chằm chằm vào người ta, hiện tại nên đi kiểm tra những lá trà nhái, lá trà kém chất lượng của ông đi.

Ông chủ oán giận nhìn chằm chằm vào tôi, nhưng rốt cục vẫn phải cúi đầu xuống, đi theo hai người chấp pháp của cục công thương.

Tôi cảm thấy hả giận, đây thực sự là thiện ác có báo, ông trời mở mắt. Tôi mỉm cười đối với những người xung quanh, một lần nữa vác lên hành lý, mang theo tiền công bị mất của tôi, cùng khối ngọc ngoài ý muốn có được, cũng không quay đầu lại đi luôn.

Tôi muốn về nhà càng sớm càng tốt, để cho ông nội xác định, quái thú bên trong khối ngọc này đến tột cùng là cái gì.....

Dịch: T

Beta: T

Nhóm: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mèo Gọi Hồn

Vừa về đến nhà, tôi liền đem mọi việc ra nói rõ ràng với ông nội, ông nội nghe xong chỉ thờ dài và nói:

- Tự làm vậy, không thể sống.

Tôi vội hỏi ông nội nguyên nhân, ông nội nói,

- Hình dạng quái thú kia nếu ông đoán không sai, thì đó không phải là Tỳ Hưu, mà là một nhánh biến chủng của thượng cổ Thần Thú Giải Trĩ, Giải Trĩ hai đuôi.

Trong truyền thuyết, Giải Trĩ có khả năng phân biệt đúng sai, có thể biết được thiện ác trung gian, là một loại thực thú, nhưng Giải Trĩ từ xưa chính là loại thần thú một đuôi, sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, xuất hiện một loại Giải Trĩ hai đuôi, cũng giống như tổ tiên, cũng có thể phân rõ thị phi thiện ác, nhưng tính cách hung bạo, kiết ngạo khó thuần.

Ông chủ quán trà cay nghiệt kia vì nhầm lẫn Giải Trĩ, một thần thú phân biệt được thiện ác trung gian, xem như là Tỳ Hưu, một linh thú chuyên mang tài lộc đến với người giữ chúng, tự nhiên là muốn xui xẻo, chuyện làm ăn không tốt mới chỉ là khởi đầu, miễn là Giải Trĩ không rời đi. Chắc chắn ông chủ này càng sẽ có quả báo lớn hơn.

Tôi đột nhiên nhận ra rằng, con quái thú đêm qua chính là đến vì cho ông chủ báo ứng, nhưng còn con quý trong chiếc đồng hồ thì sao?

Ông nội cười nói, ác quý kia có dáng vẻ rách rưới, chân nhỏ đầu to, hẳn là một con quý tham lam, cũng gọi là quý keo kiệt, loại quý này chuyên môn yêu thích tìm tới những người keo kiệt giống ông chủ quán trà kia, sau đó đi trong nhà hấp thụ tài vận của gia đình hắn, thông thường chúng sẽ không hại người.

Có lẽ vì điều này, Giải Trĩ mới tồn tại cùng với nó, nhưng đêm hôm qua vì tôi lỡ đánh mất chuyện tốt của quý keo kiệt, vì vậy nó mới ra tay với tôi, vì vậy con Giải Trĩ hai đuôi mới ra tay giúp đỡ tôi.

Tôi nghe nói xong mà một thân mồ hôi lạnh, ngày hôm qua tôi còn dùng Pháp Quyết Chữ Trần nhốt lại con Giải Trĩ hai đuôi kia, may mà nó có bản lĩnh lớn nên thoát ra được, nếu không sợ rằng từ lâu tôi đã bị con quý kia bóp chết.

Tôi nhìn lại khối ngọc trên bàn, cảm khái nói:

- Thực sự là đáng tiếc, nếu không phải con dùng Pháp Quyết Chữ Trần để nhốt nó, như vậy thì khối ngọc này sẽ không bị nứt vỡ, ông nội ơi, ông nói xem nó có trở lại hay không ạ?

Ông nội lắc đầu một cái:

- Điều này rất khó để nói, nhưng ông nhìn thấy khối ngọc này, tuy rằng giống như các loại ngọc thông thường, nhưng linh khí ẩn chứa trong đó không tầm thường đâu, trước tiên con cứ giữ nó ở bên người đi, nói không chừng, trong tương lai sẽ có ích, nếu như con thần thú Giải Trĩ kia không có chỗ đi, có lẽ sớm muộn gì nó cũng sẽ quay trở lại.

Tôi đem ngọc khí đặt ở trong tay, nhìn vết nứt trên bề mặt, trong lòng thầm nghĩ, tôi còn có thể ghép lại nó lần nữa sao?

- Đúng rồi, trong nhà còn có món đồ, hiện tại ông cũng không dùng nó nữa, cháu đeo nó ở trên người đi.

Ông nội đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy, sau đó kéo ra ngăn kéo của cái tủ dưới gầm giường, lấy ra trong đó một gói đồ nhỏ. Sau khi mở ra nắp lớp, một chiếc nhẫn đỏ lôm được lấy ra từ chiếc hộp gỗ nhỏ.

- Đây là nhẫn gì mà lạ thế ông?

Tôi tò mò nhìn vào chiếc nhẫn đỏ như máu trong tay ông nội, có vẻ như không phải vàng cũng không phải bạc, nhưng nó giống như ngọc bích vậy.

Ông nội đính chính nói:

- Đây là huyết nhẫn ngọc, trước tiên con đừng hỏi gì quá nhiều, đeo lên tay đi, đối với con rất có lợi. Nhớ kỹ, dù cho con có bị mất một cánh tay, cũng tuyệt đối không được làm mất chiếc nhẫn này.

Xem dáng vẻ long trọng của ông nội, tôi theo bản năng mà gật gật đầu, đem nhẫn đeo ở trên ngón tay, đánh giá nó một chút, nhưng chỉ cảm thấy chiếc nhẫn màu đỏ máu này hơi kỳ lạ.

- Ông nội, con không muốn đeo nó lên tay được không ạ? Ông cũng biết đấy, con còn muốn đi học nữa, nếu bạn học trong lớp mà nhìn thấy con đeo chiếc nhẫn này, mọi người sẽ cho rằng con bị thần kinh...

Ông nội suy nghĩ một chút, mỉm cười và nói:

- Được rồi, con nói cũng đúng, nhưng nhớ kỹ, nhất quyết không để cho nó rời khỏi con, gấp phải nguy hiểm gì, liền đeo trên tay.

Tôi cái hiểu cái không gật đầu, nhưng trong lòng nghĩ, đây rốt cuộc là cái bảo bối gì đây?

.....

Rất cục đến ngày tựu trường, tôi cáo biệt ông nội lần thứ hai, thu thập hành lý, mang theo những thứ tôi thu hoạch được trong mùa hè này trở lại trường, tiếp tục cuộc sống cấp ba của tôi.

Khối ngọc bị nứt vỡ, được tôi để vào trong cặp sách, mà huyết nhẫn ngọc của ông nội, tôi dùng mười đồng tiền để mua một sợi dây móc nó vào rồi đeo lên cổ, dường như làm như thế nó hợp mắt hơn nhiều, hơn nữa cái nhẫn còn có cảm giác lạnh lạnh, đeo nó vào mùa hè trông rất thoải mái.

Khoảng một tháng sau khi vào học lại, tôi trong lúc vô tình biết được, quán trà kia đã đóng cửa, thời gian khoảng một tuần sau khi tôi rời đi quán trà

Nguyên nhân cụ thể không có ai biết, nhưng tôi nghĩ rằng, sau đó chắc là Giải Trĩ đã rời đi, quý keo kiệt thì trở lại, nó đem tài vận của quán trà ông chủ hút sạch, cái quán đó không đóng mới là lạ.

Trong thực tế, không cần quý keo kiệt kia làm gì, chỉ bằng cách làm người của ông chủ, sớm hay muộn gì cũng phải đóng cửa, tôi luôn luôn tin rằng, thế gian này tự có công đạo, giống như ngày ấy, tôi cũng không có báo cáo hán, nhưng cũng tự nhiên sẽ có người báo cáo hán, đây chính là báo ứng.

Trường học sinh hoạt vẫn cứ đơn điệu như mọi ngày, cũng không có bởi vì kỳ nghỉ này mà thay đổi quá nhiều, học lực của tôi trước sau như một, mỗi ngày ngoài việc làm hết các bài tập, thời gian còn lại, dựa theo ông nội dặn dò, liền dùng để luyện tập viết chữ thứ hai.

Cái chữ này, so với chữ thứ nhất thì đơn giản hơn một chút, không có nhiều nét bút như vậy, nhưng trong đó sức mạnh tựa hồ muốn càng sắc bén hơn, tới lúc mà tôi viết chữ này, so với chữ kia càng thêm mệt mỏi, có điều tính cách tôi bướng bỉnh, càng là khó khăn, liền càng là bất chấp, dù sao, chỗ ở học sinh của nhà trường cũng không nhiều, mỗi ngày hết giờ học, thời gian của tôi vẫn rất sung túc.

Ký túc xá trường này rất là đơn giản, chỉ có hai tầng, dù sao đây chỉ là một trường học trong thị trấn, đến ở đây đều là một số học sinh ở xa xôi trên núi như tôi, cùng sống với mấy người giáo viên, cũng không có người lạ lang vãng quanh đây, cũng không có quá nhiều hình thức vui chơi giải trí, vào ban đêm, ngoại trừ một số người bật đèn cực khổ học tập, hầu như mọi người đều đi ngủ rất sớm.

Ví như, bạn cùng phòng Cổ Lượng của tôi, cái tên này chính là một cấp bậc học bá, vừa mới vào lớp mười một, liền nỗ lực quyết tâm học tập, mỗi ngày đều ngủ rất khuya.

Đương nhiên, mặc dù tôi không biết gian khổ của việc học tập là gì, nhưng đám người cả đêm mở đèn cũng có tôi trong đó, chỉ có điều, người là thức khuya là để học, nhưng tôi lại hăng say tập viết chữ, nhưng không biết viết bao nhiêu lần, lại không thể viết ra trôi chảy một mạch được, mỗi khi viết được nửa chữ, liền cảm thấy tay chân vô lực, tinh lực khó có thể tập trung, so với Pháp Quyết Chữ Trần lúc trước, xác thực là khó khăn hơn rất nhiều.

Mỗi khi lúc này, Cổ Lượng sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt quái dị, dưới cái nhìn của hắn, hơn nửa đêm rồi mà tôi không ngủ, còn không học tập, thuần thực lãng phí thời gian, quả thật là đầu óc có vấn đề.

Nhưng ánh mắt của người khác trọng yếu lắm sao? Tôi cảm thấy, so với sinh mệnh đang trôi càng lúc càng nhanh của tôi, không có chút nào trọng yếu, bạn có hiểu điều để học hỏi cho cuộc sống sau này, cưới vợ sinh con, tận hưởng thời gian cuộc sống, sinh mệnh của tôi thì không biết còn lại mấy năm, nếu tôi thực sự muốn học tập, liệu nó có ích sao?

Cứ như vậy tôi kiên trì mấy tháng, mỗi ngày đều viết đến đêm khuya mới ngủ, tuy rằng tinh thần rất là mệt mỏi, nhưng tốt xấu, cũng coi như là đã viết được bảy tám phần chữ này, thấy được chỉ cần hai, ba nét bút nữa là hoàn thành.

Ở trong quá trình này, tôi cũng mơ hồ nhận ra được chữ này, đây là một chữ “Khu”.

Vào một buổi đêm, tôi tắt đèn, đang mơ mơ màng màng muốn ngủ say, lại bị một tiếng mèo kêu thâm đột nhiên vang vọng ở bên ngoài cửa sổ.

Tôi mở mắt ra, nghiêng tai lắng nghe, trong ký ức xá thực sự rất yên tĩnh, ánh trăng chiếu rọi qua khung cửa sổ, trước giường hoàn toàn trắng bạch, một tiếng hét thâm vừa nảy giống như là vang lên ở trong giấc mộng vậy, cũng không còn nghe được gì nữa.

- Mèo hoang chết tiệt. Mùa thu mà cũng động dục sao.

Tôi bất mãn mà lẩm bầm một câu, quay người lại, chuẩn bị ngủ tiếp.

Thực tế điều này cũng không có gì là lạ, xung quanh trường học của tôi, có rất nhiều chó và mèo hoang lang vãng xung quanh, đặc biệt là mèo, vào mùa xuân cũng phải lãnh ngộ sự lợi hại của chúng nó, vào nhiều đêm liền, chúng nó kêu triền miên không nghỉ, làm tan nát cõi lòng, có xu hướng giống như muốn thống nhất trường học vậy.

Nhưng bây giờ mùa hè mới kết thúc được hai tháng, giờ là mùa thu, những con mèo này đang yên đang lành réo cái gì? Lẽ nào mùa xuân gây náo loạn chưa đủ, muốn náo loạn vào mùa thu luôn sao?

Tôi vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên từ đằng xa lần thứ hai truyền đến một tiếng mèo kêu, cùng thanh âm mới vừa rồi hầu như giống như đúc, khốc liệt cực kỳ, giống như bị người đập mạnh vào đuôi, cũng giống như là âm thanh gọi hồn vậy.

Thực sự gây phiền hà cho người khác mà.

Ngày thứ hai, suốt đêm bị tra tấn bởi tiếng mèo kêu, tôi phải đi ngủ rất sớm, dù sao tinh thần không được tốt, thì không có cách nào viết ra được chữ kia, coi như lại cạy mạnh cũng là không làm nên chuyện gì, vẫn là nghỉ ngơi tốt mới là hợp lý.

Có điều, trong lúc tôi đang ngủ say, lại đột nhiên vang lên một tiếng mèo thét chói tai, tiếng thét này so với hôm qua càng muốn cao mấy cái âm điệu, trình độ thâm trầm cũng có vẻ thâm thiết hơn nhiều lần, thật giống như, bị người ta hành hạ đau đớn cho tới chết.

Liên tiếp vang lên mấy tiếng, tôi cũng không nhận được nữa, lặng lẽ đứng dậy xuống giường, đánh thức Cổ Lượng đang ngủ say sưa đối diện, hắn mơ hồ mở mắt ra, vừa nhìn thấy tôi giữa đêm đứng trước giường hắn, sợ hết hồn, hỏi tôi:

- Cậu nửa đêm rồi mà chưa chịu ngủ, còn gọi tôi làm gì?

Tôi ra hiệu hắn đừng nói trước, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa sổ, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu lắng nghe xem, bên ngoài có tiếng mèo kêu phải không?

- Mèo kêu?

Hắn sững sờ một chút, lập tức lắc lắc đầu, quái dị mà nhìn ta nói:

- Cậu có phải là đang ngủ mơ không thể? Từ đâu tới mèo kêu? Tôi làm sao không nghe thấy?

Lúc đó tôi đột nhiên sững sờ, kỳ quái, âm thanh mèo kêu này, tại sao hắn lại không nghe thấy?

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Quái Vật Khí

- Cậu không nghe được? Không thể nào, vừa nãy nó còn kêu rất to mà, cậu nói xem, đó có phải là một con mèo bị ngược đãi hay không? Nếu vậy, chúng ta hãy đi ra ngoài xem sao.

Tôi mở lời lôi kéo Cổ Lượng.

- Bệnh thần kinh, căn bản là không có, muốn đi cậu đi đi, hơn nửa đêm, còn quản việc không đâu...

Cổ Lượng nghiêng người lại tiếp tục ngủ, khuôn mặt tỏ vẻ không vui, điều này cũng không có gì lạ, hai chúng tôi tuy rằng cùng ở một căn phòng, nhưng hẳn luôn là một người cố gắng học tập để mưu cầu một tương lai tốt đẹp hơn, so với tôi đơn giản giống như là một người qua đường.

Thấy thái độ không thêm để ý của hắn, tôi cũng rất buồn bực, nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy thoải mái, dù sao không thể hi vọng mỗi người đang ngủ tự dưng bị đánh thức đều có tinh thần như tôi, có mấy người khi đã chìm vào giấc ngủ, đừng nói mèo kêu, thậm chí sét đánh bên tai còn không đánh thức được, tự nhiên sẽ không nghe được.

Tôi trầm ngâm một lát, thấy âm thanh của con mèo kia cũng không tiếp tục nữa, liền chuẩn bị ngủ tiếp, ai biết mới vừa quay người lại, cái móng mới vừa đặt lên giường, âm thanh thê thảm của con mèo kia lại vang lên!

Tôi chấn động trong lòng, bèn vội chạy tới đẩy đẩy Cổ Lượng:

- Mau dậy đi, cậu mau tập trung lắng nghe, bây giờ thì cậu sẽ nghe được.

Cổ lượng không nhận được ngồi dậy, nắm chặt mớ tóc lộn xộn rồi gào lên:

- Tôi nói cậu đó, có nghe nhầm hay bị mộng du gì không?

Hắn tức giận đi xuống giường, đẩy ra cửa sổ, chỉ vào bên ngoài nói:

- Cậu nghe đi, cậu dùng sức mà nghe, con mẹ nó làm gì có tiếng con mèo nào?!

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên bên ngoài liền truyền đến một tiếng mèo kêu khủng bố, lần này cửa sổ mở, nghe càng thêm rõ ràng, nghe càng thêm dọa người, khiến cả người tôi cả không nhận được đều nổi da gà, bởi tiếng mèo kêu, như một u hồn đang trôi dạt trong đêm, xuyên vào trong tâm trí tôi.

Thế nhưng, Cổ Lượng vẫn cứ thờ phỉ phò đứng phía trước cửa sổ, ngón tay chỉ ngoài cửa sổ, giống như không hề nghe thấy!

Tôi cuống lên, cũng chỉ vào ngoài cửa sổ kêu lên:

- Cậu học quá nên bị ngốc luôn rồi sao, thanh âm chói tai như vậy lẽ nào cậu không nghe được, rõ ràng vừa mới kêu thảm thiết xong, cậu...

Nói đến đây, tôi bỗng nhiên ngậm miệng lại, nghi hoặc mà nhìn hắn một chút, lại nhìn một chút ngoài cửa sổ, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Tôi giống như ý thức được cái gì, nhìn hắn, phía sau lưng nổi lên một tầng da gà. Tôi đã rõ ràng.

Âm thanh mèo kêu thê lương khủng bố đó chỉ có mình tôi có thể nghe được.

- Cậu cái gì mà cậu, không có việc gì thì tôi còn muốn ngủ nữa, mà tôi nói thật nhé, cả ngày nhìn chăm chăm cổ họa đến phát ngốc hay sao, mọi người ai cũng mệt mỏi, nhanh đi ngủ giùm đi đại ca, cậu không muốn học, người khác còn muốn học có được hay không?

Cổ Lượng thờ phỉ phò lên giường ngủ, tôi lại ngồi suy tư ở đầu giường, ánh mắt theo bản năng mà nhìn về phía xa bên ngoài cửa sổ.

Chỉ có tôi có thể nghe thấy được tiếng kêu này, điều này có ý nghĩa gì?

Tôi cũng không biết, đương nhiên, tôi cũng không cảm thấy thánh lực của tôi siêu phàm, hay Cổ Lượng là một người điếc, phía trước ký túc xá chúng tôi

là một mảnh đất trống không, không có bất cứ vật cản gì che chắn, tôi tin tưởng, nếu như thật sự có tiếng mèo kêu thảm như thế, toàn bộ người ở trong ký túc xá đều sẽ nghe thấy, mà chắc chắn sẽ không chỉ có mình tôi.

Không được, tôi phải đi xem mới được.

Tôi biết những nơi mà mấy con mèo hoang hay tụ tập, chính là mảnh đất hoang bị vứt bỏ ở đằng sau khu lớp học cũ....

Cổ Lương nghiêng người qua một bên, hô hấp đều đều, không biết có phải đã ngủ hay chưa. Tôi hơi do dự, nhưng vẫn hạ quyết tâm, nhanh chóng mặc quần áo, mang giày, cầm lấy đèn pin cầm tay, quay người liền muốn chạy ra bên ngoài. Có điều suy nghĩ một chút, tôi lại vớ lấy nửa cái bánh mì giăm bông(*) mà tôi không ăn hết vào buổi tối, nhét vào trong túi, sau đó hai tay tôi tựa vào bệ cửa sổ, tung người nhảy ra bên ngoài.

Tôi lười đi bằng cửa chính, dù sao đây chỉ là tầng hai. Đối với một người đã từng leo núi từ nhỏ như tôi, chút tài mọn ấy vẫn có.

Trời rất tối, xung quanh rất yên tĩnh, tôi nghiêng người đi nhanh hướng về phía trường học, ở phía xa là đám cây tối om, giống như những bóng ma đang giờ móng vuốt, tiếng mèo kêu cũng không còn vang lên, nhưng không biết vì sao, trong lòng tôi có chút sợ hãi.

Giữa ký túc xá và trường học được ngăn cách bởi một bức tường, bởi vì ký túc xá lúc trước chỉ là một tòa nhà được thuê, vào ban ngày, ra vào đều phải đi qua cổng lớn, nhưng bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, bảo vệ trường học đã khóa cổng, vì vậy tôi chỉ còn cách leo tường.

Tôi lon ton chạy nhanh tới gần bức tường, nhìn hai bên không có ai, liền dùng sức nhảy lên bờ tường, giống như một con mèo, tôi nhẹ nhàng tiến vào trường học.

Trường học của chúng tôi không lớn, sau khi đi qua khu thể dục, liền đi tới dãy phòng học cũ.

Đúng rồi, trường chúng tôi tổng cộng đã có hai dãy phòng học, một dãy phòng gạch đỏ cũ mèm, chúng tôi gọi đó là dãy phòng cũ, được xây dựng khi thành lập nhà trường vào mấy chục năm trước, đi học ở bên trong chính là học sinh cấp ba như chúng tôi, mà ở phía bên kia có một dãy phòng mới, được cho là xây dựng vào hai năm trước, và chỉ dành cho học sinh trung học.

Kỳ thực này nguyên nhân cũng rất đơn giản, học sinh cấp hai thì thôn nào cũng có, nên có được điều kiện môi trường học tập tốt hơn, mới tuyển được nhiều học sinh, mà cấp ba, toàn bộ huyện cũng chỉ có mấy nhà, hơn nữa toàn là nhà nghèo, tự nhiên không được quan tâm, dù cho bạn có muốn học hay không, thì chỉ có một dãy phòng cũ nát đó.

Chẳng mấy chốc, tôi đi tới phía sau của dãy phòng cũ, ở nơi đó có nhiều thùng rác đặt cạnh nhau, rất nhiều rác rưởi trong sinh hoạt cùng cơm thừa canh cặn ở căn-tin được vứt ở đây, bốc lên một mùi kinh tởm.

Thông thường đối với những con mèo hoang đi lạc sống trong khu vực này, thùng rác chính là thiên đường của bọn nó.

Tôi lắng nghe, xung quanh không có động tĩnh, vì vậy tôi không chần chờ lấy ra nửa ổ bánh mì giăm bông quăng về phía thùng rác đầu tiên.

Thịt lợn chính là đạo cụ dùng để dụ dỗ các con mèo hoang, những con mèo này mũi thính vô cùng, tôi đã từng cho chúng ăn nhiều lần, vì vậy tôi cũng không xa lạ gì với bọn chúng.

Trong tay tôi cầm lấy đồ ăn, miệng thì thầm kêu gọi bọn nó, ánh mắt nhìn xung quanh thùng rác, đồng thời cầm lấy một cành cây, và gõ vào thùng rác.

Nhưng mà không có hồi âm, điều này có chút kỳ quái, tôi nhớ rằng xung quanh đây có hai đến ba con mèo hoang sống ở phía sau thùng rác. Có một lần tôi đi ngang qua, bị con mèo đột ngột nhảy ra, bị dọa cho hú hồn.

Tôi đi một đường về phía trước, gõ gõ vào từng thùng rác, nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đột nhiên, trong không khí có mùi máu thoang thoang, không khí dường như tràn ngập mùi thịt thối rữa, tôi hơi khó chịu, nhưng cũng không quan tâm, cái này vốn là thùng rác, có mùi vị gì cũng không kỳ quái, nếu mà sạch quá, thì cũng không phải là thùng rác.

- Đùng!

Trong thùng rác cuối cùng, một âm thanh đột nhiên vang lên. Trong lòng tôi hơi động, lập tức đi tới đó. Chẳng lẽ mấy con mèo hoang này đều núp ở trong đó sao?

Tôi lấy lại bình tĩnh, cố kích lệ bản thân, tôi đưa tay mở nắp thùng rác, dùng đèn pin rọi vào bên trong, nhưng cả người tôi run lên, nhìn chăm chăm đầy hoảng loạn!

Tôi thấy được một xác mèo máu thịt bầy nhầy!

Những con mèo hoang kia như bị cái gì găm nhăm cơ thể, thân thể đã khiếm khuyết không được hoàn chỉnh, trộn lẫn trong đồng rác bẩn thỉu, phát sinh mùi hôi mùi, máu bắn đông lại ở trên bộ lông, toàn bộ bụng đã bị đào trống rỗng, nhãn cầu đã biến thành hố đen, giống như đang oán hận nhìn chăm chăm vào tôi.

Cảnh tượng máu tanh này khiến trong lòng tôi không ngừng run rẩy, lông tơ đều dựng đứng lên, quả nhiên, quả nhiên chúng nó bị hành hạ cho đến chết!

Nhưng nhìn vào mức độ thối nát của xác chết, tuyệt đối không phải vừa mới chết, ít nhất đã chết được hai ngày, nhưng tại sao khi này tôi có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của chúng nó!

Lẽ nào tiếng mèo kêu thê thảm kia, chính là những đau đớn trong linh hồn chúng nó phát ra!

Đúng rồi, tôi nhớ khi còn bé đã được ông kể một câu chuyện tương tự, nói mèo là một loài vật tâm linh, nếu như chúng nó bị tàn nhẫn giết chết, hồn phách sẽ tự do lang thang ở xung quanh thi thể, mỗi đến buổi tối thì sẽ thống khổ kêu rên, hề ai có thể nghe thấy tiếng kêu của chúng nó, đều là những người trời sinh linh tính.

Tôi vừa nghĩ tới đây, đột nhiên trong góc âm u của thùng rác nổi lên hai ánh sáng màu xanh lục, trong lòng tôi cả kinh, theo bản năng mà lui hai bước, sau một khắc, một bóng đen chậm rãi từ chỗ tối đi ra.....

Đèn pin vừa rọi qua, một con quái vật cả người mọc đầy lông xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi!

Con quái vật xấu xí và gớm ghiếc này, giống như một con khi biến dị, phía sau có cái đuôi ngắn, trong ánh mắt lóe lên quang mang tham lam hung tợn, hai hàm răng sắc nhọn nhiều xuống từng giọt nước bọt, gầm nhẹ, chậm rãi áp sát về phía tôi!

Tôi bị sự xuất hiện đột ngột của con quái vật này mà hoảng lên, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không thể kim được hết lên má ối, nhanh chân vọt ra phía sau.

Đúng là chuyện lạ thì năm nào cũng có, đặc biệt là năm nay.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, trong lòng không ngừng gào thét, bà mẹ nó, đây rốt cuộc là thứ quái gì?

(*)jambon, đừng nhầm lẫn với chà bông.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nhẫn Huyết Ngọc

Nhìn vào con quái vật bí ẩn đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, tôi chợt nhớ tới một điều cấm kỵ mà ông đã nói.

- Trong lúc nửa đêm, nếu con nghe được tiếng mèo kêu, mà tiếng kêu này nghe rất thảm thiết, thì con tuyệt đối không nên đi nghe, càng không được hiếu kỳ mà đi ra xem, bởi vì xung quanh nơi mà mèo gọi hồn, nhất định sẽ có ma quỷ hiện thân.

Nhưng bây giờ tôi nghĩ tới điều cấm kỵ này đã là quá muộn, con ma quỷ chết tiệt kia đã xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm vào con quái vật xấu xí này, trong lòng phát hoảng, nếu không phải đã từng trải qua sự kiện con Giải Trĩ hai đuôi kia, sợ là vào lúc này tôi đã cuống cuống lên mà quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà phải nói thứ đồ chơi này đúng là khó coi đến cực điểm, không có bộ dáng uy phong mạnh mẽ như thần thú Giải Trĩ, mà mười phần giống một tên lưu manh hèn mọn, một tên côn đồ cắc kè, cộng với những xác mèo khủng khiếp kia, tôi gần như chắc chắn, con này chắc chắn không phải là thần thú gì cả, mà nhất định là một con quái vật không thể nghi ngờ.

Tuy nhiên, vào thời điểm này, tôi không có vũ khí, cũng chưa có chuẩn bị gì cả, tôi chỉ là muốn đến xem tình hình một chút và cũng không nghĩ quá nhiều. Nếu sớm biết nơi này có một con quái vật, tốt xấu gì tôi cũng đem đến hai Pháp Quyết Chữ Trấn để trấn áp nó.

Trong khi tôi đang bối rối, con quái vật này từng bước áp sát tới, đôi mắt đỏ ngầu hiện lên vẻ ham muốn giết chóc, nhưng nó không có lập tức nhào lên, mà tiến lên từ từ, và ngồi xổm xuống, giống như đang quan sát hành động của tôi.

Tôi đột nhiên nhận ra được, con quái vật này cũng giống y như con chó vậy, lúc nó chưa hiểu rõ nội tình đối phương, là không dám tùy tiện xông lên, nói chung là phải thăm dò, nhìn vào người lạ trước mặt có bất kỳ mối đe dọa nào với nó hay không, nhưng mà đối với con quái vật này, tôi gần như có thể

đọc rõ nội tâm từ ánh mắt của nó, vào lúc này con quái vật có lẽ đang tự hỏi: Người này có ăn ngon hay không đây?

Mẹ nó, tôi cảm thấy như muốn học máu, nhưng tôi không thể chạy đi được, tôi biết được, nếu như vào lúc này mà tôi chạy như điên, sợ là con quái vật này sẽ lập tức nhìn thấu thực hư của tôi, ngay lập tức đuổi theo đề tôi xuống đất, cắt đứt cổ họng của tôi, sau đó thưởng thức một bữa ăn khuya ngon lành.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, tôi nhanh chóng nghĩ ra những biện pháp đối phó ở trong lòng, nhưng tôi phát hiện được trong phép thuật tôi biết, có vẻ như cũng chỉ có một cái là Pháp Quyết Chữ Trán, nhưng bây giờ tôi bắt đầu viết ra thì kịp sao?

Được rồi, mặc kệ có kịp hay không, cũng phải thử một lần.

Tôi không chút hốt hoảng mà lui về phía sau một bước, từ từ đem chiếc nhẫn huyết ngọc đeo ở cổ tháo ra và đeo nó lên ngón tay, đây là điều mà ông đã dặn nhiều lần, có nguy hiểm, phải đeo nhẫn lên.

Sau đó tôi chậm rãi ngồi xổm người xuống, động tác nhẹ nhàng và chậm chạp, giống y như những động tác thông thường khi mà người ta gặp con chó dữ, cúi người xuống kiểm cục đá.

Có vẻ như con quái vật này có một ít điểm tương đồng như con chó, thấy tôi cúi người xuống, ngay lập tức giảm tốc độ lại, đồng thời ngẩng đầu cảnh giác nhìn tôi, tận dụng cơ hội này, tôi bận bịu tập trung tinh thần, đưa ngón trỏ ra, thật nhanh ở trên đất vẽ ra Pháp Quyết Chữ “Trán”.

Tôi đã thực hành biết chữ này hơn một năm, từ lâu rất quen thuộc, trong chớp mắt tôi đã viết xong, lập tức đứng dậy, nhìn con quái vật với vẻ khiêu khích, chậm rãi lui về phía sau.

Con quái vật kia giống như không hiểu lắm, ngoeo cổ nhìn tôi một cái, trong cổ họng gầm lên những tiếng quái lạ, và đi một vài bước về phía trước, gần như sắp đi tới nơi tôi đã bày ra Pháp Quyết Chữ Trán, nhưng có vẻ như nó cảm giác được cái gì, cúi đầu ngửi tới ngửi lui trên mặt đất, cũng không có lập tức xông tới.

Cái tên này xem ra còn rất thông minh, có điều lúc tôi còn nhỏ đã quen đối phó với mấy con chó dữ trong thôn, tôi tự nhiên có biện pháp của tôi, liền cười hi hi, vẩy vẩy tay ra hiệu với con quái vật này, khiêu khích nó và nói:

- Đến đuổi tao nà!!!

Nói xong câu đó, tôi thè lưỡi ra một cái, xong liền quay người lại chạy thật nhanh!

- Gào...

Ở đằng sau truyền đến một tiếng gầm thét, tôi giảm tốc độ quay đầu lại nhìn xem, chỉ thấy con quái vật kia dường như cuồng cuồng lên, đột nhiên nó cúi người xuống, sau đó phi thân lên, nhảy lên cao tận hai mét, từ giữa không trung đột ngột đánh về phía tôi.

Tôi không nghĩ tới tên này lại có thể nhảy cao như vậy, hoàn toàn nhảy qua Pháp Quyết Chữ Trán, thân hình cũng không có bị gì cản trở, trên không trung mở ra cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra hai hàng răng nanh âm trầm lạnh lẽo, trực tiếp muốn cắn cổ của tôi.

Mẹ nó, lần này nguy rồi, tôi chưa bao giờ nghĩ tới nó sẽ ra chiêu này, nhất thời mất choáng váng, tôi cũng không có bản lĩnh như ông nội, ông nội có thể lảng không viết chữ, ngưng tụ mà không tiêu tan, nhưng mà tôi không thể a!

Chỉ trong lúc tôi đang ngơ ngẩn, quái vật kia cũng đã nhào tới, tôi chỉ có thể lăn lộn như một con lừa, liều mạng né sang hướng bên cạnh, nhưng con quái vật dùng móng vuốt đánh tới, tôi nghiêng người né được một lần nữa, nhưng quần áo lại không thoát được, tiếng xẹt xẹt vang lên, toàn bộ quần áo của tôi đều bị nó xé nát, lập tức khắc tôi liền cảm giác được sau lưng với dưới háng mát mát, mẹ nó, lão từ đây là đang thoát y sao.....

Đứng lên sau vài lần lăn lộn, tôi một lần nữa đối đầu với con quái vật này, nói đối đầu nghe cho oách thôi, thực chất một biện pháp ứng đối tôi cũng không có, tôi đã viết ra một chữ, nhưng không có tác dụng, vậy còn làm ăn được gì nữa!

Tôi còn chưa kịp lấy hơi, mà con quái vật nhỏ này lại không trượng nghĩa chút nào hết, hình như nó đã nhìn thấu tôi cũng không có quá nhiều bản lĩnh, hú lên quái dị, lần thứ hai phi thân đánh tới.

Vào lúc bắc đẩu dĩ này, trong đầu tôi liều mạng mà nhớ lại bộ dáng mà ông nội đại triển thần uy ngày hôm đó, hai tay tôi bắt chước vẽ lại, muốn viết ra được Pháp Quyết Chữ Trán, nhưng tiếc rằng đó chỉ là mùa may thôi, một điểm tác dụng còn không có, cuối cùng tôi quyết đấm nó một phát, mặc kệ có hiệu quả hay không, nhưng bị cắn cánh tay còn khỏe hơn bị cắn cổ.

- A....

- Quào...

Hai tiếng kêu thảm thiết dường như vang lên cùng một lúc, tôi chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau nhức, gần như muốn đứt rời ra, tôi cảm cổ tay nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, nhưng xem con quái vật nhỏ kia, thế mà nó cũng đang nhảy loạn trên mặt đất, hai bàn chân nhỏ vung vẩy lung tung, lăn lộn ở trên đất, nhìn qua thậm chí còn đau khổ hơn cả tôi.

Không thể nào? Bộ thịt của tôi khó ăn như vậy sao, cắn một cái liền thống khổ thành bộ dáng này? Tôi lúc đó liền sửng sốt, nhìn lại cánh tay của mình,

nhưng chỉ thấy có hai dấu răng trên cổ tay của tôi, mơ hồ thấm ra máu, không có máu thịt be bết, cũng không có bị đứt hay gãy cổ tay, nhưng nhẩn huyết ngọc tôi đeo trên ngón tay cái lại không thấy.

Hồng rồi, lẽ nào bị tên này ăn mất? Tuy rằng nhẩn huyết ngọc này mang lên hơi có chút vương, lại không có tác dụng gì, nhưng ông nội đã nói vật này tuyệt đối không thể làm mất, nhưng mà bây giờ lại bị con quái vật này ăn.....

Tôi cắn răng, bước về phía trước, gắng chịu đau đớn từ cổ tay, trong lòng kiên định hơn bao giờ hết, nếu như mầy thật sự ăn nó, vậy thì thật xin lỗi, tao chỉ có thể mổ bụng mầy ra, tìm trở về chiếc nhẩn huyết ngọc kia.

Nhưng mà tuy nói như thế, tôi vừa nghĩ đến trong bụng con quái vật này, tôi liền cảm thấy buồn nôn, nhưng lúc này cũng không thể suy nghĩ nhiều hơn được, sau đó tôi đột nhiên quyết tâm, cúi đầu lấy một tảng đá có góc nhọn, nghĩ thầm ngày hôm nay tao quyết liều mạng với mầy!

Tuy nhiên, con quái vật này giống như ăn đồ không hợp vệ sinh nên bị đau bụng, vẫn còn la hét trong đau đớn, tôi không thể không tự hỏi, lẽ nào là tác dụng của chiếc nhẩn huyết ngọc kia? Cái tên này ăn vào nhưng không tiêu hóa được?

Mặc kệ như thế nào, thừa dịp người bệnh lấy mạng người, ông nội đã nói, mấy thứ yêu ma quỷ quái này không thuộc về thế giới này, phương pháp đối xử duy nhất chính là tổng cứ chúng qua một thế giới khác.

Tôi nâng tảng đá lên, liền muốn chạy tới ném thẳng vào đầu của nó, nhưng trong cuộc sống từ nhỏ tới lớn, tôi chưa bao giờ giết qua sinh vật nào, thậm chí ngay cả con gà cũng chưa từng giết, lúc nâng tảng đá lên, nhìn vào dáng vẻ đau khổ của con quái vật này, tôi đột nhiên cảm thấy do dự.

Thật sự muốn đánh chết nó sao? Ý nghĩ này lóe lên trong tâm trí tôi, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc này, cái bụng của con quái vật nhỏ đột nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ.

Trong chớp mắt, cái bụng của con quái vật đột nhiên phình to ra, tôi hết sức kinh ngạc, không biết tại sao nên tôi lui lại phía sau hai bước, lại thấy quái vật này trong miệng kêu ô ô, giống như đang rên rỉ, lại giống như đang kêu gọi một thứ gì đó vậy, thân thể bỗng nhiên nhảy lên giữa không trung, nó hét thảm một tiếng, bụng bỗng nhiên nổ tung, đột nhiên xung quanh bắn ra ánh sáng màu đỏ rực rỡ, một đồ vật nhỏ leng keng leng keng rớt trên mặt đất, sau đó quay vòng vòng một lúc, nhưng lại vừa vặn dừng ở dưới chân tôi.

Bụng con quái vật nhỏ nổ tung, sau đó nó rơi xuống từ giữa không trung, oành một tiếng, thân thể lăn lộn hai lần, sau đó nó cũng không còn cử động nữa, từng mùi kinh tởm đột nhiên phát tán ra xung quanh bầu trời đêm.

Ánh mắt tôi nhìn sang một bên, căn bản không dám nhìn vào cái bụng bị nổ của nó, chậm rãi cúi đầu, nhặt lên chiếc nhẩn huyết ngọc đang lóe lên màu đỏ sậm nằm trên mặt đất.

Trên chiếc nhẩn lóe lên một luồng ánh sáng màu đỏ tà dị, giống như máu đang chảy ra ở đầu chiếc nhẩn, xen lẫn với một mùi khó chịu, dần dần, ánh sáng màu đỏ dần dần âm ỉm, nhìn giống như bị chiếc nhẩn này hấp thụ, cuối cùng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Dường như cả người cảm thấy ớn lạnh, tôi buộc bản thân mình thu hồi ánh mắt, đem chiếc nhẩn ẩn chứa một sức mạnh ghê gớm này cầm chặt trong tay, ngẩng đầu lên để xem con quái vật nhỏ kia, nhưng đột nhiên sững người, trên mặt đất trống không, con quái vật nhỏ khi nãy dĩ nhiên không thấy.

Trong lòng tôi rùng mình, vội vàng chạy tới, nhìn kỹ, quả nhiên không có dấu vết gì của con quái vật nhỏ trên mặt đất, nhưng chỉ còn một vũng máu và từ từ hòa vào lòng đất.

Con quái vật kia biến thành máu rồi sao? Tôi quả thực không thể tin được con mắt của chính mình, theo bản năng mà sờ sờ trên mặt đất, nhưng rốt cuộc dòng máu này cũng đã thấm nhập vào lòng đất, sau một lát, ngay cả một điểm dấu vết cũng không có.

Tôi thất vọng đứng dậy, nhưng tựa hồ nhìn thấy trên mặt đất có một đồ vật màu trắng, tôi vội cúi người xuống xem, nhưng nhận ra đó chỉ là hai cái răng sắc nhọn, dài khoảng một inch, đầu nhọn, chính là hai cái răng nanh khi nãy của con quái vật.

Tôi tiện tay nhặt lên một cái, sắp xem xét cẩn thận, bên cạnh lại đột nhiên xẹt qua một cơn gió mạnh, tôi từ bỏ đi nhặt cái còn lại, vội vã chạy đi nơi khác, lại nghe được cách đó không xa, vang lên một trận cười quái dị.

Trong bóng tối, đột nhiên hiện ra hai ánh sáng xanh nhạt, giống y như hai mắt của con quái vật khi nãy, uy nghiêm đáng sợ nhìn chằm chằm tôi.

Hồng rồi, lẽ nào vừa giết con quái vật nhỏ xong, thì con quái vật lớn xuất hiện?

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cầm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Con Trai Của Dạ Ma

Trong lòng tôi chìm xuống, sững sờ khi thấy được thứ thần bí trong bóng tối, không biết đó là người hay là quái vật, đột nhiên thứ đó nở nụ cười quái dị, lạnh lùng nói:

- Người là ai?

Giọng nói này trầm thấp mà khàn khàn, giống như là đã lâu rồi chưa mở miệng nói chuyện, khiến cho mọi người cảm thấy khó chịu khi nghe thấy, nhưng câu hỏi mà hắn ta đang hỏi, đó cũng chính là những gì tôi muốn hỏi. Hắn vừa mở miệng nói, nhưng cũng giải quyết được nghi vấn trong lòng tôi, trong lòng tôi thầm nghĩ, đây phân nửa là con người, hoặc là, một con quỷ?

- Vậy ông là ai?

Tôi cảnh giác hỏi lại.

Người đàn ông bí ẩn đó lại không trả lời tôi, mà lại nở nụ cười ha hả:

- Ha ha ha, ta là ai sao, điều này không quan trọng, nếu như ngươi chịu đi theo cùng ta, tự nhiên ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai.

- Đi theo ông?

Trái tim tôi đập thành thịch, theo bản năng lùi về sau một bước,

- Tại sao tôi lại muốn đi theo ông?

- Bởi vì...

Người đàn ông bí ẩn đột nhiên bước ra từ trong bóng tối, hóa ra đây chính là một người đàn ông cao gầy mặc một bộ đồ đen, mặt của hắn tràn đầy tà khí, đôi mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tôi như một con hung linh, nhưng từ từ giờ tay ra, trong tay dĩ nhiên cầm một cái răng nanh của con quái vật khi này.

Hắn cười gằn tiếp tục nói:

- Ngươi vừa giết chết con trai của Dạ Ma, nếu như không đi theo ta, cái đêm mà Dạ Ma đến báo thù, chính là giờ chết của ngươi...

- Cái gì, con trai của Dạ Ma...

Tôi đột nhiên sững sờ, theo bản năng liếc về nơi mà khi này con quái vật nhỏ đã chết, nhưng ở nơi đó chẳng còn sót lại chút gì, con quái vật dữ tợn khi này, bây giờ chỉ còn sót lại hai cái răng nằm trong tay tôi và người đàn ông áo đen kia.

- Nếu đi theo ông thì tôi được cái gì?

Tôi cố không chế nhịp tim của bản thân, giả vờ bình tĩnh đưa ra câu hỏi.

- Khả khả, nếu đi theo ta, ta sẽ để ngươi nắm giữ sức mạnh tối cao, những gì mà ngươi muốn, ngươi đều sẽ có tất cả.

Câu nói này sao nghe quen tai thế, giống như khi người xấu mượn sức người khác trong phim truyền hình, thông thường đều sẽ dùng câu này. Vì thế tôi gần như ngay lập tức quyết định rằng người đàn ông này không phải là một người tốt.

- Nếu vậy thì thật xin lỗi, chỉ sợ làm cho ông thất vọng rồi. Tôi là một người lười biếng, không muốn bất cứ điều gì, chỉ muốn thanh thản ổn định đến trường đi học thôi.

Tôi cự tuyệt nói.

Người mặc áo đen tà tà nở nụ cười:

- Từ hôm nay trở đi, sợ rằng ngươi không thể bao giờ sống an tâm được, thời khắc mà Dạ Ma giáng lâm...

Tôi đột nhiên cảm thấy không kiên nhẫn và ngắt lời nói của ông ta,

- Làm ơn đi, đừng bao giờ lấy Dạ Ma gì đó hù dọa tôi, tôi thậm chí còn không biết thứ đó là gì nữa. Bên cạnh đó, con quái vật kia cũng không phải do

tôi giết. Tôi còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì con quái vật kia đã bị hóa thành vũng máu, sau đó ông lại xuất hiện... Ông có tin hay không tôi sẽ tố cáo với Dạ Ma là con của hắn bị ông giết?

Người mặc áo đen trông hơi lúng túng nhưng ngay lập tức cười ha hả:

- Được được được, quả nhiên có dũng cảm... Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi có đi theo ta hay là không?

- Ông có hỏi lại mười lần trăm lần tôi cũng sẽ không đi theo ông, sau một năm nữa tôi sẽ đi học đại học, đi với ông, ông có thể đưa tôi vào đại học Thanh Hoa sao? Xin lỗi, giờ tôi còn phải về phòng đi ngủ nữa, mai tôi còn phải đi học sớm..

Tôi giả vờ thờ ơ nhún nhún vai, quay đầu liền muốn đi về, người mặc áo đen kia ở phía sau cười lạnh một tiếng, lại đưa tay ra ném qua một đồ vật, tôi theo bản năng vốn định tránh đi, nhưng hắn lại quát khê:

- Đưa cho người một thứ tốt thôi, nhận lấy đi..

Vừa nghe là thứ tốt, tôi liền theo bản năng vươn tay ra nhận lấy, cúi đầu xuống nhìn và thấy rằng nó chỉ là một hòn đá màu đen. Tôi dùng một bàn tay có thể vừa vịn cầm lấy nó, nhưng cũng không thấy được điều thần kỳ gì hết, nó tương tự giống như mấy cục đá đen trên núi của chúng tôi.

- Đây là cái gì?

Tôi cầm lấy hòn đá này, và đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ mà tôi không thể nói được, nó rất khó chịu, và tôi không thể không sinh ra kích động muốn ném nó đi.

- Tuyệt đối không nên ném nó....

Hắn ta giống như nhận ra ý đồ của tôi, ngăn cản nói:

- Đây là Hắc Diện Thạch(*), là đồ vật trừ yêu diệt quỷ, hơn nữa viên đá này ta đã để ở bên người rất nhiều năm, rất có linh tính, ta gọi nó là đá động thiên, ngươi hãy giữ ở bên người và nó sẽ có tác dụng đối với ngươi.

Tôi lắng nghe lời nói của hắn ta rồi cau mày. Tôi đã nghe về Hắc Diện Thạch, xác thực có thể trừ tà, lẽ nào người này cũng không có ác ý? Thế nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, làm thế nào tôi cũng không thể đem hình tượng của hắn giống một người tốt. So với cái khác, lại giống như con sói trong truyện cô bé quàng khăn đỏ, coi như mặc quần áo vào người, nói những lời hoa ngôn xảo ngữ, nhưng một cái đuôi lớn và răng nanh lộ rõ cả ra ngoài, rõ ràng chính là một đầu sói ác ôn, đưa cho hắn cả rôt hắn sẽ ăn sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi vẫn quyết định từ chối:

- Thật xin lỗi, chúng ta cũng không quen biết, tôi không thể nào lấy đồ vật của ông, bên cạnh đó, nếu tôi mà lấy đi thì ông dùng cái gì?

Tôi cố gắng từ chối một cách tế nhị nhất có thể, để tránh không làm hắn tức giận, nhưng hắn lại bắt đầu cười ha hả:

- Ha ha ha ha, ngươi không cần phải lo lắng gì về điều này, hai người chúng ta gặp gỡ cũng coi như là có duyên. Hơn nữa ta còn có dụng ý khi tặng ngươi vật này, nếu như ngày sau ngươi nghĩ thông suốt, muốn tìm ta, chỉ cần bóp nát viên đá kia, ta sẽ xuất hiện ở trước mặt ngươi..

- Không thể nào, thần kỳ như vậy? Nhưng xin vui lòng hiểu giùm, nếu như tôi có sức mạnh bóp vỡ cục đá này thì còn tìm ông làm gì?

- Ha ha ha, nếu như ngươi không có loại sức mạnh này, như vậy tìm ta cũng vô dụng, ta tin tưởng, ngươi tuyệt đối không phải một người bình thường, ngươi phải nhận lấy viên đá động thiên này, nhớ kỹ, không nên để cho bất luận người nào nhìn thấy...

Người mặc áo đen này nói, cười khẩy chậm rãi lui về phía sau, dần dần ẩn thân ở trong bóng tối, tôi vốn muốn tiếp tục từ chối, thân hình hắn bỗng nhiên nhảy lên, nhảy lên cao trên bức tường, một trận cười quái dị làm người khác sồn tóc gáy vang lên, nhảy mấy cái, liền biến mất ở phía sau bức tường.

Trái tim tôi đập thành thịch, chỉ biết trở mắt nhìn người áo đen biến mất trong tầm mắt, càng lúc càng xa, một lát mới thở phào nhẹ nhõm, nguy cơ rớt cục giải trừ, đồng thời chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, hai chân như sắp nhũn ra.

Trong đêm tối, rốt cuộc khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh thật giống như chuyện gì đều chưa từng xảy ra, chỉ là một cơn gió thoảng qua tai, vẫn còn mơ hồ mùi máu tươi, khó có thể tản đi.

Tôi nhìn xung quanh một chút, nhưng cảm thấy may mắn, trong sân trường to lớn này chỉ có một mình tôi, nên sẽ không bị người phát hiện, nhưng phía xa xa trong bóng đêm âm u, bên cạnh những tòa nhà cao tầng đồ sộ, vào giờ phút này như có những con quái vật đang nằm chờ ở đó.

Tôi không nhận được rung mình một cái, nắm chặt nắm huyết ngọc, cùng với cái răng nanh, thừa dịp bầu trời tối đen, xung quanh không có người, tôi như một làn khói chạy nhanh về ký túc xá.

Từ ngày hôm đó, trong lòng tôi liền bị bao phủ bởi một tầng bóng đen, tôi sợ con Dạ Ma gì đó sẽ tìm đến tôi để tính sổ, lại sợ người mặc áo đen thần bí kia đến và đòi đưa tôi đi, hơn nữa mỗi khi đến bên cạnh phòng học, tôi đều theo bản năng mà né tránh mấy cái thùng rác kia.

Chỉ là sau sự việc này, ở trong trường của tôi không còn thấy bóng dáng của con mèo hoang nào nữa.

Viên đá này tôi vẫn luôn cất giấu ở trong tủ quần áo, hai ngày sau, rốt cục đợi được đến ngày nghỉ, tôi không thể chờ đợi được để trở về nhà, cũng muốn hỏi ông nội rốt cuộc đây là đồ vật gì, cái con Dạ Ma kia có thực sự tìm đến tôi để báo thù hay không.

Nhưng khi tôi về đến nhà, ông nội không có ở đó, cánh cửa bị khóa, cửa sổ cũng đóng chặt, ngay cả cổng hàng rào nhỏ bên ngoài cũng bị đóng lại.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy nặng nề, vội vàng lấy ra chìa khóa để mở cửa, sau khi đi vào nhà thì thấy nhà bếp vắng vẻ, mọi đồ vật trong nhà đều được bao phủ bởi một lớp bụi, mọi thứ trong phòng đều cho thấy đã lâu không có ai ở.

Nỗi lo lắng hiện lên trong đầu tôi, tôi quay đầu liền chạy ra ngoài, nhưng ở ngoài cửa đứng phải hàng xóm sát vách Lý đại thúc.

- Thúc ơi, ông nội của con đâu rồi ạ?

Tôi vội vàng kéo hần, hỏi trong trạng thái bất an.

- Chớ vội chớ vội, thúc vừa mới thấy con trở về, mới cố ý qua nói cho con biết, ông nội của con ra ngoài rồi, đi vào tháng trước, bảo là muốn đi rất lâu, trước khi đi có nhắn nhủ với thúc, nếu như con trở về, nói cho con đừng lo lắng, chậm thì mấy tháng, nhiều thì một năm, ông con sẽ trở lại.

- Một năm?

Tôi kinh ngạc nói,

- Rốt cuộc ông nội cần phải làm gì mà đi lâu như vậy?

Lý đại thúc lắc đầu nói:

- Thúc cũng không biết, nhưng thúc nhìn thấy ông cháu đi rất thông thả, giống y như là đi du lịch, sẽ không có bất kỳ chuyện gì đâu, con yên tâm được rồi đó.

- Đi ra ngoài du lịch? Nhiều năm rồi ông nội vẫn sống cùng mình trong thôn này, đang yên đang lành thì ông có thể đi đâu được chứ...

Tôi tự lẩm bẩm, Lý đại thúc an ủi tôi nói:

- Hay có lẽ có chuyện gì đó, nếu ông nội con nói sẽ trở về, vậy thì nhất định sẽ trở về, con gấp gấp làm cái gì? Hần còn nói, con cần phải an tâm đọc sách, nhớ phải học tập chăm chỉ, chuyện khác cái gì cũng không cần quan.

Lý đại thúc nói xong, liền vỗ vỗ bờ vai của tôi, thở dài rồi đi về.

Tôi ngơ ngàng nhìn vào căn nhà trống rỗng, trong lòng trầm nghĩ, rốt cuộc là ông nội đi đâu cơ chứ?

(*)Obsidian, hay còn gọi là đá vỏ chai.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Viên Đá Động Thiên

Thời gian chậm rãi trôi qua, mới chớp mắt mà đông đã qua, xuân đã đến, thời tiết càng ngày càng ấm, tôi cũng sống trong thấp thỏm bất an, chịu dày vò suốt hai tháng liền.

Lúc này, tôi cũng đã luyện tốt chữ thứ hai, Pháp Quyết Chữ ‘Khu’(*), hơn nữa trong khoảng thời gian này cũng không có bất cứ điều gì bất thường xảy ra, không có Dạ Ma, cũng không có người mặc áo đen, chỉ có một đồng bài tập và một bầu không khí đầy căng thẳng, bởi vì lập tức liền muốn thi vào lớp mười hai, kỳ thi đại học trong truyền thuyết cũng cách tôi càng ngày càng gần.

“Viên đá động thiên” mà người áo đen kia cho tôi, tôi vẫn giữ lại, nhưng trong mấy tháng này, tôi đã chạy về nhà rất nhiều lần, nhưng đều phải thất vọng, không chỉ ông nội không trở về, thậm chí ngay cả một tin tức cũng không có, điều này làm cho tôi rất lo lắng.

Tháng ngày căng thẳng luôn trải qua rất khó khăn, nhưng cũng sẽ không quá dài, trong nháy mắt, thời gian một năm đã trôi qua, tôi cũng trở thành một học sinh lớp mười hai, tháng ngày lặng lẽ trôi qua, mất thấy thời gian thi đại học chỉ còn có hai tháng.

Bởi học tập càng ngày càng bận rộn, tôi cũng rất ít chạy về nhà, tuy rằng tôi không quan tâm lắm kỳ thi tuyển sinh đại học này, nhưng ông nội đã nói, chỉ có thi lên đại học, mới có thể đi ra ngoài, mới có được nhiều cơ hội để điều tra bí mật của gia tộc.

Tuy nhiên, tôi có thể đi đâu đây? Mỗi khi nhớ tới vấn đề này, tôi liền mê man, các bạn học vẫn đang nghiên cứu vấn đề nguyện vọng thi tuyển sinh đại học, nhưng nhiều lần tôi cảm thấy do dự, không biết cuối cùng mình nên chọn cái gì.

Tôi buồn bã nghĩ rằng vận mệnh của mình đã được sắp đặt sẵn khi tôi vừa ra đời, tôi căn bản không có quyền được lựa chọn.

Ở trong sân trường này, tôi giống như một người khách qua đường, một người xa lạ, một người trong suốt, một người vốn không nên tồn tại, tôi cùng tất cả mọi người xung quanh đều không hợp nhau, cùng tất cả mọi người cũng không hay gặp nhau, thậm chí, những người trẻ tuổi trong sân trường, thường hay dùng ánh mắt niếm nở nói chuyện với tôi, nhưng cũng phải rút lui trong sự thờ ơ của tôi, mọi người đều nói rằng tôi đến từ một hành tinh khác.

Điều đáng giá vui mừng duy nhất, chính là sinh hoạt trong vòng ba năm nay của tôi, tôi cũng có những ưu điểm khác từ rèn luyện mà ra, đó là trở thành một người viết thư pháp đẹp, cũng không biết từ lúc nào tôi bắt đầu yêu thích nghiên cứu thư pháp, thiếp mời cũng viết không ít, đương nhiên trong lúc này, ba chữ mà ông nội giao cho cũng đã được tôi viết ra thuần thục.

Ba chữ này phân biệt là "Trấn, Khu, Phá."

Thông qua một quãng thời gian học tập cùng nghiên cứu, tôi dần dần hiểu rõ, văn hóa chữ Hán của Trung Quốc cổ đại, ước chừng hơn 6000 năm diễn biến lịch sử, dựa vào quá trình tiến hóa của nó, trình tự là: chữ Giáp Cốt, chữ Kim, chữ Triện, chữ Lệ, chữ Thảo, chữ Khải, chữ Hành. Tên gọi tắt: Giáp kim triện lệ thảo khai hành.

Tôi sưu tập một chút tư liệu, cũng từng so sánh nhiều lần với chữ Hán cổ đại, cuối cùng phát hiện, ba chữ mà ông nội dạy tôi, có vẻ gần gũi hơn với kiểu chữ Kim thời kỳ Thương - Chu.

Kim văn, hay còn gọi là Minh văn hay Chung Đình văn, là loại văn tự được khắc hoặc đúc trên đồ đồng, xuất hiện cuối đời nhà Thương, thịnh hành vào đời Tây Chu.

Lúc đó, chữ nghĩa trên thiên hạ cũng không thống nhất, nhiều loại hình thức chữ nghĩa cùng tồn tại tới hậu thế, cũng như chữ Giáp Cốt, chữ Kim, chữ Thạch Cổ, được gọi chung là sáu ngôn ngữ cổ.

Sau đó khi triều đại nhà Tần thống nhất sáu quốc gia, thừa tướng Lý Tư đã đơn giản hóa đi nhiều loại văn tự khác nhau và sắp xếp ra một kiểu chữ thống nhất, đây chính là chữ Tiểu Triện.

Tôi thông qua nhiều lần so sánh cùng tham khảo, cuối cùng tôi cũng có thể xác nhận rằng những chữ mà ông nội dạy cho tôi hơi giống với loại chữ Kim, cũng chính là loại chữ dùng để khắc vào đồ đồng thời kỳ Thương - Chu. Đồ đồng vào thời cổ đại, bình thường có thể chia làm hai loại là lễ khí và nhạc cụ, lễ khí lấy đỉnh làm đầu, nhạc khí lấy chung làm chủ, vì thế loại kiểu chữ này cũng được gọi là Chung Đình văn.

Rõ ràng, điều này càng phù hợp hơn so với loại kiểu chữ đặc thù này, bởi vì tôi vẫn tin tưởng, tổ tiên Hàng gia nếu là một mạch truyền thừa của thượng cổ cầm kỳ, nhưng vậy tất nhiên có thờ phụng, cầu nguyện chân đế bảo vệ lễ phải. Ngày xưa vào những dịp này, những dụng cụ lễ nghi và nhạc cụ, được khắc vào kiểu chữ Chung Đình, cũng phải có một số sức mạnh bí ẩn không biết trong đó, có thể cùng thiên địa quỷ thần cầu thông năng lượng.

Những nghiên cứu này của tôi, thực tế cũng vì lí do cá nhân, muốn tìm khôi nguyên của năng lực cầm kỳ sư của Hàn gia, nhưng ở trong trường học vẫn rất được nhiều người chú ý, bởi tôi viết chữ rất đẹp, còn tham gia mấy lần giải thi đấu thư pháp trong trường, lần nào cũng giành giải nhất, trong lúc nhất thời đột nhiên trở thành một quái thai có tài.

Mà trong lúc này, một số người ở trong thôn lại mang đến lời nhảm, nói là ông nội đã trở về, để tôi về nhà một chuyến, điều này làm cho tôi mừng rỡ, ông nội đi một chuyến này hết hơn một năm, thậm chí nhiều khi tôi còn nghĩ rằng, có phải ông nội sẽ không bao giờ trở lại hay không....

Tôi vội vội vàng vàng, hào hứng chạy trở về nhà, quả nhiên, trong nhà đang mở cửa, nóc nhà có khói bếp lượn lờ, mọi ký ức trong trí nhớ, lúc này lại trở về trước mắt tôi, ông nội đang ngồi ở cửa, trong tay cầm tẩu thuốc không rời tay, cười híp mắt nhìn tôi.

- Ông nội... Ông đi đâu mà....

Tôi nhanh chóng bước tới và gọi ông nội, cổ họng liền nghẹn ngào.

Trong một năm ngắn ngủi này, ông nội như già thêm vài tuổi, mái tóc hoa râm của ông bây giờ gần như đã bạc trắng cả đầu, nếp nhăn cũng nhiều hơn, và lưng của ông đã cong xuống, chỉ có nụ cười kia, vẫn cứ ấm áp như ngày nào.

- Hải tử, một năm này có lẽ làm cho con sốt ruột chờ đợi, ông nội chỉ là đến thăm mấy người bạn cũ mà thôi. Khi người ta già đi, họ muốn đi thăm mọi người xung quanh, nếu không, họ liền không có khả năng gặp lại nữa... Mau tới đây để cho ông nội nhìn nào, ân, cao lớn lên, cũng to hơn rồi, sắp thi đại

học rồi phải không, học tập như thế nào, có nghe lời của ông nội hay không?

Tôi gật đầu liên tục:

- Lời của ông nội con vẫn nhớ kỹ, ba chữ kia giờ đây con đều đã viết ra được, có phải là ba chữ “Trần, khu, phá” không ạ? Con đã cố gắng rèn luyện, nhưng không có cơ hội dùng tới, còn có sau khi thi đại học thì phải cung cấp nguyện vọng, nhưng mà con không biết đi nơi nào, ông nội, con....

Tôi nói năng lộn xộn, hận không thể đem những điều tôi muốn nói trong một năm này nói cho ông nội nghe hết, ông nội cười nói:

- Đừng nóng vội gì hết, ông nội biết con sắp trở lại, nên đã nấu com xong xuôi hết rồi, hai ông cháu mình đi vào từ từ nói...

Ông nội nhắc nắp nồi lên, mùi thơm quen thuộc của bánh gạo nếp bốc lên, tôi cảm thấy tâm tình thật tốt, loại bánh gạo nếp này, dùng gạo nếp cùng với táo Tàu, phối hợp đậu phộng, đặt ở trên lá bạch đàn, sau đó lại đặt trên lồng hấp, mặt trên lại được phủ bởi một lớp lá bạch đàn, và sau đó hấp trên lửa nhỏ. Gạo hấp ra theo cách này có mùi thơm của lá, nó không phiền phức lột từng tầng từng lớp để ăn như bánh chưng, khi bạn ăn nó, bạn có thể chấm với đường trắng, thơm thơm ngọt ngọt. Bánh bột nếp này mặc dù đơn giản, nhưng đó là một kỷ niệm đáng nhớ mà tôi không bao giờ quên được.

Khi tôi đang ăn, tôi liền đem sự kiện quý dị một năm trước nói cho ông nội, và nói với ông những gì tôi đã trải nghiệm ở bên ngoài, đây gần như đã trở thành thói quen của tôi, lần này thời gian đã qua hơn một năm, nhưng tôi vẫn còn nhớ mãi, nói một chuyện cũng không thiếu, kinh tâm động phách, ngay cả ông nội sau khi lắng nghe xong khuôn mặt cũng thay đổi.

Đặc biệt là sau khi nghe được người đàn ông áo đen bí ẩn xuất hiện sau khi con trai của Dạ Ma chết, ông thậm chí cau mày, chỉ đơn giản ăn một ít, liền đặt chén đĩa xuống và bắt đầu từ từ bước vào nhà.

- Ông nội ơi, ông nói xem Dạ Ma kia là gì thế ạ?

Tôi lo lắng hỏi.

Ông nội không có trả lời tôi ngay, mà bỗng nhiên dừng lại, dùng đầu thuốc gõ gõ lên bàn, ông nói với giọng nghiêm túc,

- Viên đá kia đâu rồi, mau lấy ra cho ông xem.

Tôi vội vàng từ trong cặp lấy ra cục đá được gọi là đá động thiên kia, để lên bàn và nói:

- Ông nội, người xem đi, đây chính là viên đá mà người áo đen kia đã cho con, trong một năm này, con vẫn giấu nó ở trong tủ quần áo, con đang tự hỏi, có thể hay không vì vật trừ tà này, nên con Dạ Ma gì đó mới không có tới tìm con....

Ông nội xoay người, nhìn vào viên đá động thiên. Đột nhiên sắc mặt ông thay đổi, vẫy vẫy tay ngăn tôi lại, lấy viên đá này và quan sát nó cẩn thận.

Tôi đột nhiên cảm thấy thấp thỏm, nhìn ông nội vẻ mặt nghiêm túc, cẩn thận mà hỏi:

- Ông nội ơi, có chuyện gì vậy ạ? Đây rốt cuộc là cái gì...

Tôi còn chưa nói hết câu, đột nhiên nhìn vào khuôn mặt chăm chú của ông nội. Khi tôi đang thắc mắc, khuôn mặt của ông thoáng chốc dâng lên một tầng màu máu, và bàn tay giữ viên đá run rẩy kịch liệt, khoảnh khắc tiếp theo, thân thể ông bỗng nhiên run rẩy, một ngụm máu tươi phun ra ngoài!

- Ông nội, ông làm sao thế?

Tôi giật mình, nắm lấy bàn tay của ông nội, nhưng ông nội không để ý chút nào đến tôi, chỉ thấy khuôn mặt ông tràn đầy sát khí, hai tay cầm lấy viên đá thấm máu tươi kia, bỗng nhiên quát to một tiếng, dùng sức ném mạnh xuống dưới đất.

- Dừng!

Sau khi một tiếng nổ nhỏ vang lên, viên đá kia đã bị ông nội của tôi đập vỡ.....

(*)Khu: Xua đuổi

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Cẩm Kỳ Bút Ký

Khi viên đá vừa vỡ ra, đột nhiên bay lên vài đám khói xanh, phát ra một tiếng rên rỉ kỳ lạ, cả đột hữu xung ở trên không trung, dường như muốn chạy trốn.

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, viên đá mà người đàn ông kia đưa tôi quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì. Hãy nhìn vào hình dạng của đám khói xanh kia mà xem, rõ ràng chính là mấy con âm hồn!

Sắc mặt của ông nội trở nên tái nhợt, lão đảo nắm lấy tẩu thuốc trên bàn, nhanh chóng dùng khói lên để vẽ lên trong không khí, hét lớn:

- Định!

Chỉ một lát, những làn khói bay ra từ trong tẩu thuốc, phân biệt ra quần lấy mấy đám khói xanh, đồng thời đám khói xanh muốn tiêu tán trong không trung bị định ở giữa không trung, giống như là bị đám khói trời buộc lại, tuy rằng nó cố gắng giãy giụa, nhưng không thể tránh thoát.

Ông nội múa may tẩu thuốc, sau lại hét lớn một tiếng:

- Thu!

Đột nhiên đám khói thuốc đang trời buộc lại đang hướng về tẩu thuốc, đám khói xanh kia cũng không hề có sức chống cự, cũng bị thu theo vào trong tẩu thuốc, trong sự nỗ lực phút chốc của ông nội, khói thuốc ở trong nhà đã tiêu tan, không còn lại nửa điểm dấu vết.

Thấy ông nội cầm tẩu thuốc trong tay, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, tôi cảm thấy rất hối hận, xông tới đỡ lấy ông nội hét lớn tiếng:

- Ông nội!

Ông nội chậm rãi ngồi xuống, chỉ thấy trên khuôn mặt của ông đã không còn chút máu nào, nhắm hai mắt lại, xoa xoa tay đối với tôi, ho khan và nói:

- Khụ khụ khụ, lợi hại.... đúng là một tà thuật lợi hại.

Tôi quỳ xuống vuốt vuốt lưng của ông nội. Lo lắng nhìn lấy ông, thấy sau khi ông vừa nói câu đấy xong, trên mặt liền hồi phục một chút hồng hào, hô hấp cũng đều đặn trở lại.

- Ông nội, người cảm thấy thế nào rồi ạ? Trước tiên ông đừng nói gì hết ạ...

Tôi nắm chặt hai tay, oán hận nói:

- Đó là lỗi của con, đáng lẽ con không nên đem thứ này trở về, con....

Ông nội hơi kinh ngạc một chút, nhưng lại lắc đầu:

- Con không cần nói nhiều như vậy, đây là tà thuật Ngũ Quỷ Xâm Hồn, mục đích của kẻ đã cho con cục đá này, là muốn đem viên đá để ở bên cạnh con, ăn mòn hồn phách của con, nếu như không phải con đem nó về cho nội xem, chỉ cần hai hoặc ba năm, con sẽ phải chịu sự khống chế của hắn, nguy hiểm, quả thật nguy hiểm.

- Ngũ Quỷ Xâm Hồn? Nhưng trong hai năm này con cũng có bị ảnh hưởng gì đâu a.

Tôi buồn bực hỏi:

- Đứa nhỏ ngốc, đó là bởi vì hắn đem ngũ quỷ ẩn giấu rất sâu, hơn nữa trong hai năm qua, con vẫn đang tu luyện lực lượng tinh thần, tạm thời có thể chống đối với sự xâm nhập của ngũ quỷ, nhưng mà trong thời gian dài liền khó nói được, pháp lực của người này rất mạnh, nếu không phải vừa nãy ông đưa ra quyết định nhanh chóng, dùng tới cấm pháp, chỉ sợ hai ông cháu mình cũng phải khốn đốn trong cuộc chiến này.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên đôi mắt cùng nụ cười quỷ dị của người mặt áo đen, không thể không rung mình một cái, thì ra tâm cơ của người kia thâm trầm đến vậy, không chút nhử nhay đưa cho tôi viên đá mang tên đá động thiên này, nhưng lại là một viên đá đòi mạng.

Ông nội chậm rãi đứng dậy, trong tay vẫn cứ nắm chặt tẩu thuốc, nhìn chăm chăm viên đá bị vỡ vụn, nói với tôi:

- Ông nội hỏi con, con có biết, cái gì gọi là cấm pháp hay không?

Tôi nghĩ nghĩ nói:

- Cầm pháp? Những gì mà ông nội dạy con không phải là cầm pháp sao ạ?

Ông nội thờ dài nói:

- Cái gọi là cầm pháp, tên như ý nghĩa, chỉ có những phép thuật bị cầm, mới gọi là cầm pháp, đây chính là ông nội ẩn cư nơi này trong nhiều năm mới ngộ ra được, thì ra Hàn gia của chúng ta, vẫn đang sử dụng những phép thuật đã bị cầm từ lâu, chẳng trách đã mắc phải một nguyên rủa độc ác như vậy.

- Như vậy, nếu như từ bây giờ chúng ta không vận dụng cầm pháp nữa, có phải hay không nguyên rủa của gia tộc sẽ bị phá vỡ ạ?

- Không, lời mà con nói, ông nội cũng đã từng nghĩ tới, trong vài năm trở lại đây, ông nội đã luôn nói với lòng mình là không được sử dụng những phép thuật bị cầm nữa. Nhưng mà cầm pháp từ lâu đã mọc rễ nảy mầm trên người của ông, nếu ông không sử dụng cầm pháp nữa, liền phải chịu đến nỗi đau đớn giày vò do cầm pháp mang đến, bất cứ khi nào vào đêm trăng tròn, cả người ông sẽ phải chịu thống khổ dày vò khi mạch máu gần như vỡ ra, cả người bẽ bết máu, nổi thống khổ khi cơ thể gần như bị xé rách, là những thứ con sẽ không thể hiểu được.

Tôi chợt nhận ra được, chẳng trách trong mấy năm qua, ông nội đến mấy ngày giữa tháng, liền thay đổi tính cách, đồng thời còn tự đem chính mình nhốt lại, không cho tôi tới gần gian phòng của ông, hóa ra là vì lí do này.

- Nhưng mà ông nội ơi, người đâu cần phải đi chịu những thống khổ to lớn dần vật như vậy ạ, không phải người đã nói, làm như thế cũng không loại được nguyên rủa của gia tộc, vậy tại sao người còn muốn làm như thế?

Bỗng nhiên ông nội xoay người lại nhìn tôi, khuôn mặt chất chứa bi thương, chậm rãi vuốt ve đầu tôi, thờ dài nói:

- Bởi vì trong một lần ông nội triển khai phép thuật, trong lúc vô tình đã phát hiện được, chỉ cần ông sử dụng cầm pháp, thì thân thể của con sẽ phải chịu tổn thương. Vì vậy từ khi con lên mười tuổi, ông nội đã không còn sử dụng tới cầm pháp nữa.

Tôi rất ngạc nhiên và nói:

- Đây là lí do tại vì sao mà ngày hôm đó Mã Cửu nói...

Ông nội thờ dài:

- Đúng vậy, Mã Cửu nói rất đúng, từ năm con bắt đầu mười tuổi, ông nội đáng lí đã phải xuống mồ rồi, vì thế trong mấy năm này, ông nội tiêu hao trên thực tế chính là lực lượng sinh mệnh của con....

Ngực của tôi đột nhiên giống như bị cái gì chặn lại, nhưng tôi lại tiến về phía trước và vỗ ngực của mình, lớn tiếng nói:

- Đó đâu phải là điều gì quan trọng ạ, con sớm đã đoán được, hiện tại con còn trẻ tuổi, sinh mệnh còn rất dồi dào, ông nội người...

Nhưng ông nội lại ngắt lời tôi, lắc đầu nói:

- Đứa nhỏ ngốc, ông nội không thể làm như vậy được, trong suốt mấy năm qua, ông nội ngày đêm lo lắng, suy nghĩ làm sao trong lúc mình còn sống có thể phá vỡ lời nguyên của gia tộc, nhưng nó không như mong muốn, ông nội không bao giờ có thể làm được điều đó. Vì thế nên ông nội không muốn làm liên lụy đến con, là do ông nội quá vô dụng, gánh nặng của Hàn gia, sau tất cả vẫn là phải đặt nặng lên đôi vai của con...

Đột nhiên tôi nhận ra cái gì, lập tức nhào vào người ông nội, lớn tiếng nói với ông:

- Không thể, ông nội không thể nói như vậy được, dù cho tính mạng con có còn sót lại mấy năm, chỉ cần có thể ở cùng với ông là tốt rồi, con không muốn đi học nữa đâu ông nội, bắt đầu từ ngày hôm nay con đều sẽ bồi tiếp bên người ông nội mỗi ngày...

Trong mắt ông nội âm thầm rơi lệ, khẽ vuốt ve đầu của tôi, ông thờ dài nói:

- Con đừng nói những lời vô tri như vậy, bây giờ ông nội đã nghĩ thông suốt, nếu mà chúng ta cứ sống mãi ở trong vùng núi sâu thẳm này, như thế sẽ không thoát khỏi được nguyên rủa của gia tộc, vậy thì không bằng đi ra ngoài xông pha, dùng cảm đi đối mặt với sự khiên chiến của vận mệnh!

.....

Sau ngọn núi nhà tôi, có một rừng thông rậm rạp, rừng thông ở chỗ sâu bên trong, nơi mà có đám dây leo bao trùm, có một hang động bí mật.

Tôi chưa từng tới nơi này bao giờ, nhưng ngày hôm nay tôi đi cùng với ông nội của tôi, đứng ngay trước cửa hang động này.

Ông nội nói rằng người có đem vài thứ ăn giá ở chỗ này và muốn đưa nó cho tôi.

Trong lòng của tôi có chút hoảng loạn, máy móc đi từng bước theo bên người của ông nội của tôi, như thể sợ rằng chỉ trong chớp mắt ông nội có thể biến mất mãi mãi khỏi bên cạnh tôi.

Nhưng ông nội lại không thèm để ý đến cử động của tôi, ông vươn tay ra và tách ra đám dây leo, hít một hơi thật sâu, trước tiên cất bước đi vào bên trong hang động.

Tôi đang vội vàng đi theo sát phía sau, cũng đi theo vào. Những dây leo phía sau lưng tôi lại rủ xuống một lần nữa, che đầy ánh sáng mặt trời, nhất thời bên trong hang động tối thui không thấy gì.

Đây là một hang động tương đối nhỏ hẹp, kích thước chỉ bằng khoảng một ngôi nhà tranh nhỏ ở bên trong thôn, gần với vị trí vách đá có một tấm chiếu được trải xuống, bên cạnh có một trụ đá lớn, ở trên trụ đá, có một ngọn đèn dầu nhỏ, ánh sáng chiếu sáng chập chờn ở trong hang động, tuy rằng ánh sáng kia yếu ớt, nhưng cũng đủ để cho mọi người có thể thấy rõ ràng mọi đồ đạc ở bên trong hang động.

Tôi kinh ngạc mở miệng hỏi ông nội đây là nơi nào, nhưng ông nội không hề trả lời, chỉ là khẽ mỉm cười và nhìn mọi thứ bên trong hang động, từ từ đi lên phía trước và vươn tay ra chỗ trụ đá, lấy từ trên đó một cuốn sách.

Ông nội không nói gì, chỉ đưa cuốn sách này cho tôi một cách chậm rãi, tôi nhận lấy và nhìn vào nó, đây là một cuốn sách có một tấm bìa màu đen ở bên ngoài và tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa, về độ dày có thể bằng với cuốn sách ngữ văn của tôi. Thậm chí không có một chữ nào ở trên trang bìa, cũng không biết đây là sách gì nữa.

Tôi ngửa tay liền muốn đem nó mở ra, ông nội ngăn tôi lại, ông nhìn chăm chăm vào cuốn sách trong tay tôi, ông nói:

- Cuốn sách này, ông nội vốn định chờ sau khi con học lên đại học mới đưa nó cho con, nhưng ông nội đã không còn đủ thời gian để chờ đợi nữa, sau khi con nhận lấy cuốn sách này, hãy lắng nghe lời dặn của ông nội, tuyệt đối không nên mở nó ra xem.

Tôi thắc mắc hỏi:

- Tuyệt đối không nên mở nó ra xem à? Nhưng mà ông nội đưa cho con cuốn sách này không phải là để cho con xem sao à?

- Không sai, là muốn cho con xem, nhưng cũng không phải là bây giờ, con hãy đáp ứng ông nội, nhất định phải đợi được cho đến khi con lên đại học, mới được nhìn cuốn sách này, nếu không như vậy, ông nội sợ con sẽ bị ảnh hưởng.

Tay tôi cầm chặt lấy cuốn sách, gật đầu thật mạnh, sau đó lại hỏi:

- Ông nội ơi, cuốn sách này là gì thế à?

Ông nội nói:

- Xác thực mà nói, đây cũng không phải là một cuốn sách, con còn nhớ ông nội đã từng nói với con, Hàn gia chúng ta không phải có một cuốn bút ký gia tộc sao. Đây là những gì mà ông muốn nói, những nội dung được ghi chép bên trong đây, tất cả đều liên quan đến các điều cấm kỵ, Hàn gia chúng ta gọi nó là, cấm kỵ bút ký.

- Cấm kỵ bút ký?

Tôi nhìn vào cuốn sách có cái bìa màu đen trong tay mình và lẩm bẩm đọc, đột nhiên tôi cảm giác được cuốn sách này dường như đang nặng dần lên.

- Hãy nhớ kỹ lời ông nói, ít nhất cũng phải chờ sau khi con thi lên đại học mới được nhìn.

Ông nội lại căn dặn một lần nữa.

Tôi gật đầu thật mạnh, đột nhiên có chút thấp thỏm mà nhìn vào ông nội và nói:

- Ông nội, cuốn bút ký đã tới tay rồi, bây giờ chúng ta về nhà chứ à?

Ông nội không trả lời, quay người lại và nhìn mọi thứ bên trong hang động, không biết làm sao, ngực có chút hơi chập chờn. Rồi sau đó chậm rãi quay người lại mỉm cười nhìn tôi và gật đầu.

- Đúng vậy, chúng ta mau quay về nhà thôi!

Nỗi lòng lo lắng trong tôi cuối cùng cũng coi như đã buông xuống, phải nói thật, thời điểm khi tôi nhìn thấy hang động này, trong lòng liền dâng lên một dự cảm không tốt, chỉ lo lắng ông nội sẽ không đi theo cùng tôi về nhà nữa....

Chúng tôi đang trên đường đi xuống núi, tôi cẩn thận mà đỡ lấy ông nội và đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu.

- Ông nội ơi, chỉ có hai tháng nữa là sẽ tới kỳ thi đại học, ông luôn miệng nói để con ra ngoài, nhưng con không thể nào biết được diện thế nào vào nguyện vọng thi đại học. Con phải đi đâu bây giờ à?

Ông nội thở hổn hển nói:

- Đây là vận mệnh của chính con, nên phải do chính bản thân con làm chủ, người họ Hàn chúng ta vốn xem bốn biển là nhà, có điều sau khi con thi xong, có thể trở về nhà một lần, đến lúc đó ông nội sẽ cho con lời khuyên....

- Dạ.

Hai tháng, còn có hai tháng nữa thôi, vận mệnh của tôi sẽ phải thay đổi một lần nữa, đến thời điểm đó, lại sẽ phát sinh điều gì đây?

Nhìn lại dáng đi tập tễnh của ông nội, tôi đột nhiên không thể tưởng tượng được.

.....

Tôi bắt đầu điên cuồng ôn tập, bản cầm kỳ bút ký khiến tôi vô cùng tò mò kia, tạm thời đặt ở nơi sâu nhất trong ngăn tủ, tôi biết được, để trở thành một cầm kỳ sư chân chính, để thực hiện sứ mệnh của gia tộc, nhất định tôi phải học được cách kiềm chế và nhẫn nại.

Hai tháng, tất cả các học sinh xung quanh tôi đều cảm thấy bất ngờ trước sự thay đổi của tôi, thậm chí đến ngay cả giáo viên cũng phải nhìn tôi với cặp mắt khác xưa, tôi không thêm đề ý bất cứ người nào, tôi muốn nói cho họ biết, kết quả thời học sinh cấp hai của ca rất tốt, nếu không phải vì luyện tập ba chữ kia, từ lâu ca đã trở thành học sinh giỏi nhất trường rồi có biết hay không?

Thậm chí tôi còn quên đi viên đá động thiên kia, quên đi người tà ác mặc áo đen, quên đi những nguy hiểm lúc nào cũng có thể bùng nổ, tôi đều nhắm mắt làm ngơ với mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng, hai tháng điên cuồng cũng trôi qua, tôi mang theo tất cả những hy vọng cùng kỳ vọng, bước chân vào phòng thi.

Không thể không nói, quá trình thi cử vẫn diễn ra rất thuận lợi, có vẻ như đề thi cũng không phải là rất khó, trừ một số câu tôi không biết, mấy câu khác tôi đều làm được hết...

Mà điều này cũng không có gì vô lý, tại vì tôi đã sớm phát hiện được rằng câu hỏi tuy rằng không nhiều, nhưng kiến thức của cả ba năm cấp ba không phải chỉ cần hai tháng liền có thể bù đắp hết lại được.

Nhưng cũng không còn cách nào, tôi đành nhắm mắt đem hết tất cả các câu hỏi trả lời hết, giống như là tự biên tự diễn vậy, đặc biệt là mấy câu trắc nghiệm, tôi toàn khoanh lại.

Cuối cùng khi tôi đem bài thi nộp hết, lúc rời khỏi phòng thi cả người tôi bỗng nhiên đờ đẫn, tôi nhìn vào bầu trời trong xanh và mây trắng, trong lòng tôi nở một nụ cười khổ, lần này, mặc cho số phận đi.

Cái gọi là học tài thi phận, bất kể kết quả là cao hay thấp, cũng luôn muốn phải đối mặt với nó.

Cũng còn may, những ngày chờ đợi điểm số cũng không phải là rất dài, chỉ hơn mười ngày sau, điểm số liền được công bố.

Tuy nhiên khi nhìn thấy tổng điểm của mình là 420 điểm, tôi cũng phải thở phào nhẹ nhõm, điểm số này xem như cũng ổn, không cao cũng không thấp, vẫn có thể chọn được trường đại học.

Chỉ là vấn đề hệ trọng hiện tại là nguyện vọng tuyển sinh đại học, tôi nên điền vào trường nào bây giờ?

Tôi nhảy lên xe đồ về nhà, vô cùng lo lắng chạy nhanh về nhà.

Ngọn núi trong xanh quen thuộc, thôn xóm nhỏ, rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi lao vào sân, đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Cửa phòng đang khép hờ

Tôi thật sự rất sợ, lúc tôi về nhà sau khi kỳ thi kết thúc, ông nội đã không ở đây nữa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ở trong phòng, yên ắng không một tiếng động.

- Ông nội ơi, con đã trở về rồi đây ạ.

Tôi không nhận được kêu lớn.

Tuy nhiên không có ai đáp lại.

Lạ thật, hay là ông nội không có ở nhà? Tôi đi hai bước chạy ba bước, tiến nhanh vào phòng của ông nội, đẩy mạnh cửa phòng của ông ra.

Cái bàn nhỏ quen thuộc vẫn còn ở nơi đó, mọi thứ trong phòng vẫn còn y nguyên, đồng thời còn được dọn dẹp rất ngăn nắp.

Nhưng ông nội lại không có ở đây, tủ thuốc lá thường thấy mà ông hay cầm cũng không thấy đâu hết.

Chỉ có một lá thư chưa được xé ra đặt ở trên mặt bàn.

Tâm tình của tôi như rơi xuống từ đám mây, và chìm xuống đáy cốc.

Tôi cầm lá thư trên tay, cả người run rẩy mở ra từ từ, từng hàng chữ quen thuộc xuất hiện ở trước mắt tôi.

- Hải tử, đừng có khóc, ông nội đi rồi.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 420 Cùng 240

Khi những dòng chữ ngắn gọn này đập vào mắt, những giọt nước mắt chảy ra làm nhòe đi tầm nhìn của tôi, tôi biết rằng lần này ông nội đã thực sự rời đi rồi.

- Ông nội biết được, con nhất định sẽ thi đậu lên đại học, bởi vì cháu của ông đã trưởng thành rồi, không còn là một đứa bé không hiểu chuyện như ngày xưa, vì thế ông nội rời đi nhưng trong lòng rất vui.

- Chỉ là từ bây giờ trở đi, gánh nặng của gia tộc liền phải do con đến đảm nhiệm nó. Ông nội có lỗi với con, ông nội đã nói với con, vì muốn phá giải được nguyên rủa của gia tộc, ông phải mượn dùng tuổi thọ của con, từ năm con bắt đầu lên mười tuổi, đến hiện tại, đã kéo dài tám năm.

- Nhưng ông nội đã không tìm ra được phương pháp có thể phá giải nguyên rủa, ông nội có lỗi với con, và nhiệm vụ này giờ đây chỉ có thể bản thân con đi hoàn thành, thời gian đã không còn nhiều nữa, bởi vì con chỉ có thể sống đến năm ba mươi hai tuổi.

- Cấm kỵ bút ký, cùng với nhẫn huyết ngọc, là những đồ vật duy nhất mà ông nội có thể để lại cho con, cấm kỵ bút ký chính là tâm huyết trăm ngàn năm qua của gia tộc truyền thừa xuống, con nhất định phải chăm chú nghiên cứu, cân nhắc, thời điểm khi mà con có thể thông suốt được mọi thứ, nói không chừng khi đấy chính là lúc mà nguyên rủa của gia tộc được phá giải. Mà chiếc nhẫn huyết ngọc kia, chính là một trong những cấm vật của gia tộc, ban đầu là đồ vật của ông nội, sau đó lại truyền cho cha của con, bây giờ lại truyền cho con, con phải cố gắng gìn giữ, tác dụng của chiếc nhẫn, từ từ con sẽ biết được.

- Hãy nhớ kỹ, sức mạnh của những điều cấm kỵ rất khủng khiếp, cũng rất khó để kiểm soát, lúc mà con có thể hoàn mỹ nắm trong tay loại sức mạnh này, con liền sẽ đặt chân trên con đường một đi không trở lại, truyền thừa của cấm kỵ sư, là không cho phép trốn tránh, bằng không sẽ giống như ông nội, phải chịu đựng giày vò thống khổ.

- Nhưng con lại cùng ông nội không giống nhau, tuổi thọ của ông nội mấy năm nay là do mượn tới, ông nhất định phải áp chế sức mạnh cấm kỵ, bởi vì nguyên rủa của gia tộc một khi đã phát hiện ông nội đáng ra là một người đã chết từ lâu, chắc chắn sẽ triển khai trả thù điên cuồng, đồng thời sẽ ảnh hưởng đến con rất lớn, vì lẽ đó, khi Mã Cửu nói rằng ông phạm phải điều cấm kỵ, chính là ý này.

- Nhưng trong hai năm qua, thân thể của ông nội đã hết sức suy nhược, ông biết được nguyên rủa đã bắt đầu trả thù rồi, sinh mệnh của ông nội đã đi đến phần cuối, cũng không bao giờ có thêm thời gian để tiếp tục đi giải khai nguyên rủa của gia tộc thay cho con, ông nội có lỗi với con, tất cả những điều này chỉ có thể dựa vào chính bản thân con.

- Con hỏi ông nội sau này nên đi nơi nào, kỳ thực ông nội cũng không biết, nhưng ông nội có thể cung cấp cho con một kiến nghị. Ở trên thế giới này, có một loại người, bọn họ có thể am hiểu thuật ngũ hành âm dương, được gọi là Âm Dương Sư, mà ông nội lại có một người bạn cũ, chính là một người tài ba trong giới Âm Dương Sư, hẳn có họ kép là Tư Đồ, tên Văn, sống ở thành phố Bình Sơn cách chúng ta rất xa, ông hy vọng, nếu con có cơ hội đi đến thành phố đó, ông ấy sẽ chỉ đường vận mệnh cho con, đồng thời, sẽ giúp con giải quyết những vấn đề khó khăn trong cuộc sống...

- Con phải cẩn thận xung quanh vì nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, bởi vì cấm kỵ sư hắc ám đã xuất hiện, con nắm giữ sức mạnh của cấm kỵ, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị bọn họ chú ý.

- Mà viên đá động thiên vỡ vụn kia, ông nội sẽ mang nó đi, bởi vì nó là biểu tượng tượng trưng cho sức mạnh tà ác, thông qua viên đá đó, người bí ẩn kia sẽ nắm rõ mọi hành tung của con, một ngày nào đó, hẳn ta sẽ biết cách để tìm đến con. Nhưng con không phải sợ gì cả, ông nội sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp để phong ấn viên đá kia, có lẽ sẽ giấu nó đi được một thời gian, nhưng mà ông nội cũng không biết, thời gian đó là một năm hay hai năm.

- Ông nội đi rồi, hộp gỗ ở dưới gầm giường là toàn bộ gia sản mà ông tích góp cho con, đầy đủ để cho con chi tiêu.

- Hãy đi đi, cháu trai của ông, con đường tương lai là do con bước tiếp...

Ở phần kết lá thư, có ghi thời gian, chính là vào lúc hai tháng trước, đúng vào ngày tôi vừa rời khỏi nhà.

Tôi bật khóc, căn bản không quan tâm tới mấy điều mà ông đã nhấn nhá trong phong thư, loạng choạng chạy ra khỏi cửa, chạy thẳng đến phía sau núi.

Tôi biết rằng ông nội nhất định là ở trong hang động kia.

Khi tôi chạy đến trước hang động ngày hôm đó, nơi đó đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vách núi đổ sụp một mảnh, đá vụn đã che lấp lối vào của cửa động, những dây leo ở cửa động trước kia, lúc này đã bị chôn vùi dưới đồng cỏ nát, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, ông nội đã đem nơi này xem như điểm đến cuối cùng của cuộc đời mình, ông đã tự nhốt mình cùng với viên đá động thiên với nhau trong hang núi này, vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời.

Vào giờ phút này, tôi không biết liệu ông nội tôi có còn sống hay không, tôi không biết liệu sinh mệnh của ông nội còn có thể kéo dài hay không, tôi cũng không biết vào thời điểm này có chuyện gì đang xảy ra bên trong hang động.

Tôi chỉ biết rằng ông nội tôi đã đi rồi, có lẽ ông sẽ dùng một cách khác để kéo dài sinh mệnh của mình, hay là ông sợ liên lụy tới tôi nên đã cáo biệt với thế giới này.

Nhưng cho dù ông còn sống hay đã chết, đời này tôi sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại được ông nữa.

Tôi run rẩy quỳ xuống, trong đầu nhớ lại nụ cười ấm áp của ông nội, bàn tay lớn ấm áp của ông, đôi mắt yêu thương, những câu chuyện kể còn đang dang dở, cùng với tiếng ho khan dài không hồi kết.

Nước mắt lần thứ hai âm thầm lăn dài trên má, vào lúc này tôi rất muốn xông lên dùng hai tay của mình để gỡ bỏ từng viên đá lấp kín cửa hang, để cứu ra ông nội, cho dù còn sống hay đã chết, dù cho tôi có thể gặp mặt ông một lần nữa cũng tốt. Nhưng mà tôi biết, tôi không thể làm điều đó bởi vì đó là sự lựa chọn của ông nội, và đó cũng là vận mệnh của tôi.

Tôi lấy ra lá thư của ông nội và nhìn vào từng câu từng chữ trong thư, tim cảm thấy như bị dao cắt. Tôi nắm chặt hai tay, nghiến chặt răng, cúi người quỳ lạy xuống đất, đầu chạm vào đất, âm thanh bang bang vang lên.

Không biết đập đầu bao nhiêu lần, cái trán từ lâu đã mất đi cảm giác đau đớn, nước mắt kết hợp với máu tươi chậm rãi chảy thấm vào mặt đất, tôi vẫn không muốn đứng dậy, chỉ muốn dùng nỗi đau đớn trong cơ thể, để giảm bớt nỗi tâm bi thương của tôi, và cả sự bất lực.

Bỗng nhiên, bên trên tờ giấy viết thư, thấp thoáng mờ mờ lân quang, trong lòng tôi hơi động, vội cầm lấy bức thư vào tay, nhìn gần hơn một chút, ngạc nhiên khi thấy được mặt sau của tờ giấy chậm rãi hiện ra mấy dòng chữ.

Tôi vội vàng nhìn vào nó, quả nhiên đây là một dòng chữ, lóe lên ánh sáng mà vàng nhạt, dần dần hiện rõ lên trong mắt tôi.

- Hải tử, nếu như con thấy được dòng chữ này, vậy đã nói rõ con đã đi đến gần bên ông nội, hơn nữa tinh thần lực của con đã đủ mạnh, hoàn toàn có thể tu luyện được cấp pháp tăng thứ nhất bên trong cấm kỵ bút ký, nhưng cũng chỉ có tăng thứ nhất. Bởi vì Hàn gia cấm pháp tông cộng chia làm ba loại, năng lực của con không đủ, tạm thời chỉ có thể học tập tăng thứ nhất này, hãy quay trở lại gặp ông nội ở nơi này, đến lúc đó, có thể tu luyện cấm pháp Hàn gia tăng thứ hai hay không, có thể còn gặp lại ông nội hay không, liền xem vận mệnh của con....

Hóa ra là như vậy, tôi chợt nhận ra được, kích động đập đầu mạnh thêm ba cái nữa, lớn tiếng nói với bên trong hang núi:

- Ông nội, dụng tâm lương khô của ông con hoàn toàn rõ ràng, ông yên tâm đi, con biết mình nên làm thế nào, một ngày nào đó, con sẽ quay trở lại đây và đón ông về nhà, con chắc chắn sẽ không để ông phải thất vọng.

Hai tay tôi chống xuống đất, đứng dậy, nhìn vào hang động trước mắt đá bị vùi lấp bởi núi đá, tâm trạng bình tĩnh một chút, trong lòng thầm nói: Một ngày nào đó, tôi sẽ dùng tới cấm pháp để phá vỡ toàn bộ nơi này.

.....

Trở lại trường học, tôi ngay lập tức đi tới để điền vào nguyện vọng đại học. Vào thời điểm này, hầu hết các học sinh đều đã báo cáo xong xuôi, chỉ còn sót lại một vài người trong lớp.

Thành phố Bình Sơn, đây là một cái tên xa lạ, tôi cẩn thận điều tra qua tất cả các trường học mình có thể lựa chọn, ông trời quan tâm, nơi đó quả thật có một trường đại học, tôi có thể đi tới đó, nhưng nhìn vào một chút, đó lại là một học viện nghệ thuật.

Đây chỉ là một trường đại học cơ sở, hơn nữa còn là một trường đại học loại hai, được gọi với cái tên đầy đủ là Trường Đại Học Sư Phạm phụ thuộc Học Viện Nghệ Thuật thành phố Bình Sơn.

Tôi vừa nhìn vào điểm số, đột nhiên cạn lời, bị sốc không hề nhẹ, chỉ cần thi được 240 điểm liền có thể vào học!

Điều này... không phải chà đạp 420 điểm của tôi sao? Bạn biết đấy, 420 điểm có thể chọn được một trường đại học chính quy nha.

Nhưng mà tôi chỉ do dự một chút, sau đó liền hạ quyết định đi đến trường đại học này học!

Giáo viên đã rất ngạc nhiên, hần nhìn tôi giống với ánh mắt đang nhìn người ngoài hành tinh, nhắc nhở tôi có thể chọn một trong hai trường đại học để học đại học, dù sao bằng đại học kia khi ra trường cũng rất về vang, so với học viện nghệ thuật này cũng mạnh hơn rất nhiều.

Tôi cười khổ nhưng cũng không giải thích điều gì.

Lý tưởng của tôi là thi đại học sao? Không phải, tương lai của tôi là muốn lấy bằng tốt nghiệp để ra ngoài mưu sinh sao? Hiển nhiên cũng không phải, vậy tôi còn đến mấy trường đó để học cái rắm gì?

Không vì điều gì khác, đó là hướng về vị Âm Dương Sư ở trên thành phố Bình Sơn kia, tôi phải đi đến đó, đó là cách dễ nhất và nhanh nhất mà tôi biết được, phải biết rằng sinh mệnh của bạn không có giới hạn tuổi nhất định, nhưng còn tôi thì khác, phải giành giật từng phút từng giây, từ bây giờ đến năm tôi ba mươi hai tuổi, còn có mười bốn năm, nhìn qua thì không tồi, nhưng đừng quên, nguyên rủa của Hàn gia còn có thời kỳ phát bệnh năm năm, như vậy tính ra, nhiều nhất là khi tôi được hai mươi bảy tuổi, lúc ấy nguyên rủa sẽ buông xuống trên người tôi.

Tôi cũng không quên, năm nay tôi đã mười tám tuổi, nghĩa là tôi chỉ còn lại có chín năm.

Chỉ là phải lựa chọn ngành gì đây? Tôi tìm tới tài liệu tuyển sinh của trường kia, lại truy cập trên mạng lần nữa và phát hiện ra một ngành nghề rất phù hợp với tôi.

Thư pháp!

Tôi ngay lập tức cảm thấy hứng thú, muốn nói mấy thứ khác thì tôi không biết, nhưng mà tôi biết viết chữ nha, trong ba năm cấp ba này, từ sau khi luyện ba chữ mà ông nội cho tôi, tôi liền giống như bị thư pháp nha phụ thể, viết chữ càng ngày càng có thần, giải nhất mấy cuộc thi đấu thư pháp cũng không phải là lấy không.

Đúng, liền tuyển cái này!

Tôi cẩn thận nhìn lại và thấy rằng số lượng tuyển sinh đại học cũng không nhiều lắm, có vẻ như ít được ai để ý, mà điều này càng làm cho tôi cao hứng hơn, giống như lúc đi làm công ở quán trà, càng là địa phương hoang vắng thì tôi càng thích, tốt nhất trường học chỉ nên có mình tôi, những giảng viên thì cứ nghỉ bệnh quanh năm, như vậy tôi muốn làm gì, thì có thể làm cái đó....

Chính lúc tôi đang hưng phấn, nhưng giáo viên cũng không nhận được nữa, hần chỉ vào thể lệ tuyển sinh mà nhắc nhở tôi, nói:

- Em xác định em muốn học thư pháp?

Tôi gật đầu khẳng định, hần còn nói:

- Vậy em dự định sau khi có được cái bằng nghề này thì em đi làm cái gì trong tương lai chưa?

Tôi thành thật trả lời:

- Dạ thưa, em chưa nghĩ ra, em chỉ yêu thích cái này thôi ahilhi.

Hần bắt đầu nhìn tôi nói:

- Thôi nào, Hàn đồng học à, yêu thích không thể làm ra cơm ăn được, thư pháp vốn dĩ không được nhiều người để ý, đó căn bản là một ngành không có triển vọng, em thấy có cái công ty nào tuyển dụng một người viết thư pháp chuyên nghiệp chưa?

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đó là trường sư phạm học viện mà thầy, em có thể lưu lại đó làm giảng viên, hoặc là đi ra bên ngoài mở lớp dạy thư pháp, hoặc là, em có thể trở thành một người chuyên khắc thư pháp? Còn trường hợp xấu nhất, là xuống đường viết chữ cho người ta ạ.

Tôi nói sự thật, nhưng giáo viên lại bị tôi chọc giận gần chết, xem dáng vẻ quyết tâm của tôi, hần thở dài, lắc đầu rồi bỏ đi.

Tôi chỉ biết lặng lẽ cười khổ, rõ ràng là mình thi 420 điểm, nhưng lại lựa một trường đại học có 240 điểm, nhưng con mẹ nó tôi cũng đâu có muốn đâu a!

Tôi đi ra trường học, nhìn bầu trời xanh thẳm, hít một hơi thật sâu.

Thế giới bên ngoài thật tốt, có bầu trời trong anh, có mây trắng, có không khí trong lành, có mùi hương hoa cỏ.

Những đứa trẻ con vô tư, chạy nhảy truy đuổi lẫn nhau vui đùa âm ỉ ở trên thảm cỏ, trông nụ cười rất vui vẻ, giống y như thời thơ ấu của tôi.

Thời khắc này, tôi âm thầm tự nói với lòng mình: Hàn Thanh Thiên, từ hôm nay trở đi, dù cho người có gặp bất kỳ vấn đề khó khăn và gian khổ cỡ nào, người đều phải nở nụ cười và tiến tới đối mặt!

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cuộc Sống Đại Học

Trở về nhà, tôi mở chiếc tủ mà ông nội đã để lại cho tôi với một tâm trạng phức tạp.

Bên trong tủ là một chiếc hộp gỗ lớn, tôi mở ra hộp gỗ, thấy ở bên trong còn có một hộp gỗ khác.

Cái này có ý tứ gì đây, bộ búp bê sao?

Tôi hơi nghi hoặc ôm hộp gỗ có kích thước ngang ngửa với cái cặp của tôi ra, chiếc hộp có vẻ hơi nặng.

Mở hộp gỗ ra, có ba thứ ở bên trong, một túi vải màu xanh dương, một hộp gỗ dài, và một túi da trâu.

Bên trong hộp gỗ dài kia, chứa đựng dẫn hồn hương, nhưng khi tôi mở ra xem, mặt trên hộp gỗ lại có một lớp kép khác, được che bằng một miếng vải mềm, có ba cây ngón châm cắm vào bên trên.

Mấy cây ngón châm này tôi đã thấy trước đó, chính là những cây ngón châm mà ông nội đã dùng qua để cứu người, tôi âm thầm thở dài, ông nội à, con cũng đâu có biết châm cứu chữa bệnh, người đưa cái này cho con, sợ là phải làm cho người thất vọng rồi.

Sau đó tôi lại mở cái túi da trâu kia ra, thấy rằng bên trong có để một cây bút lông, một hộp chu sa, và một sấp giấy dày màu vàng.

Cuối cùng tôi mở ra chiếc túi vải màu xanh dương kia, nhưng nhìn vào thứ ở bên trong đã làm cho tôi sửng sốt, trong này nặng như vậy, hóa ra là một cộc tiền, trong đó có tờ một trăm đồng, có năm mươi đồng, tính sơ sơ cũng có hơn mười vạn đồng.

Tôi nhớ tới những lời của ông nội, trong lòng tôi cảm thấy chua xót, ông nội sống một cuộc đời tiết kiệm, cơm canh đạm bạc, không nề lòng dùng dù chỉ một phần tiền, lại vì chuẩn bị hết cho cuộc sống sau này của tôi.

Thư thông báo rất nhanh đã được gửi tới, tôi cuối cùng cũng đã ổn định lại và giành thời gian cuối cùng vượt qua một mình trong căn nhà này.

Thời gian qua mau, lập tức liền muốn đến thời điểm nên rời đi, tôi đem tất cả mọi thứ đều thu thập xong, bỏ hết vào một rương hành lý cỡ lớn, sau đó ra khỏi nhà, đem cửa sổ và cửa ra vào đóng chặt, khóa lại hàng rào, cuối cùng nhìn chăm chú vào căn nhà một lát, lập tức xoay người rời đi.

Tôi là hải tử duy nhất trong thôn thi được lên đại học, rất nhiều người hàng xóm đến đây đưa tôi, có người mang theo thức ăn, có người mang theo nước uống, tôi cố nén nước mắt từ chối tất cả bọn họ, những người dân quê giản dị này, họ cũng không biết ông nội đã đi rồi, tôi cũng chỉ nói với bọn họ là ông nội đã đi một nơi rất xa, không chắc là khi nào ông sẽ về, nhưng mà sau khi tôi tốt nghiệp, cũng nhất định sẽ quay trở lại gặp bọn họ.

Vì vậy tôi liền một mình bước chân lên đoàn tàu, đây là lần đầu tiên đi xa trong cuộc đời của tôi, nhìn vào vùng Thanh Sơn càng ngày càng mờ hồ ở cửa xe, tôi không biết được khi nào tôi mới có thể trở về cố hương.

Thành phố Bình Sơn, cách xe quê hương của tôi tới hai tỉnh, cách xa nhau hàng ngàn dặm. Tôi ngồi ghế cứng ở trên xe lửa, chịu đựng hơn mười tiếng, rốt cuộc mới đến địa phương mà tôi sắp bắt đầu một cuộc sống mới.

Thành phố này lớn hơn nhiều so với huyện thành nhỏ ở chỗ chúng tôi, đường phố rộng rãi, ở trên phố có đủ loại phương tiện giao thông, các cửa hàng san sát ở mọi nơi, và một đám người nhộn nhịp.

Tôi là một hải tử từ trong núi đi ra, nhất thời cảm thấy hoa cả mắt, chưa thích ứng kịp, nhưng cũng còn tốt, chiếc xe buýt của trường học đang đợi ở bên ngoài nhà ga xe lửa, ở đó có người chịu trách nhiệm tiếp đón, tôi dựa vào giới thiệu trên thư thông báo nên rất dễ dàng tìm đến xe buýt trường học. Vừa vặn chỉ còn có một chỗ trống, vì vậy sau khi tôi lên xe, xe rất nhanh khởi hành. Khoảng chừng hơn một giờ sau, xe buýt thuận lợi đến trường học.

Vị trí của ngôi trường này có chút hẻo lánh, không, phải nói là quá hẻo lánh mới đúng, được xây dựng gần những mảnh ruộng ở vùng ngoại ô, xa xa còn có một ngọn đồi, nhìn thấy một mảnh xanh mượt.

Khi tôi nhìn thấy nó từ xa, tôi còn tưởng rằng đó là một khu du lịch sinh thái, kết quả sau khi xe buýt dừng ở trước cổng trường học, tâm tình của tôi nhất

thời ngội ngất.

Bà mẹ nó, mới vừa trong ngọn núi đi ra, bây giờ lại quay trở về núi?

Xuống xe, nhìn xung quanh, ngôi trường này được xây dựng theo phong cách khá hoài cổ, bên trong trường chỉ có hai dãy lớp học, chỉ cao có bốn tầng, bức tường loang lổ, cửa sổ cổ xưa, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt. Nếu không phải dòng chữ to được ghi ở bảng hiệu trước cổng, Trường Sư Phạm phụ thuộc Học Viện Nghệ Thuật thành phố Bình Sơn. May mà có dòng chữ này chứng minh được đây là một trường đại học, nếu không tôi quả thực tin rằng ngôi xe lửa hơn mười tiếng, kết quả lại trở về trường cấp ba của tôi.

Quên đi, dù sao đã lỡ phá điểm rồi, trường học 240 điểm có thể thế nào đây? Dù sao, tôi cũng không phải đi đến đây để hưởng thụ. Tôi tự an ủi bản thân mình.

Vừa đi vào khuôn viên trường học, đúng là náo nhiệt thật, các băng rôn chào đón tân sinh viên ở đâu cũng có, những người ồn ào tụ hội lại với nhau, nhưng có nhiều bậc phụ huynh đưa con họ đến trường thì chỉ tụ tập lại thăm thi với nhau.

Có người nói:

- Đây là cái trường học cổ lỗ sĩ gì a, trong tờ giấy giới thiệu thì viết rất tốt, mà kết quả đi thật xa rồi mới biết được nơi đây đúng là đồng không mông quạnh, những đứa nhỏ đi đến đây cũng đã khổ sở, vào cửa cũng khó khăn, học phí hơn một vạn đúng là quá bất công mà...

Có người thậm chí còn nói:

- Thực ra cũng rất tốt mà, mấy chị suy nghĩ thử một chút mà xem, ở thành phố bây giờ có quá nhiều đồ vật màu sắc rực rỡ, hải tử nếu cứ mãi chạy ra bên ngoài, cái tốt không học còn học cái xấu. Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, giống y như nhà tù vậy, muốn chạy đều không chạy ra được, sau đó liền có thể an tâm học tập.

Bên cạnh một người khác nói tiếp:

- Đúng vậy đúng vậy, đều nói hiện tại cho con của mình đến trường học đất tiền, kỳ thực đều trở thành những kẻ ăn nhậu chơi bời, mà xung quanh đây lại không có chỗ tiêu tiền, nhìn bọn nó còn xài vào cái gì. Tôi đã nhìn qua, toàn trường này chỉ có một cửa hàng nhỏ, bên cạnh là một quán cà phê, tất cả đều là do nhà trường mở ra, hải tử nếu học ở đây thì cũng yên tâm, cho ít tiền, muốn xài cũng không có chỗ để xài...

Đương nhiên, những lập luận này cơ bản đều là gia đình có điều kiện khá và bình thường, thực tế có mấy người phụ huynh, vừa xuống xe chỉ liếc mắt một phát liền không cho con mình vào trường, xoay người thuê xe đi nơi khác ngay, phỏng chừng muốn bỏ tiền đi trường học khác, bình thường loại này hẳn là trong nhà có tiền, con họ lại học tập không giỏi.

Đúng là đa dạng thật, hạng người gì cũng có, nhưng mấy điều đó có quan hệ gì tới tôi sao. Tôi đã quyết định chủ ý, ngày sau học tập ở đây.

Ngay sau đó, những người giảng viên phụ trách tiếp đón và các anh chị năm cuối sắp xếp tất cả cho chúng tôi, làm thủ tục, nộp học phí, phân ký túc xá, đi lấy đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, bận rộn hơn nửa ngày mới coi như xong xuôi.

Ký túc xá của chúng tôi, nhìn qua cũng còn tốt, so với lớp học còn muốn mới hơn, cũng chia ra hai dãy, một dãy là ký túc xá nam sinh, dãy còn lại là ký túc xá nữ sinh, cũng không biết là ai thiết kế mà hai dãy nhà này lại đối diện với nhau, hơn nửa khoảng cách còn rất gần, không ít nam sinh bắt đầu thì thầm to nhỏ, thậm chí còn vài nam sinh nở nụ cười xấu xa, có mấy tên đã bắt đầu tìm kiếm mục tiêu bên trong ký túc xá nữ sinh, tôi nhìn họ với thái độ xem thường, trong lòng nghĩ chắc chiều nay bọn này đi mua kính viễn vọng cho coi.

Một mình tôi xách theo hành lý cùng với mùng mền chiếu gối đi vào bên trong ký túc xá, từ trên xuống dưới đều là học sinh nô nức đi tới đi lui, còn có phụ huynh nữa. Nhìn thấy những người phụ huynh đầu đầy mồ hôi mang theo các loại đồ vật chạy lên chạy xuống, trong lòng tôi hơi cảm thấy khó chịu và không thoải mái, người khác đều có phụ huynh đưa tới, chỉ có mình tôi đi chỗ nào cũng là một người.

Ở bên trong ký túc xá, tiếng huyên náo ồn ào ở đâu cũng có, tôi làm bộ không nghe thấy, mà mấy thứ đó cũng chẳng quan hệ gì đến tôi, tôi không thuộc về nơi này. Tôi yên lặng và tự nói với bản thân.

Ký túc xá của tôi là phòng 303, là phòng thứ hai ở phía bên phải của cầu thang. Sau khi mở cửa phòng, trong phòng đã có một người tới sớm hơn tôi. Người này trông lịch sự nho nhã, vóc dáng không cao, khá gầy, đeo một chiếc mắt kính màu đen, tóc hơi ít ỏi, mồ hôi trộn lẫn với tóc chảy trên trán, nhìn giống như không đủ dinh dưỡng, đang ở nơi đó thu dọn đồ đạc.

Thấy tôi mang theo một rương hành lý cỡ lớn đi vào, hắn vội vàng tiến lên giúp đỡ tôi, tôi cười chào hỏi, đồng thời cùng hắn đem đồ đạc chuyển vào nơi này, tìm một chỗ trống ném cái nệm vào, lúc này mới ngồi xuống và thở dài một hơi.

Sau đó, cả hai chúng tôi làm quen với nhau, người anh em này nhìn rất ôn hòa, ngay cả cái tên cũng đã thấy ôn hòa rồi, họ Hồ, Hồ Văn Tĩnh, nghe giọng nói giống như người Sơn Đông, nhưng vóc dáng và tính tình thì không giống cho lắm, tôi cảm thấy hơi buồn cười, đều nói là Sơn Đông đại hán, Sơn Đông đại hán, lúc này tôi lại nhận thức một Sơn Đông tiểu hán.

Hắn nói với tôi rằng hắn chỉ đến sớm hơn tôi một lúc mà thôi, còn có người khác đã đến đây hai ngày trước, đến rất sớm, nên giờ rảnh rồi không chịu nổi, vừa rồi còn ở trong phòng, nhưng lúc này lại chạy đi ra ngoài tham gia náo nhiệt.

Tôi đơn giản đem giường chiếu cùng với hành lý sắp xếp một chút, mọi thứ được đặt ở trong tủ, sau đó đang muốn đi ra ngoài múc nước để chùi rửa,

cửa phòng ký túc xá đột nhiên bị đẩy ra, một thanh niên đáng người rất cường tráng, trên mặt có rất nhiều mụn trứng cá, thoát nhìn giống như một tên cứng đầu xông vào, Hồ Văn Tĩnh liền nói:

- A Long, đây chính là bạn cùng phòng mới của chúng ta, mới vừa tới, tên là Hàn Thanh Thiên.

Người kêu A Long này liền nhẹ nhàng cười vui vẻ, vuốt đầu và nói:

- Ai nha, thì ra là Thanh Thiên đại nhân đã đến ghé thăm phòng của tiểu nhân.

Người này giọng nói mang theo chất giọng người Đông Bắc, đột nhiên tôi cảm thấy thân thiết, bởi vì quê hương của tôi, chính là ngọn núi Trường Bạch, tôi tính ra cũng là một người Đông Bắc.

Hơn nữa ngoại hiệu này của tôi, thời học cấp ba đã được người khác gọi, không nghĩ tới vừa đến đại học ngày thứ nhất, liền bị một người gọi như vậy.

- Gọi tôi Tiểu Thiên là được, cậu đến sớm, sau này phải nhờ cậu chăm sóc nhiều hơn.

Tôi mỉm cười và giơ tay ra với hắn, hắn cười ha ha, vỗ vào lòng bàn tay tôi một cái, uy phong凛凛 nói:

- Được rồi, không cần khách khí, tôi tên là Vương Chí Mạnh, có điều tôi không thích cái tên này, tôi hiện tại đổi tên mình thành Vương Kim Long, sau này cậu liền gọi tôi là A Long đi, tôi nghe ra cậu cũng là đồng hương người Đông Bắc, thật tốt, đây chính là duyên phận đó, bữa trưa này tôi sẽ khao, sau đó buổi chiều sẽ mang các cậu đi dạo, quen thuộc với hoàn cảnh quanh đây, tôi nói với cậu, đừng xem thường ngôi trường này, chim sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, muốn cái gì cũng có hết.

Khi hắn nói chuyện liền lai nhai, không chỉ nói nhiều, mà còn nói tào lao, tôi đã không còn gì để nói, cứ gật đầu liên tục, làm như hắn càng nói càng hưng phấn, đột nhiên thần thần bí bí vừa hạ thấp giọng nói:

- Tôi còn nói cho các cậu điều này nữa, phòng ngủ chúng ta có phong thủy đẹp nhất, thấy không hả, đối diện là ký túc xá nữ, vào mùa hè này, thấy quyen rũ không... Các cậu nhìn vào cánh cửa của chúng ta đi, còn bọn kia liền thối rồi, bên ngoài cửa sổ toàn thấy bấp, vào mùa hè còn nhìn thấy chút màu xanh, chờ mùa thu tới, sẽ trở thành một mảnh đất hoang, cái gì cũng không xem được khả khả, tôi đều cảm thấy đau khổ thay cho bọn họ...

Cuối cùng khi hắn nói đến đây cũng đã ngừng miệng lại, tôi thầm nghĩ cũng không thể để bầu không khí buồn chán như vậy, vì thế không thể không nghĩ ra một câu nói tiếp:

- Cậu nói xem, sao mà trường của chúng ta sao lại xây dựng ở một nơi mà ngay cả thỏ cũng không thèm ị thế này? Lỡ có việc gấp gì muốn đi vào thành phố, thậm chí một chiếc xe cũng không có a.

Hắn vỗ đùi, tức giận nói:

- Ai da nói ra cũng nổi điên, ban đầu tôi định thay đổi một trường học khác. Thành thật mà nói thì nhà của tôi cũng không thiếu tiền, nhưng mà mẹ tôi nói học ở đây mới tốt. Giống như một nhà tù, tôi có thể thu liễm tính tình của bản thân, sau đó liền bỏ tôi lại rồi quay lưng về nhà. Làm cho tôi muốn điên lên, nhưng mà nếu không phải thấy chất lượng mấy em gái trường này cũng tạm tạm, nói thật với các cậu, tôi sớm đã bỏ đi rồi, học phí tôi cũng không thêm... Ngày, tôi cũng nói cho các cậu một tin này, buổi trưa ngày hôm qua trong lúc vô tình tôi phát hiện một chuyện tốt, chính là ở phía sau cánh đồng ngô...

Cái tên này giống y như một thằng chuyên kể chuyện xưa, nói mà mê mẩn, Hồ Văn Tĩnh nghe cũng hiểu được ý nghĩa, bèn rộn chạy đến hỏi:

- Nói nhanh lên, rốt cuộc vào buổi trưa ngày hôm qua cậu phát hiện được chuyện tốt đẹp gì?

A Long nở nụ cười xấu xa, sau đó bộ dáng trông nghiêm túc hẳn lên, xua xua tay, nói lời chân thành:

- Quên đi, chuyện này hơi khó nói, trẻ em thì không nên biết, lỡ truyền ra ngoài cũng không tốt, hôm nào đi, hôm nào lại nói...

Tôi cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc là có chuyện gì, mà tên này lại lộ ra vẻ mặt dâm tà vậy, còn trẻ em thì không thích hợp, hay là bên trong cánh đồng ngô kia, có phải là... chuyện kia không?

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Pháp Tắc Của Cẩm Kỳ

Dù sao, cuộc sống đại học của tôi cũng coi như bắt đầu rồi, mặc dù nó còn hơi mơ hồ.

Câu chuyện về bên trong cánh đồng ngô của A Long, hẳn trước sau chưa bao giờ chịu kể cho chúng tôi, mà Tiểu Hồ Từ---cũng chính là Hồ Văn Tĩnh, nhìn rất thành thật, trong xương cốt lại là một nam nhân rất biết chịu đựng, vẫn quần quýt đòi A Long kể cho bằng được, còn bị A Long gạt vài bữa cơm, nhưng câu chuyện kia thì A Long vẫn không chịu kể.

Một vài ngày sau, các tân sinh viên tiếp tục đến báo danh, cảm giác mới mẻ ban đầu cũng không còn nữa, trường học này vốn cũng không lớn, nơi nào chúng tôi cũng đến hết rồi, vì vậy nhà trường liền chuẩn bị khai giảng.

Tuy nhiên, vẫn còn một điều kỳ lạ, đó chính là phòng trong ký túc xá của chúng tôi, chưa bao giờ có thêm một người bạn mới, vẫn luôn là ba người chúng tôi.

Điều này làm cho chúng tôi cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng thăm hồ may mắn, người càng ít thì càng sống thoải mái, có lẽ số lượng sinh viên báo danh không đủ, ngay cả ký túc xá cũng không được đầy người.

Trường này chỉ có hơn 200 điểm, quả nhiên đủ hồ người, ngay cả việc huấn luyện quân sự cũng không có, trực tiếp bắt đầu đi học.

Ngành mà tôi chọn là thư pháp, đến lớp học mới biết được, quả nhiên ngành này chẳng được đề ý gì cả, tính luôn cả tôi bên trong thì lớp học tổng cộng chỉ có mười tám người, hơn nữa cũng đều là nam giới, thậm chí ngay cả giảng viên cũng là một lão già đầu hói, họ Trương, cả ngày đeo lên một cặp kính viễn thị, rung đùi đắc ý giảng cho chúng tôi nghe nguồn gốc của chữ Đại Triện và Tiểu Triện, sự khác nhau giữa bia thời Ngụy cùng chữ Lệ.

Con mẹ nó, chẳng trách ngành này đi ra ngoài chẳng ai muốn nhận, ông chủ công ty người ta nếu có hỏi về sở trường, há mồm ra nói nguồn gốc cùng khác biệt của mấy loại chữ viết hồi xưa, không bị người ta đánh bay ra ngoài cũng uổng.

Mười tám người chúng tôi chịu khổ sở, sau đó được mọi người xưng là mười tám đồng nhân của Thiếu Lâm, uy chấn trường học, thanh danh truyền xa.

Tôi nhớ rằng lúc đó có người muốn kêu gọi chuyển ngành, nhưng vào ngày nhập học đầu tiên, giảng viên Trương đã nói qua vài câu nói, để cho nổi thấp thỏm trong mười tám người chúng tôi trở nên kiên định.

Hắn nói:

- Tôi có một tình yêu mãnh liệt với các nền văn hóa của Trung Quốc, tôi yêu thích văn hóa Trung Quốc, và muốn truyền bá văn hóa Trung Quốc cho nhiều người hơn. Văn hóa thư pháp Trung Quốc bắt nguồn từ thời xa xưa, bác đại tinh thâm, nó mang tính chất lịch sử và văn hóa của Trung Quốc, nó là tinh hoa của văn hóa Trung Quốc, là một kho báu, nên đưa ra bên ngoài thế giới cho họ chiêm ngưỡng và ca ngợi nó. Đã có người từng nói, cái gọi là tinh hoa chỉ là lỗi thời, văn hóa đã lụi tàn, gọi là tinh hoa, thật sự là sỉ nhục của một nước, họ coi thường truyền thống văn hóa Trung Quốc, ở khắp mọi nơi đều bắt chước phương Tây. Tôi muốn nói rằng, một quốc gia mà không có lịch sử văn hóa, không có một nền di sản nào của văn minh quốc gia, một người không thừa nhận lịch sử và văn hóa, nghĩa là người đó đã quên đi tổ tiên của mình.

- Điều đáng tiếc là rất nhiều người khi đề cập đến lịch sử và văn hóa, học có xu hướng nhìn vào những thứ đồ vật mục nát, hể cứ thấy được là họ lại dán nhãn di sản thời phong kiến, nhưng họ đã quên đi cái gọi là tinh hoa. Ví dụ như, vào 2000 năm trước đây, các nhà tư tưởng của chúng ta thời đó đã đưa ra một câu nói "Cho nên Đạo sinh, Đức dưỡng, làm cho vạn vật lớn lên, được lợi là huyền đức", nguồn gốc của câu nói này là ở chương 51 trong sách "Đạo Đức Kinh" của Lão Tử, ý nói sinh vạn vật mà không nhận là của mình, làm mà không cậy công, làm cho lớn lên mà không đòi làm chủ, đây chính là triết nhân của chúng ta ở thời cổ đại đã đưa ra lý luận vĩ đại về "Đạo" và "Đức".

- Nếu như đem câu nói này được áp dụng vào nền giáo dục ngày nay thì có thể hiểu như sau: Để con ra nhưng không coi đứa trẻ đó là tài sản riêng của mình, nuôi nấng trẻ con từ nhỏ đến lớn nhưng không bao giờ vì đó mà đòi hỏi báo đáp, nuôi dạy đứa trẻ trưởng thành nhưng không can thiệp vào vận mệnh của chúng, không áp đặt suy nghĩ của mình cho đứa trẻ, không can thiệp vào tự do của trẻ. Dù vậy nhưng vẫn nhiều người nghĩ rằng loại tư tưởng này là căn bã, bỏ mặc nó? Các bạn sinh viên, đừng bao giờ nghĩ rằng loại tư tưởng bình đẳng tự do này chỉ có ở phương Tây. Ngay từ hơn 2000 năm trước, tổ tiên của chúng ta đã đưa ra loại tư tưởng này. Vì vậy tôi mới nói, thái độ đối với một di sản văn hóa độc đáo, chính là loại đi căn bã, lọc ra tinh hoa, đây chính là bản chất tinh túy bên trong văn hóa quốc gia, chúng ta nhất định phải phát triển tiếp, nó là giá trị để cho chúng ta có thể tự hào cả một đời, đồng thời các bạn cũng không cần lo lắng về công ăn việc làm trong tương lai, hãy nhớ rằng nền văn minh của lịch sử sẽ không bao giờ bị phai nhạt, các bạn đã chọn lựa ngành nghề này, tương đương với đảm nhiệm một loại tinh thần vĩ đại, và tôi tự hào về các bạn!

Không thể không nói, những lời nói của vị giảng viên Trương có vẻ lỗi thời này, đã tạo cho chúng tôi một niềm đam mê mãnh liệt, từ đây về sau không còn có người nào muốn đổi ngành nữa, hơn nữa những môn học do chính hắn dạy chưa bao giờ vắng một người.

Điều này tự nhiên cũng có cả tôi ở bên trong, tuy rằng tôi chạy đến không phải để học tập, nhưng với tinh thần vĩ đại của vị giảng viên này, tôi cũng phải tới, dù sao lịch học môn này chỉ mỗi ngày một tiết, cũng không mất bao nhiêu thời gian, còn những môn học khác, tôi cho nó đi gặp quỷ hết, bởi vì tôi còn cần thời gian để giải quyết vấn đề của mình.

Cẩm kỳ bút ký, cuối cùng tôi đã có thể an tâm để cẩn thận nhìn xem, hơn nữa bên trong ký túc xá thỉnh thoảng chỉ có mấy sinh viên bỏ tiết xin nghỉ, không có bất kỳ ai, cũng không có ai làm phiền tôi.

Tôi luôn có ảo giác rằng quyển cấm kỵ bút ký này giống y như một quyển bí tịch võ lâm. Khi tôi mở nó ra, thì bên trong sẽ có một dòng chữ to hiện ra: Quy tắc chung của cấm pháp tầng thứ nhất. Sau đó ở bên trong sẽ là các loại giải thích cùng với những tranh vẽ sinh động mô tả rõ ràng, các loại quý quái vừa xem là hiểu ngay, giống như... Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự vậy.

Nhưng lúc mà tôi chân chính mở ra quyển cấm kỵ bút ký này, lại phát hiện được, thì ra đây chỉ là một bản bút ký.

Mở ra tờ đầu tiên, trên tờ giấy ó vàng đã vẽ lên ba chữ lớn, chính là ba chữ “Trần, Khu, Phá”, phía dưới có viết một dòng chữ nhỏ: Quy tắc chung của ba chữ trong cấm pháp tầng thứ nhất, tất cả biến hóa, đều được biến hóa từ ba chữ này mà ra, con cháu đời sau hãy ghi nhớ.

A, thì ra là vậy, hóa ra ba chữ này chính là quy tắc chung, chẳng trách mỗi lần ông nội viết chữ đều không giống nhau, nhưng chỉ dạy ba chữ này cho tôi, có vẻ như các loại biến hóa khác cần tự mình đi tìm thôi.

Trong lòng tôi âm thầm vui mừng, may mà tôi đã tìm hiểu và học hỏi chữ cổ đại hai năm, lại đăng ký vào học ngành thư pháp, lần này đúng là mèo mửa mà đụng phải chuột chết, bắt được!

Sau đó lại mở ra tờ thứ hai của bút ký, mặt trên dùng chữ Khải để ghi chép: Minh Gia Tĩnh(1) năm thứ hai mươi lăm, ở Giang Tô và Chiết Giang có thủy quái làm loạn, làm chết và bị thương rất nhiều người, các ngư dân do sợ điều cấm kỵ, sợ quái vật trả thù, không dám cứu người. Tổ tiên Hàn gia đã đi đến đó, và đến ngày thứ ba, mới đánh chết được con thủy quái này. Nói với dân chúng rằng: Con thủy quái kia, là từ oán khí của thủy quỷ biến hóa mà thành. Nếu như thấy chết mà không cứu, sợ rằng sẽ có nhiều thủy quỷ hơn, nếu mà cứu người, thì lại không thể nào diệt trừ lũ lụt. Con người sợ điều tà ác, mà thiên đạo lại không quan tâm, người tốt chịu hy sinh cũng không nhiều. Cứu người chính là tự cứu lấy chính mình, hãy nhớ lấy điều đó. Trên thế gian có nhiều điều cấm kỵ, có việc nên làm, có việc không nên làm, nhưng cần phải một lòng quan tâm thiện ác.

Đoạn văn này hoàn toàn là một đoạn văn viết theo phong cách cổ điển, nhưng cũng viết rất giống lối văn bây giờ, phương thức viết từ trái qua phải, hiển nhiên, đây chính là vì hậu nhân sau này của Hàn gia, vì sợ hậu nhân xem không hiểu, ở phía dưới thậm chí có một dòng chữ nhỏ chú giải.

Năm thứ hai mươi lăm của triều đại vua Minh Gia Tĩnh, ở Giang Tô và Chiết Giang có quái vật làm loạn, làm tổn thương rất nhiều người dân, ngư dân vì e sợ thủy quái trả thù, thấy có người rơi xuống nước cũng không dám cứu giúp. Ở địa phương mà ngư dân sinh sống có một cái cấm kỵ, chính là không được cứu người sống nào bị rơi xuống dưới nước, bởi vì đó là con mồi mà thủy quỷ bắt tới, mà ngư dân mỗi ngày đều phải giao thiệp với nước, nếu mà cứu người từ trong tay của thủy quỷ, thì sẽ bị thủy quỷ tìm tới người cứu để thay thế, hoặc là khiến cho người cứu không đánh bắt được con cá nào.

Sau đó, tổ tiên Hàn gia vội vàng đi đến đó, một mình một thuyền đi ra biển, kéo dài ba ngày, mới dẫn được con thủy quái vào bờ để giết nó, khi quái vật hiện hình, mới biết được là linh hồn của người chết trong nước quấy phá. Vì vậy tổ tiên đã cảnh báo tất cả mọi người: Thủy quái, chính là oán khí của thủy quỷ biến hóa mà thành. Mọi người cứ suốt ngày qua lại ở trên con sông, chỉ vì một điều cấm kỵ của ngư dân các người, liền thấy chết mà không cứu, nếu cứ như vậy, thì sẽ có càng nhiều, càng nhiều thủy quái hơn nữa. Nếu như mọi người đồng tâm hợp lực, đồng thời vứt bỏ đi thói quen này, mới có thể vĩnh viễn tránh thoát khỏi lũ lụt. Nếu như không có thủy quỷ, thì điều cấm kỵ này sẽ bị phá giải. Không thể lo sợ các thể lực tà ác mà quên đi lương tâm đạo đức, nhớ kỹ, cứu người chính là cứu bản thân mình. Cấm kỵ trên thế gian này tuy rằng có rất nhiều, nhưng trong đó có việc nên làm, có việc không nên làm, thiện hay ác chỉ trong một ý nghĩ.

Đoạn văn này giải thích chi tiết rất tỉ mỉ, thực ra thì cổ sự này rất đơn giản, chính là ở một nơi có thủy quỷ quấy phá, là câu chuyện về tổ tiên Hàn gia diệt trừ thủy quỷ. Nhưng mà tôi cảm thấy được người viết quyển bút ký này lại một mực đem cổ sự này đặt ở trang đầu tiên, nhất định là có thâm ý gì đó.

Cấm kỵ, chính là những điều kiêng kỵ không thể đụng vào, chức trách của cấm kỵ sư chính là phải trợ giúp mọi người tránh khỏi cấm kỵ, rời xa nguy hiểm, tuy nhiên, một khi điều cấm kỵ ấy là bất hợp lý, vậy còn phải tuân thủ điều cấm kỵ này sao?

Cổ sự bên trong nói tới hiển nhiên chính là đạo lý này. Cũng nhắc nhở hậu nhân của Hàn gia, không muốn dùng lý lẽ cứng nhắc, cho rằng cấm kỵ liên không thể đụng vào, liền một mực né tránh nó đi, có một số điều cấm kỵ cần phải cố gắng loại bỏ giống như câu chuyện về con thủy quỷ, ngư dân vì dựa theo điều cấm kỵ mà không dám cứu người rơi xuống nước, vậy thì chỉ có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn và nó sẽ trở thành một vòng luẩn quẩn, thủy quái càng ngày càng nhiều, càng sẽ khó bị khống chế, người bị thủy quái làm hại sẽ càng ngày càng nhiều, nói không chắc được người mà người không cứu trong ngày hôm nay, ngày mai sẽ hóa thành thủy quỷ kéo người xuống dưới nước.

Vì lẽ đó, gặp phải cấm kỵ, không đơn giản chỉ là né nó đi cùng tìm biện pháp hóa giải nó, mà phải tìm kiếm ra căn nguyên của thứ đã tạo nên điều cấm kỵ này, đây mới là pháp tắc loại bỏ cấm kỵ cao thâm nhất.

Điều cấm kỵ, có thể là điều ác, cũng có thể là điều thiện, tất cả chỉ xem tâm niệm của người làm phép ra sao.

Đúng thật, cổ sự này quả nhiên có thâm ý, tôi nghĩ thông điểm này không khỏi cảm thấy rất ngưỡng mộ, đồng thời đột nhiên nhớ tới tin tức tôi xem mấy ngày trước, nói rằng xung quanh con sông Dương Tử(2) có người chết chìm, ngư dân nhắm mắt làm ngơ, tuyên bố chỉ nhật xác người chết chứ không cứu người, bất kể mọi người có cầu xin như thế nào đi nữa cũng không để ý tới, cuối cùng dẫn đến hậu quả là ba người bị chết đuối, lúc này bọn họ mới mang xác người chào giá, cũng giờ công phu sư tử ngoạm khi gặp gia đình nạn nhân.

Thông tin này đã được rất nhiều người biết đến, trong lúc nhất thời đã gây ra quá nhiều người trong xã hội quan tâm cùng thảo luận, lên án mạnh mẽ đối với những người ngư dân bất lương này. Lúc này nhìn thấy ghi chép bên trong cấm kỵ bút ký, tôi mới nhớ đến, nói vậy thì cái truyền thống này của bọn họ đã được truyền xuống tới bây giờ, đây thực sự là một điều đáng tiếc, tổ tiên Hàn gia phải hao một phen khổ tâm, những vẫn không ngăn nổi sự ích kỷ của mỗi con người, dù sao thì không phải ai cũng muốn bị thủy quỷ trả thù.

Nhưng thực tế bọn họ lại không biết, từ thời khắc mà họ thấy chết mà không cứu, thì sau này dù sớm hay muộn hậu quả cũng sẽ báo ứng lên người họ.

- Cấm kỵ trên thế gian này tuy rằng có rất nhiều, nhưng trong đó có việc nên làm, có việc không nên làm, thiện hay ác chỉ trong một ý nghĩ.

Câu nói này, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi liền ghi nhớ sâu nó vào trong lòng.

Với sự tôn kính, tôi lại mở ra tờ thứ hai của cấm kỵ bút ký, phát hiện ra lần này là một câu chuyện được viết bằng tiếng địa phương, nhưng mà viết ngắn gọn hơn nhiều so với cổ sự lúc này.

Ví dụ như, khi đi một mình trong con đường tối thì không nên quay đầu lung tung, khi xây dựng một tòa nhà thì không nên kinh động đến hài cốt, khi xung quanh người chết thì không nên gọi tên của họ, không sống trong căn phòng cũ tắm tối, hay sống ở gần những miếu thờ bài tha ma, không dựa vào núi non sông suối, không nên treo chuông gió trong phòng ngủ, vào nửa đêm thì không nên soi gương, không nên trông trộm vào những ngày mưa gió, ngồi trên thuyền không nên huyết sáo, giết lợn phải dùng một đao giết chết, tháng giêng không nên đi xem bói, đêm khuya không nên kể chuyện ma quỷ...

Trong bút ký ghi rất nhiều những điều như vậy, hơn nữa còn dùng chữ Khải để viết, ngay ngắn, rành mạch, hiển nhiên tỏ tiên vô cùng để tâm khi viết quyển bút ký này.

Nhìn vào từng điều từng điều cấm kỵ, tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thực sự không thể nghĩ ra ở trên thế gian này hóa ra lại có nhiều điều cấm kỵ như vậy, chẳng trách lúc nhỏ, ông nội luôn không cho phép tôi làm cái này, không cho phép tôi làm cái kia, hiện tại nhớ đến nó, thì ra những điều đó chính là những điều cấm kỵ.

Sau khi lật được vài trang, tôi lại thấy được một ghi chép, chính là cấm kỵ không nên đi dã ngoại vào giữa trưa, trong lòng tôi hơi động, bèn vội đọc nó một cách cẩn thận. Ghi chép bên trong bút ký kỳ thật cũng rất đơn giản, giữa trưa là lúc dương khí cực thịnh trong ngày, vào giờ Ngọ ba khắc thì dương khí mãnh liệt nhất, đó là thời điểm mà các tù tử bị chém cổ mất đầu, vì thế nên âm sát khí cũng là mãnh liệt nhất. Mà đi dã ngoại thì nhân khí sẽ không đủ, dương khí thừa thớt, vào giờ Ngọ ba khắc chính là lúc du hồn đi qua lại, nếu như một mình chạy đi dã ngoại vào buổi trưa, sẽ bị âm sát khí xâm nhập, dễ dàng gặp phải nguy hiểm.

Tôi nghĩ tới khi mình còn bé đã không nghe lời của ông nội, giữa trưa chạy lên núi đi chơi, kết quả bị lạc đường nên gặp phải luyện cốt sư Mã Cửu, lúc đây suýt chút nữa thì đã gặp đại họa.

Bây giờ nghĩ lại, Mã Cửu cũng đang lợi dụng vào thời điểm âm sát khí nồng nặc nhất, mới đi lên núi đào hài cốt, như vậy thì hiệu quả luyện cốt sẽ tốt hơn khi làm như vậy sao?

Nghĩ về điều này, tôi không thể không rung mình, một việc làm tà ác như thế mà tôi lại có thể nghĩ đến vấn đề hiệu quả có tốt hơn hay không, phi phi.

Tôi không dám suy nghĩ lung tung nữa, những nội dung ghi trong quyển bút ký này quá mức tà tính, vào ban ngày nhìn vào nó cũng không nhìn được sống lưng cảm thấy lạnh, tôi cần phải ổn định tâm trí, không thể tự mình dọa mình làm ra những điều sai lầm.

Ở phía sau còn có rất nhiều nội dung, nhưng tôi cũng không có cẩn thận nhìn xem chi tiết từng cái, mà đại khái chỉ lật xem những nội dung chính, phát hiện được phần lớn về sau của bút ký, chỉ toàn giới thiệu yêu ma quỷ quái, trong đó giới thiệu các loại ma quỷ đang ẩn nấp trong thế gian này, ghi chép phương thức hại người của chúng nó, cùng với những phương pháp ngăn chặn cùng hóa giải.

Làm cho tôi kinh ngạc là những phương pháp hóa giải quỷ trong cấm kỵ bút ký này, cũng không giống với trong suy nghĩ của tôi, sử dụng đến cấm pháp Hàn gia, giống như ông nội dùng biện pháp cứng đối cứng diệt trừ, mà là giải quyết từ căn nguyên của vấn đề, hóa giải chấp niệm cùng oán khí của quỷ quái.

Ví dụ như chuyện lúc trước, tôi ở trong quán trà thời cấp ba gặp được quỷ keo kiệt, trong bút ký ghi chép làm quỷ keo kiệt, chính là do chấp niệm tham lam của những con người nhỏ mọn biến thành, biện pháp để đối phó với nó, liền phải từ căn bản mà hóa giải, người gặp phải con quỷ này ám, phải tán đi tiền tài để tránh được tai họa, rộng rãi đi làm bố thí, lấy tâm lòng bao la đi hóa giải hẹp hòi, lấy rộng rãi đối mặt với tham lam, lúc đó con quỷ keo kiệt tất nhiên sẽ cảm thấy xấu hổ, sẽ rút lui và không trở lại lần nào nữa, hoặc có thể làm cho nó tỉnh ngộ, hồn tiêu phách tán, tái nhập vào luân hồi.

Phương pháp này quả thật rất cao minh, rõ ràng đây đâu phải là phương pháp trừ quỷ, mà đây rõ ràng là lấy con quỷ này đi cảnh tỉnh mọi người, tôi cảm thấy rất khâm phục.

Nhưng cũng không phải chỉ có một mình phương pháp này, bên trong bút ký cũng có rất nhiều phương pháp lấy bạo chế bạo, ví dụ như những con quỷ do người chết oan lâu năm, sự oán hận đã phủ mờ tâm trí của chúng nó, phải dùng cấm pháp giết chết! Những con quỷ là tử tù bị chết do chặt đầu, lấy cấm pháp giết chết! Người đã chết nhưng lại đi hại người, phải đi tìm căn nguyên của vấn đề, không thích hợp giết chết, phải dùng Pháp Quyết Chữ Khu để giải quyết.

Phàm là cây cỏ động vật đều có thể trở thành yêu ma quỷ quái, nếu như chuyên tâm tu hành thì thôi, nếu mà hại người, dùng Pháp Quyết Chữ Trấn, nếu lại vi phạm, giết chết.

Ở dưới những thông tin về các loại yêu ma, còn ghi chép những con yêu ma đã bị tổ tiên Hàn gia diệt trừ, với kỹ càng cùng tỉ mỉ những phương pháp giải quyết, tôi càng xem càng mê li, đây đâu phải là quyển cấm kỵ bút ký cơ chứ, đây rõ ràng giống một quyển tiểu thuyết linh dị hơn.

Tuy nhiên khi nhìn vào đó, tôi chợt thấy một cái tên xuất hiện ở trong những con yêu ma này.

Lê loi hai chữ: Dạ Ma.

(1) Minh Thế Tông, vị hoàng đế thứ mười hai của nhà Minh trong lịch sử Trung Quốc.

(2) hay còn gọi là sông Trường Giang.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kem Ly 34D

Dạ Ma, là một con ma quý ở trong đêm tối, chúng nó vốn được tạo nên do oán khí của những sinh vật trong bóng đêm, đồng nghĩa với cái ác, chúng không phải là sinh vật, nhưng lại nắm giữ những đặc điểm của sinh vật. Con trai của Dạ Ma vào những đêm trăng tròn, sẽ đi tìm ký chủ của nó, ăn thịt và uống máu của ký chủ cho đến khi nó trưởng thành mới dừng lại.

Ở bên trong quyển cấm kỵ bút ký này, những ghi chép về con Dạ Ma này cũng chỉ ngắn ngủn có vài câu, mà phương pháp diệt trừ nó thì bên trong đó lại ghi: Không có

Điều này có ý gì, lẽ nào bên trong những tổ tiên của Hàn gia chưa có ai diệt trừ qua Dạ Ma à? Là chưa từng gặp phải, hay là trừ ma thất bại.

Ân, đây là một vấn đề cần được quan tâm, nếu như chưa từng gặp phải nó, vậy chỉ có thể nói rằng số lượng của Dạ Ma rất ít ỏi, gần như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng nếu như trừ ma thất bại, vậy thì nó rồi Dạ Ma vô cùng mạnh mẽ, thậm chí cấm kỵ sư cũng không đủ khả năng diệt trừ, vậy thì đây là một phiền toái lớn.

Tôi không thể nào quên, năm trước không hiểu ra làm sao lại hại chết con trai của Dạ Ma, bạn biết đấy, một chiếc răng của nó vẫn được tôi mang theo bên người.

Nếu mà người ta tìm tới cửa, đòi tôi đưa con, chẳng phải lúc đó tôi muốn ngòm cù tôi?

Vừa nghĩ tới đây, tôi nhanh chóng lấy ra cái hộp chứa răng của con trai Dạ Ma, tính toán hết nửa ngày, cũng không thể tìm thấy một chỗ giấu thích hợp, nghĩ lại vẫn là thôi đi, nếu ông nội đã nói vật này có thể trừ tà, vậy thì giữ nó đi, mất công đem đi giấu ở chỗ khác, lại gặp phải tai họa liên phiền phức, nếu số lượng Dạ Ma ít ỏi, lại đã qua thời gian lâu như vậy, sợ rằng nó chưa chắc gì tìm ra được tôi nhỉ?

Nói không chừng, cha mẹ của cái tên tiểu Dạ Ma kia, chỉ là đem nó bỏ rơi mà thôi, và sẽ không bao giờ đi tìm nó nữa.

Ân, tôi nghĩ như vậy, liền thấy trong lòng mình an tâm rất nhiều, dù sao bây giờ tôi đã rời xa quê nhà, chạy ra bên ngoài hàng ngàn dặm, ngay cả trường học này của tôi, dù có địa chỉ trong tay cũng khó mà tìm ra, chớ nói chỉ là cái tên Dạ Ma gì đó.

Cuối cùng tôi vẫn đem răng của con Dạ Ma con bỏ lại trong hộp, mặc dù thứ này có thể trừ tà, nhưng cũng không phải là vật gì tốt, vẫn là đừng lấy ra kéo gây tai họa cho người khác, nếu như Dạ Ma thật sự đến đây, hãy để cho nó tìm tôi tính sổ đi.

Trong lòng tôi thầm nghĩ về điều đó.

Một quyển cấm kỵ bút ký dày đặc, chẳng bao lâu cũng bị tôi lật tới trang cuối cùng, khi tôi cảm thấy choáng váng chưa hết thòm thềm đóng quyển bút ký lại, thì một hàng chữ trên mặt sau quyển bút ký bỗng nhiên hấp dẫn sự chú ý của tôi.

- Cấm pháp của Hàn gia, vì nó là một phương pháp cấm kỵ, nguyệt mãn thì lại doanh, nguyệt khuyết thì lại tổn, có doanh thì tất có tổn, khi tổn thì tất có thương.

Tôi cảm thấy sững sốt, câu nói này có ý nghĩa gì? Tôi nhìn chăm chăm vào câu này hồi lâu, dù sao hai ba năm dùng để nghiên cứu chữ nghĩa cổ đại cũng không phải cho không, sau khi nhìn chăm chăm nó được ba phút, tôi đã hiểu được nó.

Nguyệt mãn, thông thường chính là chỉ trăng tròn, nguyệt khuyết, tự nhiên chính là ám chỉ trăng khuyết. Doanh chính là dồi dào, tràn đầy, tổn ở đây chính là thiệt thòi, thiếu hụt. Ý tứ của chữ thương ở đây cũng không cần phải giải thích, mà ý nghĩa của câu nói này là cấm pháp của Hàn gia, vào lúc trăng tròn thì năng lượng dồi dào, lúc trăng khuyết thì năng lượng thiếu thốn, nhưng bất luận khi dồi dào, hay là khi thiếu hụt, đều sẽ phải bị thương.

Con mẹ nó, như vậy còn để cho người ta sống hay không? Dồi dào và thiếu hụt đều sẽ bị tổn thương, vậy thời gian tốt nhất ở đâu a?

Không đúng, câu nói này được viết ra ở phía sau, không thể nào chỉ nói cho hậu nhân ý này thôi, đúng rồi, đây là một câu cảnh báo, cảnh báo tai hại của những người tu luyện cấm pháp Hàn gia, cùng với biện pháp giải quyết.

Tôi cau mày và suy nghĩ hết nửa ngày, đột nhiên nhận ra rằng năng lượng sẽ dồi dào vào thời điểm trăng tròn thì sẽ bị thương, như vậy nói cách khác, chỉ cần đem một phần năng lượng này phát ra trước thời điểm trăng tròn, doanh thì tất tổn, không doanh tức là không sao?

Tương tự như vậy, khi trăng khuyết thì năng lượng sẽ không đủ dẫn đến bị thương, vậy thì tôi hoàn toàn ở trước ngày đó nỗ lực tu luyện, tận lực duy trì năng lượng sung túc, hơn nữa không lạm dụng năng lượng, có tổn thì tất có thương, vậy không tổn thì chẳng phải là ổn rồi sao?

Chẳng trách thân thể của ông nội luôn luôn không tốt, xem ra con đường tu hành sau này của tôi, cũng phải cực kỳ gian nan, không đơn giản như tôi vẫn nghĩ.

Àn, ngành mà tôi chọn học quả thực quá con mẹ nó hợp lý, tôi phải chăm chỉ học tập hơn nữa mới được, biết đâu tôi lại ngộ ra được một điều gì đó trên mặt các con chữ, và sau này tôi có thể sử dụng nó như là một cấm pháp.

Từ đó trở đi, tôi bắt đầu một cuộc sống sinh viên muôn màu muôn vẻ, buổi sáng thì đi vào học các môn chuyên khoa, sau đó thì tập trung đi luyện chữ, ăn xong buổi trưa, liền chạy về ký túc xá, trước tiên lật xem vài trang cấm kỵ bút ký, nắm giữ kiến thức, sau đó luyện tập pháp quyết của ba chữ kia, cuối cùng nếu cảm thấy mệt mỏi, liền đi vào bức cổ họa mà du lịch một phen.

Kết thúc tất cả những thứ này, hầu như trên ba hoặc bốn việc, nên tan học thì tan học, và sau giờ tan học, tôi sẽ đặt xuống tất cả mọi thứ, hóa thân thành một Hàn Thanh Thiên không có tâm không có phổi, cùng mọi người đi trà chanh chém gió giết thời gian, uống rượu, đi dạo phố, nếu không thì cũng đi quán cà phê ngồi trong một giờ, và trên đường trở về, tôi thỉnh thoảng hay huyết sáo đối với mấy nữ sinh đi ngang qua.

Cuộc sống mặc dù đơn điệu, nhưng cuối cùng vẫn phải nên tìm thú vui cho chính mình, điều chỉnh tâm trạng, tôi không muốn để cho chính mình lại trở về một tên Hàn Thanh Thiên lạnh như băng thời cấp ba, là một Hàn Thanh Thiên luôn bị mọi người lên lút bình luận sau lưng. Ngược lại, tôi nhất định phải hòa nhập vào tập thể này, hòa nhập vào xã hội này.

Bởi vì, tôi không biết được từ ngày nào, khi bản lĩnh của tôi đã được tu luyện đến một trình độ nào đó, liền muốn phải đề phòng vấn đề trăng tròn trăng khuyết.

Hoặc nói một cách thẳng thừng ra, tôi bây giờ cao lắm cũng chỉ là một tên cấm kỵ sư dự bị mà thôi, chỉ khi nào tôi có bản lĩnh nhất định, đó là lúc mà tôi phải gánh trách nhiệm trên vai, trường đại học này, chỉ là chiến trường đầu tiên của tôi mà thôi.

Tôi không thể không nghĩ đến một khung cảnh như vậy, bởi vì xung quanh chu mười mười dặm quanh đây, ngoại trừ cái trường này, một gia đình cũng không có, toàn thấy con mẹ nó bấp không...

Ngày đó oi, nhất định hãy mau mau tới đi, tôi âm thầm nghĩ.

Sau đó rất nhanh, cuộc sống đại học của tôi đã trải qua hai tháng, trong khoảng thời gian này, tôi cảm giác được mình tiến bộ rất lớn, tuy rằng vẫn chỉ có thể viết được ba chữ kia, nhưng mà lực lượng tinh thần đã cường đại hơn rất nhiều.

Không phải nói đến cái khác, ngay trong đêm khuya tôi cũng có thể nghe thấy được âm thanh con gián bò dưới giường, có thể nghe thấy âm thanh lá rụng ngoài cửa sổ, thời điểm mà tên A Long chết tiệt kia há cái miệng to ra ngáy như heo, tôi cũng có thể đem tiếng ngáy đáng ghét ấy che đậy lại.

Thậm chí, mỗi ngày tôi chỉ cần ngủ ba tiếng đồng hồ liền cảm thấy được năng lượng dồi dào, mỗi ngày cứ nhảy nhót tung bồng, lúc dậy sớm để đi đến lớp vào buổi sáng, đều không nhận được nóng lòng muốn thử, muốn nhảy từ tầng thứ ba xuống để xem mình còn ngồi dậy được không, kết quả bị tiêu Hồ từ phát hiện hai lần, ôm bắp đùi tôi la hét không nên nghĩ quẩn như vậy, thiệt sự làm tôi không biết nói gì hơn.

Vào ngày này, tôi theo thường lệ đi tới phòng học, liền phát hiện được cùng với tôi, mười tám đồng nhân, đang từ bên trong phòng học đi ra ngoài, giống như là tan học vậy, tôi vội vàng hỏi tình huống, thì ra giảng viên Trương đã bị bệnh, phải làm một phẫu thuật nhỏ, phải ở vài ngày trong bệnh viện, sẽ không đến dạy học, tin tức này vừa được trường học thông báo.

A, nếu như vậy, phải đi đến bệnh viện để thăm bệnh, mọi người chúng tôi thảo luận với nhau, cuối cùng cũng xác định được thời gian, chờ cho đến ngày thứ hai sau khi ông già kia làm giải phẫu xong, liền cùng nhau đi đến bệnh viện, biểu đạt một hồi tâm ý.

Nói thật, đừng xem ngành thư pháp của tôi chỉ có ít ỏi mười tám học sinh, nhưng mà tất cả đều rất có tâm, hơn nữa Trương lão kia...à, giảng viên Trương yêu thích chúng tôi gọi hần là Trương lão, hần nói như thế mới dễ nghe, mới thân thiết.

Trương lão đối với chúng tôi rất tốt, giảng bài lại rất hài hước, kể từ sau khi vào học, hần thường nói, mười tám người chúng tôi tuy rằng ít một chút, nhưng cũng là mười tám cái tinh thần đại biểu cho mị lực trường tồn mãi mãi của nền văn hóa Trung Quốc, hần dù cho dốc hết tất cả năng lực, cũng phải đem toàn bộ tri thức truyền thụ cho chúng tôi.

Kỳ thực, lúc mà hần nói ra câu này, đa phần chúng tôi ở trong lòng thầm nghĩ, lão nhân gia ngài bắt chúng con làm mười tám cái tinh thần, nhưng người bên ngoài phân nửa cho rằng chúng con là mười tám cái bệnh tâm thần...

Thời gian đi thăm Trương lão cũng đã xác định rồi, nhưng trưa hôm nay tôi lại không có tiết học nào cả. Tôi đang chuẩn bị đi về ký túc xá, nhưng lại thấy

được A Long đang vội vã chạy tới.

Ồ, đúng là kỳ lạ, tiểu tử này đang vội vã đi học sao? Không giống phong cách của hần a, phải biết được, con đường của hần cũng gần giống với tôi, ngoại trừ những môn học chuyên ngành, những tiết học chính trị - văn hóa như thế này, mỗi ngày mà hần có thể lên được một tiết quả thật là xứng với đồng tiền của cha mẹ hần, mỗi ngày hần không phải ngồi trong quán cafe, thì ngồi lì ở trong quán nét, tôi không biết mấy cái game kia có gì hay mà lại hấp dẫn người ta thế.

Dù sao tôi cũng không có thời gian để chơi, hần cũng kéo tôi qua mấy lần, nhưng đều bị tôi từ chối. Đùa giỡn, tôi có thể giống như hần sao? Tôi chỉ là một người không còn sống được bao lâu nữa, chơi game chẳng khác nào đang lãng phí cuộc sống...

Tôi kéo hần lại:

- A Long, cái mông của cậu bị cháy sao? Tại sao lại chạy hùng hục như vậy?

A Long vừa nhìn thấy là tôi, vui vẻ nói:

- Ai nha, thật là trùng hợp quá đi mà, tiểu tử cậu sắp có phúc được thấy rồi, nhanh đi theo tôi, đi đến lớp học lịch sử đi.

- Lớp học lịch sử? Cái này có gì ham học a, liên với kiến thức cổ đại ít đến đáng thương của ca, một triều đại ca cũng không nhớ được, không đi.

Tôi lắc đầu biểu hiện không có hứng thú.

Hần thế mà không nói gì, liền lôi kéo tôi đi rồi:

- Nói cho cậu đúng là đàn gảy tai trâu, liên cái này cũng không biết? Hôm nay trường học của chúng ta mới đến được một cô giảng viên rất là xinh đẹp, dạy lịch sử, hôm qua trong lúc vô tình tôi đã thấy cô ta ở lầu một, con mẹ nó, ít nhất cũng là 34D(1) a...

Tôi vậy mà vô cùng ngây thơ hỏi:

- 34D là có ý gì?

- Chết thật, tiểu tử cậu đang giả bộ ngây thơ có phải hay không, tôi nói cho cậu biết, 34D chính là...bò sữa lớn, khả khả khả...

Hần nở nụ cười nhìn rất xấu xa, sau đó liền lôi tôi theo, tôi cảm thấy bối rối. Tôi cũng không thể kìm nén được nổi lòng, theo hần chạy về phía trước.

Quên đi, dù sao cũng không phải chỉ là tiết học lịch sử thôi sao? Đi liền đi, cũng thuận tiện mở mang trí óc, xem 34D bò sữa lớn rốt cuộc là thứ đồ gì...

Lẽ nào là...Kem ly sao?

(1) hãy lên google tìm siêu mẫu Kate Upton nếu bạn không tưởng tượng được.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nữ Giảng Viên Xinh Đẹp

Trên đường đi, A Long nhiều lần giải thích với tôi là bò sữa lớn 34D không phải là một vấn đề liên quan đến kem, tôi cảm thấy không nên nói nên lời, nhưng tôi vẫn chạy theo hần và chạy đến một lớp học trên tầng ba.

Nói thật, ngoại trừ tiết học thư pháp, đây là lần đầu tiên mà tôi học một môn học khác, thực tế nó cũng không quan trọng, dù sao có hay không có tầm bằng tốt nghiệp đại học, đối với tôi cũng như nhau.

Trong phòng học đã ngồi rất nhiều người, và hầu hết đều là nam sinh, A Long xông vào rồi cùng với những thiếu niên giống y như kẻ xấu quần nhau một

hỏi, lại mặc kệ không quan tâm đến tôi.

Tôi cũng không để ý cười cười và nhìn thấy ở đằng sau có vài cái ghế trống, vì vậy tôi liền bước tới, mỉm cười chào hỏi với những người xung quanh, sau đó tùy tiện tìm một chỗ ngồi, đặt mông ngồi xuống.

Kể cũng lạ, mấy người kia thấy tôi mỉm cười với bọn họ, có vài người liền quay đầu lại ngay lập tức, giống như là họ không có thấy tôi. Còn có vài người thì về mặt không được tự nhiên cho lắm, lúng túng khi nhìn về phía tôi, họ nhe răng ra nở một nụ cười gượng gạo, rồi sau đó cũng nhanh chóng quay đầu lại và không nhìn vào tôi nữa.

Thậm chí ngay trong ánh mắt của họ, tôi còn cảm nhận được một cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Điều này là có ý gì?

Tôi buồn bực nhìn trên người mình một chút, sau đó lại sờ sờ mặt, có vẻ như đầu có gì không ổn, quần áo cũng không bẩn, dây kéo cũng không mở, trên mặt cũng không có vết bẩn gì. Bọn họ đây là biểu thị cái gì? Làm sao nhìn thấy tôi như thấy quỷ vậy?

Tôi lại nhìn sang hai bên một lần nữa, chỉ để tìm một cái gì đó không thích hợp, nơi tôi đang ngồi là hàng ghế cuối cùng, bởi vì tôi chỉ là tùy tiện đến đây xem mà thôi, cũng không muốn ngồi quá gần ở phía trước, ở bên trái và bên phải trước mặt tôi có vài bàn trống, lúc này nhìn lại từ góc độ của tôi, lập tức liền thấy có vấn đề.

Chính là tôi ngồi lẻ loi ở phía sau cùng, tất cả mọi người đều chen ở khu vực trước, còn xung quanh trước mặt tôi, lại hình thành một khu vực nhỏ trống không.

Quả nhiên kỳ quái, làm sao lại trùng hợp như vậy, ở phía trước thì ngồi đông đúc, tại sao bọn họ lại không xuống dưới đây ngồi? Lẽ nào vì muốn được gần gũi hơn với nữ giảng viên xinh đẹp kia sao?

Các sinh viên bây giờ đúng thật là, ngay cả giảng viên cũng không buông tha, haiz.....

Tôi lắc đầu và tùy ý nhếch chân lên, cũng không thêm quan tâm đến người khác, tôi đã quen với việc luôn làm theo ý mình, tránh xa đám người kia một chút, điều này cũng không có gì là bất ổn cả, còn được thanh tịnh nữa.

Chỉ có điều là bây giờ nữ giảng viên xinh đẹp kia còn chưa tới nữa, xem thời gian một chút, lập tức liền muốn vào lớp học, vậy mà lớp học bên trong hỗn loạn âm ỉ, thỉnh thoảng còn vang lên những tràng cười xấu xa, cũng không biết mấy người này đang yy điều gì.

Bây giờ tôi cũng nhin không được bắt đầu có chút tò mò, nữ giảng viên xinh đẹp kia, thật sự có mị lực như vậy sao?

Trong lúc tôi đang bận suy nghĩ lung tung, thì cửa phòng học bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, nhất thời tất cả mọi người đột nhiên im lặng, đều nghiêm chỉnh lên, tôi nhìn thấy rất rõ ràng, thậm chí vào thời khắc này có rất nhiều người đang cúi đầu xuống, hoặc là nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, về mặt đều rất kỳ quái. Ngay cả những người la hét âm ỉ khi nãy cũng đều ngậm miệng hết lại, nhìn xung quanh không biết đang nhìn cái gì.

Tôi mở to hai mắt nhìn chăm chăm, kinh ngạc vì phản ứng của những người này, bởi vì xuất hiện ở cửa, rõ ràng là một mỹ nữ nha, bọn họ một mực chờ đợi không phải là sự xuất hiện của một nữ giảng viên xinh đẹp sao, sao bây giờ người ta xuất hiện rồi, lại thành bộ dáng như thế này, bộ không hoang nghênh sao?

Đây là một cô gái mang một chiếc váy lụa mỏng màu đen, nhìn rất đẹp gái, một mái tóc dài, đôi bàn tay trắng hồng như ngò sen đang nắm chặt vào nhau, hơi cúi đầu xuống, giống như đang lo lắng điều gì, nhìn chúng tôi một lúc, có vẻ hơi do dự một chút, nhưng vẫn tiếp tục đi vào lớp học.

Thực sự là một mỹ nữ mà, không đúng, đây đâu chỉ là một mỹ nữ, đây quả thật chính là một vị tiên nữ không dính phải khói bụi nhân gian, xưa nay tôi chưa từng thấy qua một khuôn mặt tinh xảo như vậy, đẹp gái đến rồi tinh rồi mù, nàng thông thả đi tới, giống như là một cây liễu yếu ớt đang đứng trước gió bên bờ hồ Tây Tử, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền đột ngột sinh ra một cảm giác thương tiếc.

Oa, không nghĩ tới một trường học tầm thường như thế này, lại có thể xuất hiện một cô gái thanh lệ thoát tục như vậy, hơn nữa còn là một giảng viên, nhưng mà nhìn vào độ tuổi của nàng, dường như không lớn bao nhiêu a, hơn nữa trong ánh mắt của nàng tựa hồ luôn có một tia u buồn, điều này làm cho tôi cảm thấy kỳ quái.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, vẫn cúi đầu xuống, nhưng đột nhiên quay người lại và đi về phía sau lớp học.

Ày, vị nữ giảng viên xinh đẹp này muốn làm cái gì vậy?

Nàng bỗng nhiên bước đi nhanh hơn, vội vàng đi xuyên qua mấy cái bàn học, mà tất cả mọi người lại nghiêng người qua một bên, như thể sợ bị nàng đụng trúng vậy, biểu hiện trên mặt cũng khác nhau, các nam sinh thì có dáng vẻ giống như tiếc thương vậy, mà các nữ sinh thì lại thể hiện thái độ chán ghét.

Tôi đột nhiên cảm thấy có gì không ổn rồi, vẻ đẹp này đúng là một vị mỹ nữ, nhưng tuyệt đối không phải là nữ giảng viên kia, tôi vỗ trán một cái, đây cũng đâu phải là 34D cơ chứ....

Nàng ấy nên giống một sinh viên như tôi mới đúng, hơn nữa nhìn bộ dạng của mấy người này, dường như bọn họ cũng không ưa thích nàng cho lắm...

Một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi lập tức hồi phục lại từ trong suy nghĩ, tôi thấy rằng vị mỹ nữ kia đang đứng ở trước mặt tôi, nhưng vẫn còn cách xa tôi hơn một mét, sắc mặt có chút không được tự nhiên nhìn tôi, giống như là tôi đang đoạt chỗ ngồi của nàng vậy.

Tôi đột nhiên xấu hổ, tại sao cô ấy lại nhìn tôi như vậy? Bên cạnh còn mấy cái ghế trống đó, ngồi cái nào cũng được mà.

Nàng dường như do dự hơn nửa ngày, mới nhỏ nhẹ mở miệng nói chuyện với tôi:

- Xin...xin lỗi...đây là....là chỗ ngồi của tôi.

Giọng điệu khi nàng nói chuyện có chút sợ hãi, giống như nàng ấy sợ làm tôi tức giận vậy. Xem ra đây là một người con gái rất nhút nhát và hướng nội.

Tôi cũng có chút bối rối, rõ ràng là tôi chiếm chỗ ngồi của người ta, mà sao giống như người ta đang chiếm chỗ ngồi của tôi vậy, tôi vội vàng đứng lên, và mỉm cười nói với nàng:

- Tôi xin lỗi, là tôi đã chiếm vị trí của bạn, giờ bạn đến đây ngồi đi, tôi sẽ ngồi bên cạnh bạn.

Kỳ thực trong lòng tôi cũng cảm thấy hơi buồn bực, bộ chỗ ngồi này là phải cố định sao? Ở đây cũng không phải là trường cấp hai, làm sao lại trở thành chỗ ngồi của nàng chứ?

Nhưng tôi cũng không quan tâm lắm về điều đó, đây đều là mấy chuyện nhỏ, nếu nàng muốn ngồi ở đây, vậy tôi ngồi bên cạnh là được rồi.

Tôi lại ngồi xuống lần nữa, thật ra tôi cũng chẳng để ý, vẫn bắt chéo chân như cũ, quay đầu lại và nhìn mỹ nữ bên cạnh một chút, nàng đang lấy một quyển vở và một quyển sách từ cặp sách nhỏ của mình, thấy tôi nhìn nàng, dường như nàng ấy cũng cố gắng nín một nụ cười với tôi.

Quả thật là một hàm răng chính tề và xinh đẹp, trong lòng tôi thầm nghĩ.

Nhưng mà tại sao nàng lại cười miễn cưỡng như vậy? Lẽ nào ca rất khó coi sao?

Tôi theo bản năng mà sờ sờ mặt của mình, trong phòng học chẳng biết khi nào đã khôi phục tình trạng âm ỉ khi nãy, nhưng âm thanh rõ ràng là giảm thấp mấy chục decibel, và nhiều giọng nói lớn tiếng khi nãy bây giờ đều trở thành xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại quay về phía sau chỉ chỉ trỏ trỏ, cũng không biết là đang làm cái gì.

Đột nhiên, tôi thấy được A Long đang vẫy tay mãnh liệt đối với tôi, vẻ mặt của hắn dường như rất lo lắng, giống như đang kêu gọi tôi đi qua. Tôi mỉm cười và khoát khoát tay với hắn, ý bảo rằng tôi ngồi ở phía sau rất tốt, ở phía trước lại không có chỗ ngồi, tôi đi qua đó làm gì?

Lúc này, cánh cửa lớp học lại được mở ra một lần nữa, và theo nhân nhạ mùi thơm, một bóng người khác lại đi vào.

Trong phòng học lại lâm vào im lặng lần thứ hai, chỉ là mọi ánh mắt đều dồn dập nhìn về phía cửa.

Tôi tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhìn theo ánh mắt của mọi người, đột nhiên liền...

Con mẹ nó, tuyệt thế đại mỹ nữ a!

Vẻ đẹp của vị đại mỹ nữ này, nếu đem so sánh với cô gái mặt chiếc váy đen kia, cô gái kia nếu là một đóa hoa sen trong nước, như vậy thì vị đại mỹ nữ này, chính là... một đóa hoa sen 34D trong nước a!

Vị nữ giảng viên xinh đẹp này cao khoảng một mét sáu tám, mái tóc dài cuộn lên, nét mặt thanh tú, khuôn mặt thanh thuần làm cho người ta không dám nhìn gần, mặc một bộ đồng phục màu đen, bên trong lại mặc một áo sơ mi trắng như tuyết. Mặc dù là đồng phục của nhà trường, nhưng không che giấu đi nổi khí chất tao nhã của nàng, cũng với vóc người có lẽ có lúm đày quyến rũ kia...

Đặc biệt là trên khuôn mặt của nàng luôn nở một nụ cười như có như không, ánh mắt linh động, giống như một ánh mắt chuyên câu hồn đoạt phách người khác, quả thật làm cho người ta nhìn không được mà tim đập dồn dập, đây không thể đơn giản chỉ gọi là đẹp nữa, mà nên được gọi là...Đúng, đây gọi là mị, hơn nữa là loại mị đến tận xương tủy, ngay cả một người con trai có một trái tim thuần khiết như nước là tôi đây, cũng không nhìn được được mà nhịp tim đập nhanh hơn.

Nàng đi tới bục giảng, hít một hơi thật sâu, đôi mắt đẹp nhìn xung quanh, khẽ mỉm cười, không quan tâm đến mọi ánh mắt ngấm nhìn từ trên xuống dưới của các nam sinh, cùng với một chỗ ngạo nghễ nào đó vì nàng hít sâu mà càng nổi bật hơn...

Nàng đem bài giảng dạy để trên bục giảng, sau đó lại nở một nụ cười lần nữa đối với chúng tôi, mở miệng nói:

- Chào các em sinh viên, cô là một giảng viên mới, dạy môn lịch sử, tên của cô là --- Nam Cung Phi Yến.

Nói xong, nàng quay người lại và viết tên của mình lên tấm bảng đen, tư thế tao nhã kia, đặc biệt là hai chữ Phi Yến, giống như là nàng đang vẽ hai con chim yến đang phi lượn trên bầu trời. Nhưng ở dưới lớp học, tôi cảm thấy khinh bỉ, tôi rõ ràng thấy được khuôn mặt lộ ra mê gái rành rành của mấy nam sinh kia...

Có điều, Nam Cung Phi Yến sao? Cái tên này nghe sao hồ báo quá vậy, mà làm sao càng nghe càng giống nghệ danh?

Nàng cũng không nói bất cứ điều gì với chúng tôi nữa, sau khi tự giới thiệu bản thân mình xong, nàng liền bắt đầu giảng bài, âm thanh nghe cực kỳ êm tai, giọng nói ngọt ngào và sắc sảo. Tôi không thể không tự hỏi, liệu cô ấy dạy lịch sử hay là dạy thanh nhạc vậy, chất giọng tốt như vậy, nên đi hát mới phải.

Đương nhiên, những gì mà nàng ấy nói tôi đều không nhớ được dù chỉ một câu, không phải vì tôi đến đây chỉ để ngắm gái, mà bởi vì sự chú ý của tôi nhanh chóng bị thu hút bởi cô gái mặc váy đen ngồi cạnh tôi.

So với vị nữ giảng viên xinh trần đầy mị lực kia, nàng giống như là một đóa hoa sen thuần khiết, nàng ngồi một mình ở đó, nàng giống như không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ người nào khác, mà chỉ tập trung nghe giảng và ghi chép, ánh mắt chuyên chú kia, thỉnh thoảng lại nhúu đôi lông mày, làm cho tôi cảm thấy được nàng thanh lệ và thoát tục hơn so với vị nữ giảng viên kia.

Tuy nhiên, tôi cũng nhận ra rằng, mấy người ngồi đối diện xung quanh tôi, chỉ có mình tôi chú ý đến nàng ấy, hầu như ánh mắt của mọi người đều bị vị giảng viên mỹ nữ kia thu hút hết. Tôi liền cảm thấy khó hiểu, cô gái này cũng rất xinh đẹp mà, không kém một chút nào so với vị Nam Cung Phi Yên kia, ngay cả một thanh niên trong sáng thuần khiết như tôi cũng không nhìn được lén lút nhìn thấy nàng, tại sao mọi người lại đối xử với nàng giống như tránh ánh mắt?

Đúng, chính là đang tránh né nàng. Vào giờ phút này, vị trí mà nàng ngồi xuống, là ở giữa cái ghế cuối cùng của lớp học, có ít nhất năm hay sáu cái bàn xung quanh không có ai ngồi, chỉ có mình tôi là ngồi gần nàng nhất, giống như vị trí này giành riêng cho nàng vậy. Hơn nữa, không có người nào nguyện ý tiếp cận nàng.

Tôi đột nhiên hiểu ra, chẳng trách khi này A Long lại vậy tay mãnh liệt như vậy đối với tôi, thì ra hẳn là muốn không cho tôi ngồi bên cạnh cô gái này, nhưng điều này có bí ẩn gì sao? Chẳng lẽ nói nàng ấy bị bệnh, sợ bệnh của nàng lây nhiễm cho người khác?

Không phải a, nếu nói như vậy, thì mọi người trong trường đều phải biết hết và sớm nên tìm cách xử lý, không thể để cho nàng tiếp tục đến trường như vậy.

Trong suốt cả buổi học, tôi hầu như đều không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng đến cuối cùng thì cái gì cũng không nghĩ ra được,. Tuy trông nàng hơi có chút nhọt nhọt, nhưng mà khí sắc vẫn còn tốt, nhìn cũng rất bình thường, ngoại trừ... Thỉnh thoảng sẽ có một cử động lạ thường.

Đó chính là trái tim, mỗi lúc khi mà nàng hơi cau mày, cũng khẽ cắn môi, đáng vẻ có vẻ hơi có chút thống khổ.

Tôi không khỏi nhớ tới Tây Thi, chẳng lẽ nàng đang bị bệnh tim?

Keng keng keng....

Đến lúc tan học rồi sao? Tôi theo bản năng mà đứng lên, chỉ mới vừa liếc nhìn nàng một chút, bỗng nhiên nghe được một âm thanh truyền tới từ bụi giảng.

- Em sinh viên ngồi ở phía sau lớp, làm phiền em nói cho cô một chút, nội dung giảng dạy ngày hôm nay của cô có tốt không?

Tôi sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên thấy được Nam Cung Phi Yên đang mỉm cười nhìn tôi.

Dịch: T

Beta: T

Nhớ dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Người Mang Vận Đen

Nam Cung Phi Yên thấy đáng vẻ mờ mịt của tôi, lại nói thêm:

- Đúng vậy, chính là em đó, em có thể trả lời cô một chút được không?

- Dạ...

Tôi nghĩ thầm, rằng trong cái tiết học này tôi cũng có nhìn nàng mấy lần đâu? Có quý mới biết nàng nói cái gì, con mẹ nó, sao nhiều người như vậy cứ

phải hỏi trúng tôi cơ chứ?

Tôi đột nhiên cảm thấy nghẹn lời, con mắt lại đảo loạn xung quanh, muốn tìm kiếm một vị cứu tinh, bỗng nhiên nghe được một giọng nói thì thầm truyền đến trong tai:

-... Diễn biến cùng với phát triển của lịch sử văn hóa Trung Quốc...

Tôi nghe được rõ ràng, giống như nắm lấy một nhánh cỏ cứu mạng vậy, ngẩng đầu lên và trả lời:

- Diễn biến cùng với phát triển của lịch sử văn hóa Trung Quốc.

Nam Cung Phi Yến mỉm cười gật đầu, nhưng vô tình lại nhìn tôi lần nữa, và hỏi:

- Vậy em hãy nói một chút, cô đã nói những gì về nội dung của bài học tiếp theo?

- Cái này...

Tôi cảm thấy cực kỳ phiền muộn, thậm chí bài học hôm nay tôi đều không có nghe, vậy mà nàng lại đề cập đến nội dung bài hôm sau? Định chơi ca sao?

Nhưng bên cạnh lại truyền đến một âm thanh kịp thời:

- Bình luận về Tần Thủy Hoàng và quá...

Tôi âm thầm cười khò, trung thực lặp đi lặp lại một lần, Nam Cung Phi Yến lần gật đầu một lần nữa, nhưng lại hít một hơi thật sâu, nói với mọi người:

- Cô xin nói một câu, nếu như các em không thích học tiết học của cô, các em có thể không đến, nhưng nếu các em đã đến ngồi ở đây, liền phải chăm chú lắng nghe cho cô, cô muốn nói cho các em, tiết học lịch sử của cô, tuyệt đối không giống như những thầy cô khác, sẽ có những điều mà các em chưa từng được nghe nói, những bạn nào chăm chú lắng nghe bài học cô giảng, nhất định sẽ không hối tiếc...

Sau khi nàng nói xong những lời này, trên mặt lại lộ ra một nụ cười kiều mị, nhìn xung quanh lớp học một vòng, sau đó lại nhìn chăm chăm tôi một lần nữa, lúc xoay người rời đi, ánh mắt nhưng đang vô tình nhìn về phía cô gái mặc váy đen ngồi cạnh tôi, sau đó đi ra khỏi phòng học, trong hàng lang truyền đến một hồi lộp độp lộp độp tiếng bước chân, dần dần đi xa.

Giảng viên này quả thật có chút kỳ lạ, tuổi không lớn lắm, nhưng tính khí lại rất lớn, mấy sinh viên còn lại cũng kinh ngạc trong một lúc, mới nhớ tới đã đến giờ tan học, vội vàng dọn cặp sách đồ đạc chạy ào ra khỏi lớp học, giống y như không muốn ở nơi này thêm một chút nào vậy.

- Cảm ơn cậu vì khi này đã nhắc nhở cho tôi.

Tôi đứng trước mặc cô gái mặc chiếc váy đen và mỉm cười nói với nàng.

Khuôn mặt nàng có chút đỏ lên, không dám ngẩng đầu lên nhìn tôi, chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thì thầm nói:

- Không có chuyện gì...

Nàng tránh thoát ánh mắt của tôi, nhìn các bạn học đều ra hết khỏi lớp, lúc này nàng mới thu thập sách vở, vội vàng đi nhanh qua tôi, không nói chuyện với tôi một lời nào nữa.

Tôi kinh ngạc mà nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng thầm nghĩ, đây quả thực là một buổi học lịch sử kỳ quái, người cũng kỳ quái nốt.

Tôi đi ra khỏi lớp học, A Long đột nhiên xuất hiện bên cạnh tôi, hần lỏi tôi sang một bên, sắc mặt không tốt cho lắm, nói:

- Người anh em à, bộ cậu điên rồi sao, dám ngồi bên cạnh cô ấy, lẽ nào cậu không biết cô ta là ai sao?

Lời này của A Long làm cho người ta khó hiểu, tôi buồn bực hỏi:

- Cô ấy là ai? Tại sao tôi không thể ngồi ở bên cạnh cô ấy?

- Cô ấy...Ngược lại đúng là tôi quên, bình thường thì cậu đâu có đi học mấy môn này, chẳng trách cậu không biết được cô ấy, tôi nói với cậu, những người từng ngồi gần cùng cô ấy đều không có một kết cục tốt, trong trường học này ai cũng biết, chỉ có mình tên ngu ngốc như cậu, ngớ ngẩn làm sao lại ngồi ở bên cạnh cô ta, có phải cậu nhìn thấy cô nàng này đẹp đẽ, nổi lên sắc tâm phải không?

Tôi mắng:

- Cút đi, rõ ràng là tôi đã ngồi ở đó trước, là nàng ấy ngồi ở bên cạnh tôi có được hay không? Nghe ý tứ của cậu, chẳng lẽ nàng chính là con gái của lão đại xã hội đen nào đó? Tiếp xúc với nàng quá gần sẽ bị trừng phạt sao?

A Long đánh tôi một cái:

- Nói cậu ngu ngốc là đúng mà, có lão đại xã hội đen nào điên rồi mà đưa con gái của mình đến học cái trường này? Ở trên không thôn xóm nào, ở dưới cũng chẳng có lấy một nhà nghỉ, đến đây để nuôi sói à?

Tôi nở nụ cười:

- mấy con sói này cũng chính là mấy tên sắc lang như cậu, có điều nếu như nàng không có bối cảnh gì, vậy sao mọi người đều cố gắng tránh xa nàng vậy?

- Cái này...

A Long dường như muốn nói điều gì, nhưng lại lắc đầu,

- Quên nó đi, nhìn lại khi nào có cơ hội tôi sẽ nói cho cậu, bí mật này giờ đây tuy không ít người biết, nhưng nói ra—tôi cảm thấy có chút hơi sợ.

Tôi mỉm cười, nhận ra rằng tên này cũng có lúc biết sợ, nhưng tôi vẫn rất tò mò, rốt cuộc cô gái kia là loại người như thế nào, mà lại để cho người khác e ngại như thế?

- Đúng rồi, cậu mau trở về ký túc xá cùng tôi nhanh lên, quên mất một điều quan trọng, chuyện này không thể qua loa được, đi nhanh lên chút...

Dường như A Long chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền vội vàng lôi kéo tôi về, tôi không biết tại sao, nên phải đồng hành cùng hắn trở về ký túc xá, hắn lôi tôi một hơi chạy đến lầu ba, khi vào phòng, ngay lập tức đóng sầm cửa lại.

Tôi cảm thấy rất hoang mang, nghi ngờ hỏi:

- Đây là làm gì vậy?

A Long đặt hai tay vào hai bên không, ánh mắt liếc trên liếc tới liếc lui, đánh giá trên dưới, ánh mắt kia trông rất lạ, giống như là.....

- Đi lại đây, đến gần tôi một chút.

Hắn đột nhiên ngoắc ngón tay đối với tôi rồi nói.

- Cậu muốn làm gì? Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải là loại người như vậy đâu...

Tôi sợ hết hồn. Lẽ nào cái tên này thích chơi trò đó hay sao?

Tôi theo bản năng lui lại một bước, nhưng hắn ta lại lấy một cái quần lót sạch sẽ từ trên giường của Tiểu Hồ Tử, nở nụ cười tà dị đi về phía tôi.

Da gà cả người tôi đều nổi hết lên, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng mà, hắn muốn định làm cái gì đây?

- Con mẹ nó, cậu quả là người biến thái, cậu lấy quần lót của tên kia làm gì...

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn, hắn vẫy tay và nói:

- Đứng im đừng có nhúc nhích, lão tử cần phải đuổi đi vận đen của cậu, sợ cái cọng lông, cũng không phải là tôi cường bạo cậu.

- Đuổi đi vận đen? Có ý tứ gì?

- Đừng có hỏi, cậu nhanh đi mở cửa sổ ra, đứng bên cửa sổ đừng có nhúc nhích.

- Ồ...

Tôi càng thêm nghi hoặc, đang yên đang lành, đuổi vận đen cho tôi làm cái gì?

Nhưng mà tôi vẫn làm theo những gì hắn nói, đi tới bên cửa sổ, mở ra cửa sổ, sau đó đứng đàng hoàng ở nơi đó, hắn còn nói với tôi:

- Nhắm mắt lại, giơ cánh tay lên.

Được rồi, tôi miễn cưỡng nhắm đôi mắt lại, giơ cánh tay lên, sau đó không biết hắn dùng món đồ gì, phui tới phui lui khắp người của tôi, trong miệng làm bậm gì đó, cũng không biết niệm lung tung loại thần chú nào.

Tôi đã chịu đựng rất khổ sở, để mặc cho hắn dần vật, hơn nửa ngày sau hắn mới xong xuôi, nói với tôi:

- Mở mắt ra đi, không sao nữa rồi.

Tôi mở mắt và nhìn, thấy hắn đã đi đến bên cạnh cửa sổ, sau đó thuận tay đem quần lót của Tiểu Hồ tử ném ra ngoài, vỗ tay một cái rồi nói:

- Hoàn tất, đại công cáo thành!

Tôi giống như là một hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, hỏi hấn:

- Vừa rồi cậu đã làm cái gì với tôi vậy? Mà sao còn đem quần lót của Tiểu Hồ Từ ném đi?

Hấn đắc ý nói:

- Đây là tôi đuổi đi vận đen cho cậu, nói cho cậu biết, đây là cho tổ tiên của gia đình tôi truyền xuống, trừ tà lại có thể trừ đi vận đen, có điều bình thường muốn dùng đến đồng nam đồng nữ, tôi đã cân nhắc, Tiểu Hồ Từ là một kẻ hay nín nhịn, chắc chắn là một tên đồng nam, xài lên người cậu, hấn cũng không thể mặc được nữa, vậy còn không ném thì làm gì?

Tôi đột nhiên im lặng:

- Long ca à, tổ tiên nhà của cậu sao hồ người vậy, điều này quả thật rất vô nghĩa, ai nói thử kia có thể trừ tà, còn trừ đi vận đen nữa? Không bằng cậu đi tìm đến một cảnh liễu quét vài cái quanh người tôi cũng được mà?

- Một cảnh liễu sao? Hình như tôi có nghe qua về cái biện pháp này, mà cậu còn biết biện pháp nào không?

Hấn ta nháy mắt lia hỏi tôi.

Tôi miễn cưỡng nói cho hấn:

- Nếu cậu thật sự muốn giúp tôi trừ tà, có thể dùng cảnh liễu, hoặc một cây gậy gỗ đào, cũng không cần phải quét vào tôi thật, chỉ cần mở cửa ra, quét tới quét lui trên người của tôi là có thể, hoặc là đặt ở dưới gối nằm ngủ một giấc. Nếu như tình huống có chút nghiêm trọng, trước khi tôi đi ngủ vào buổi tối, cậu có thể dùng máu gà thấm lên lông gà, sau đó ở mỗi góc phòng đều vậy mấy cái, nếu như không có, cậu cũng có thể dùng muối và gạo nếp, sau đó mở cửa sổ ra, chỉ qua một buổi tối là không sao. Nhưng cậu lại làm âm ỉ lên, hơn nữa còn lấy cái quần lót của tên kia chùi tới chùi lui trên người của tôi, bộ cậu không thấy ghê tởm sao?

Hấn sững sờ nhìn tôi, gãi đầu nói:

- Ô, vậy cũng có thể à, Tiểu Thiên, làm sao tôi không nhìn ra được cậu còn ranh hơn tôi về khoản này nhỉ, những điều mà cậu nói, tôi chưa bao giờ được nghe nói qua trước đó.

Tôi không quan tâm vẫy vẫy tay:

- Đây cũng không phải chuyện gì cả, tôi cũng nói cho cậu biết, tổ tông nhà của tôi cũng làm cái nghề này, hơn nữa so với tổ tông của cậu thì trâu bò hơn nhiều.

Tôi thật muốn nói cho hấn biết, nếu mà năm đó tổ tông của hấn nhìn thấy tổ tông của tôi, không chừng là phải quỳ xuống gọi là thần tiên đây, vì đó không phải cùng một cấp bậc nữa rồi.

Đột nhiên hấn ta dường như hứng thú lên, lôi kéo tôi nói:

- Ai da, nhanh ngồi xuống đây đi, nói cho tôi một chút, nếu như trong đầu có một chút vấn đề, giống như tình trạng của cậu vậy, thì phải giải quyết như thế nào?

Tôi dờ khóc dờ cười mà nhìn hấn, nói:

- Đại ca của tôi ơi, cậu thế nào cũng phải nói cho tôi biết, rốt cuộc là tôi bị dính phải tình huống gì a, không phải chỉ là ngồi gần cô gái kia thôi sao, làm sao cậu lại coi tôi giống như đựng phải sao chổi vậy?

Hấn vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Đúng rồi a, cậu nói quá chính xác, biệt hiệu của cô gái kia liền gọi là sao chổi đó!

- Cái gì cơ, cậu nói rõ ràng hơn một chút đi, cái gì sao chổi, bộ có một sao chổi xinh đẹp như vậy sao?

- Ai quy định sao chổi thì không thể đẹp đẽ chứ? Tôi đã nói với cậu rồi, nữ nhân càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, đặc biệt là cô nàng này... Chắc cậu không biết, đáng lý cô ấy giờ đây phải là sinh viên năm hai, so với chúng ta lớn hơn một tuổi, nhưng vì năm ngoái xảy ra chút việc nên phải tạm nghỉ học, vì thế nên năm nay mới trở về học lại, toàn bộ trường học đều biết, đều né tránh cô ta, chỉ có một tên đàn như cậu không biết cái đêch gì, chẳng quan tâm mấy việc như thế...

Tôi hỏi:

- Vậy cậu có biết vào năm ngoái chuyện gì đã xảy ra với nàng sao?

A Long đột nhiên trở nên thần bí, ánh mắt nhìn tới nhìn lui, vẻ mặt giống y như là đang kể chuyện ma cho tôi vậy, sau đó hạ thấp giọng thì thầm ở bên tai tôi:

- Nàng hại chết người...

- Á

Trong lòng tôi hơi động,

- Làm sao, nàng giết người hả?

A Long tát cho tôi một cái:

- Bộ cậu bị thiếu năng hay sao hả? Nếu cô ta giết người mà còn có thể đến trường sao! Nói cho cậu biết, nàng ngoại trừ có biệt hiệu sao chổi, còn có một cái miệng xui xẻo, bởi vì mùa hè năm ngoái, có hai nữ sinh, bởi vì một câu nói của nàng, mà đều chết hết...

A Long vừa nói xong, không biết tại sao tôi nhất thời cảm thấy phía sau lưng mát lạnh, vội vàng hỏi:

- Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chỉ vì một câu nói của nàng mà đã giết chết hai người?

Nhưng A Long lại lắc đầu và nói:

- Chuyện này thì tôi không có biết, khả khả, tôi cũng là nghe người ta nói mà thôi, chúng là là tân sinh, nên không ai muốn cùng tôi nói quá nhiều, nhưng mà toàn bộ trường học này ai cũng biết hết, cậu không thấy mấy người ngày hôm nay, đều cố gắng tránh né cô nàng sao? Đây cũng là một quy củ trong trường học, nói là hề ai đến gần cô ấy, người đó liền sẽ gặp xui xẻo, ai, tôi cũng cảm thấy buồn bực, cậu nói xem một cô gái xinh đẹp như vậy, sao phải trở thành thế này? Người ta đồn rằng, cô ta từng ở trong trường này nói chuyện cùng với ma, nên ai cũng không thêm để ý đến cô ấy, hơn nữa cô ấy còn sống riêng trong một căn phòng, chắc chắn, cũng không biết cô ấy nghĩ cái gì trong đầu, đối một trường học khác không phải là tốt hơn sao? Cậu nói xem cô ấy có bị bệnh hay không?

Tôi có thể nghe rõ ràng từng câu từng chữ mà A Long nói, không khỏi cau mày lại, theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn về hướng phòng ngủ nữ sinh ở ký túc xá nữ, nhưng trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến một điều: Cô nữ sinh này, lẽ nào là người mang đến vận đen trong truyền thuyết sao?

- Đúng rồi, Tiểu Thiên à, cậu còn không nói cho tôi biết, thông thường thì còn có phương pháp nào để đi trừ tà và đuổi vận đen không, còn phát tài nữa, những chuyện này có phương pháp gì không? Nếu cậu biết thì hãy nói cho tôi với chứ.

Tôi nhìn vào cái bộ dáng khát khao ham muốn học hỏi của hắn, không thể nhịn cười được, nói ra:

- Cậu muốn phát tài sao? Rất đơn giản thôi, vận may của một người cùng với nhân phẩm của họ là có quan hệ, nếu như cậu thường làm việc thiện, ví dụ như quyên góp ủng hộ đồng bào nghèo khó miền núi, giúp bà lão qua đường, đi xe buýt công cộng thì nhường chỗ ngồi cho người khác, giúp đỡ bạn học nấu cơm với giặt quần áo, những việc này đều có thể tích lũy giá trị nhân phẩm của cậu, tăng cường vận may của cậu lên.

Hắn chăm chú lắng nghe, liên tiếp gật đầu, nhưng nghe đến phía sau lại cảm thấy không đúng, liền cười mắng:

- Tiểu tử cậu là đang đùa tôi sao, giúp đỡ bạn học nấu cơm cùng giặt quần áo, cậu nghĩ đẹp đấy, tôi xem cậu chính là bọn giang hồ bịp bợm...

Tôi cười ha ha, không nói gì thêm nữa.

Kỳ thực khi nhìn thấy hắn không quan tâm lắm, thực sự tôi không nhịn được muốn nói cho hắn biết, những lời tôi vừa mới nói đều là sự thật.

Điều này có ghi rõ ở bên trong cảm ký bút ký.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ánh Đèn Ở Tòa Nhà Thực Hành

Kể từ khi biết được sự việc của nữ sinh kia, tôi luôn cảm thấy có chút mất bình tĩnh, vốn muốn hỏi tên nàng là gì, nhưng A Long cũng không biết, hẳn nói, không ai muốn hỏi tên của nàng cả, chắc là mấy anh chị lớp lớn mới biết.

Trong lòng tôi càng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho cái tên của cô ấy cũng không ai muốn nhắc đến?

Sau khi lớp tự học buổi tối kết thúc, Tiểu Hồ Từ đã trở lại với một trạng thái giận dữ, trong tay cầm chiếc quần lót kia của hắn, vào cửa liền lao ngay vào A Long hét lớn:

- Cậu có bị bệnh không, sao đi ném quần lót của tôi làm gì?

A Long giả ngu:

- Ô chuyện này cậu hỏi tôi làm gì, ai lại đem ném quần lót của cậu chứ? Bộ tôi ăn no rồi rừng mỡ sao?

Tiểu Hồ Từ giận dữ nói:

- Đừng có giả ngu, Tiểu Thiên không thể làm chuyện này, mà những người khác cũng không thể chạy tới phòng ngủ này để phá đồ của tôi, cậu nói xem, ngoại trừ cậu ra thì còn là ai được hả?

A Long cười hắc hắc nói:

- Chắc cậu nhìn lầm rồi, ngay cả thứ đó cậu đều có thể tự nhận nó là của chính mình? Biết đâu được loại đồ lót này được nhiều người ưa chuộng, lỡ của người ta thì sao? Chẳng lẽ cậu có đánh dấu ở bên trong đó?

Tiểu Hồ Từ hét lên:

- Cái rắm í, nó là của tôi, tôi...tôi có ký hiệu!

A Long vỗ lên thành giường cười to:

- Ha ha ha ha, cười chết mất thôi, còn có ký hiệu, một đồng nam nhỏ bé như cậu còn có ký hiệu nữa, ha ha ha.

Tiểu Hồ Từ đỏ mặt, nhưng cũng không nhịn được nở nụ cười, la hét quái dị rồi xông lên, đùa giỡn cùng với A Long.

Nhìn bọn họ, đột nhiên tôi cảm thấy rất tệ nhạt, một kẻ ăn no rừng mỡ đi vứt quần lót của người ta, một tên vì kiếm lại được cái quần lót mà về hưng bình vãn tội, chuyện này bộ thú vị lắm sao?

- Các cậu cứ chơi đi, tôi đi ra ngoài đi dạo một chút.

Tôi vừa nói xong, liền đưa tay mở cửa ra, A Long ở phía sau hét lớn:

- Đừng có đi mà, một hồi chúng ta sẽ đi uống chút rượu ở một nhà hàng nhỏ, tôi mời khách...

Tôi không nói gì cả, đóng cửa lại liền đi ra ngoài.

Uống rượu sao, uống cái rắm, các người có rất nhiều thời gian để lãng phí, nhưng mà tôi không có.

Tôi đi ra khỏi ký túc xá, bên ngoài trời đã tối, ngẩng đầu nhìn lên, thấy được bầu trời đầy sao, gió đêm phơ phất, ngoại trừ bên trong nhà ký túc xá còn có ánh đèn, cũng như vài ánh đèn nhỏ mờ vàng trong khuôn viên trường, nhìn về phía xa xa, một màu đen thăm thẳm.

Tôi hít một hơi thật sâu và đi dọc theo con đường nhỏ đi về phía trước, tôi không biết mình sẽ đi đâu, chỉ là, tôi muốn đi mà thôi.

Khai giảng đã được hơn hai tháng, mỗi ngày đều giống như ở nhà tù vậy, đọc sách viết chữ, mà nội dung bên trong quyển cảm ký bút ký tôi đều xem nát hết cả rồi, đã sớm nóng lòng muốn thử, thế nhưng mà tôi không có được một cơ hội để thể hiện nó dù một lần, cuộc sống này quả thực rất đơn điệu và tệ nhạt.

Cuộc sống này, đối với tôi mà nói, mỗi ngày mỗi giây đều rất quý giá, người khác có thể lãng phí thời gian của mình trong ba năm này, nhưng bản thân tôi lúc nào cũng luôn nhắc nhở chính mình: Hàn Thanh Thiên, đồng hồ sinh mạng của người cùng những người kia không giống nhau, người ta là hai mươi bốn giờ thoải mái, còn người chính là con mẹ nó ngược lại.

Tuy nhiên, cho đến ngày hôm nay, tâm trạng kìm nén của tôi dường như đã tìm được một nơi để trút xuống, nói một cách khác, giống như bàn tay bạn bị ngứa trong một thời gian dài, nhưng cuối cùng bạn đã có thể tìm đến chỗ để gãi ngứa.

Đúng vậy, tôi đang đề cập đến cô gái mặc váy đen ngày hôm nay, tuy rằng đến bây giờ tôi còn chưa biết tên nàng là gì, học chuyên ngành nào, cũng không biết rốt cuộc nàng có bí mật gì, thế nhưng tôi lại cảm nhận được, trên người của cô gái này nhất định sẽ có đồ vật mà tôi cảm thấy hứng thú.

Tôi muốn điều tra chuyện này.

Tuy nhiên, với tình hình hiện nay thì tôi không biết nên bắt đầu từ nơi nào, tôi cũng không thể tới tìm nàng, rồi thẳng thừng hỏi sự tình người chết nằm ngoài chứ? Nàng có thể để ý đến tôi mới là lạ, vốn là một người được gọi là sao chổi, tôi còn đi làm cho người ta khổ sở thêm, cái đó chính là tự bôi xấu bản thân mình.

Hoặc là, trước tiên tôi cần cố gắng làm quen với nàng, rồi sau đó từ từ tiếp cận nàng? Tuy nhiên, phương pháp này cũng hơi có chút khó khăn, bởi vì trường học bức ép nên không có ai muốn cùng nàng tiếp xúc. Vậy phải làm thế nào để tôi có thể làm quen với nàng, cùng nàng tiếp cận từ từ đây?

Ngoài ra, nếu như tôi thật sự gần gũi được với cô ấy, có phải hay không tôi cũng sẽ trở thành một người khác loại trong mắt mọi người, vì vậy thậm chí tôi còn có thể bị bài xích? Nói như thế, tôi sẽ thực sự bị cô lập, làm như thế đáng giá sao?

Đi bộ ở trong khuôn viên trường, tôi cứ mãi nghĩ về chuyện này, bất tri bất giác tôi đã đi được một vòng, ngẩng đầu nhìn lên một chút, môi trường xung quanh đây đã tối thui. Chỉ có một ngọn đèn đường ở phía sau lưng tôi, đứng ở trong bóng tối, giống như một con quái vật đã chết. Với một con mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi lại đi tới tận tòa nhà thực hành bên này.

Tòa nhà thực hành, là một nơi rất thần bí ở trong trường học chúng tôi, nguyên nhân có hai. Đầu tiên, ngành thư pháp của chúng tôi căn bản không cần đi qua nơi này. Thứ hai là tòa nhà thực hành này có bốn tầng, nhưng từ trước đến nay chỉ mở ra hai tầng phía dưới, còn ở phía trên hoàn toàn đóng cửa.

Nói đến đây cũng buồn bức, người ta học mỹ thuật thì có phòng vẽ tranh, học âm nhạc thì có phòng ca hát, học vẽ manga hay làm anime thì có phòng truyền thông, học thiết kế cũng có phòng thiết kế, chỉ có mười tám đồng nhân chúng tôi, liên cái phòng để đặt chân cũng không có.

Vì vậy nên tôi đã rất tò mò về nơi này, đặc biệt là từ mấy ngày hôm trước, khi mà tôi nghe được A Long nói, nơi này có một mô hình người mẫu, trần như nhộng vậy. Lúc đó hẳn rất là đau buồn hết lớn trong thiên địa: A, đáng tiếc lắm từ không có được tể bào nghệ thuật, tiện nghi cho mấy tên gia hỏa ở bên ngành mỹ thuật...

Ở đây tôi phải giải thích một lát, A Long chỉ là một kẻ bình thường, có thể chạy đến học viện nghệ thuật này, kỳ thực là đến học thanh nhạc, học hát, tôi nghe đã nghe qua hắn hát mấy lần, mười phần phong cách rock and roll.

Hắn nói với chúng tôi, chờ khi nào hắn tốt nghiệp xong sẽ đi hát ở những quán bar, làm một người gọi là cái bác phiêu gi đó, làm một vài năm, không chừng liền có thể nổi danh, trở thành một ngôi sao âm nhạc lớn.

Hắn đã từng lặng lẽ nói với tôi, đây chính là ước mơ từ nhỏ của hắn.

Hãy nhìn mà xem, nguyên lai là một người có bề ngoài bỉ ổi và đánh khinh, nhưng trong nội tâm cũng đồng dạng có một lý tưởng chói mắt.

Mượn dùng một câu nói: Một bãi bùn nhão, cũng có thể đối mặt với một bầu trời mệnh mông, đứng ở chỗ một tầng đá cao nhất, chính là ngôi sao!(1)

Tôi thờ dãi một chút, cũng không biết rõ, cuối cùng tôi sẽ trở thành ngôi sao rực rỡ kia, hay chỉ có thể trở thành một hòn đá.

Nhìn vào tòa nhà thực hành này, tôi không thể không nghĩ đến Tiểu Hồ Tử, cái tên này là một anh chàng rất biết chịu đựng, đúng là để cho hắn vừa lòng đẹp ý, bởi vì ngành hắn học là mỹ thuật.

Do đó, cả hai bọn họ thường hay đến tòa nhà thực hành này để đi học, còn tôi thì chưa từng đến đây.

Đứng ở dưới tòa nhà thực hành và nhìn lên trên đỉnh, bây giờ đã qua thời gian tự học vào ban đêm, nhưng một căn phòng ở lầu hai vẫn còn sáng đèn, rất kỳ quái, mà ngoại trừ căn phòng này, mấy căn phòng khác bên trong tòa nhà thực hành đều đã tắt đèn tối thui.

Đây là người nào mà ham học hỏi thế, chẳng lẽ không biết vào ban đêm tòa nhà thực hành này sẽ đóng cửa sao, chẳng lẽ muốn mở đèn suốt đêm, muốn ôn bài cho tới sáng sao?

Ngoài ra, vị trí xây dựng của tòa nhà thực hành này rất hẻo lánh, lẻ loi nằm ở phía tây nam của khuôn viên trường học, nó giống như họ hàng xa với ký túc xá và lớp học vậy, ở trước toàn nhà thực hành có một quảng trường hoàn toàn trống trải, ban ngày đây là nơi hoạt động của chúng tôi, sân bóng rổ mọi thứ đều ở nơi này, bên ngoài hàng rào, chính là một vùng đất hoang dã.

Tôi còn nhớ lúc mới vào khai giảng, bên ngoài là một đám ruộng xanh mướt, có điều bây giờ mùa thu đã qua, trước mặt là một mảnh hoang vắng, trường học này của tôi, giống như một hòn đảo cô đơn ở hải ngoại, như là một người duy nhất đứng trong sa mạc, xung quanh tối om, màn đêm buông xuống, gió đêm nhẹ lướt, không khí đúng là rất tốt, các ngôi sao cũng được nhìn thấy rõ ràng, điều này làm cho tôi nhớ tới quê hương của chính mình.

Tôi lắc đầu, bỏ đi mới hỗn độn đang suy nghĩ trong đầu, xoay người chuẩn bị trở về phòng ngủ, ở bên ngoài loanh quanh suốt nửa ngày, nếu không về thì hai tên kia cũng sốt ruột, A Long thường nói: Vùng hoang dã này, tuy nói hơi có chút phù phàng, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, bị người giết chết rồi ném vào trong vùng đất hoang này, đều không nhất định có thể tìm thấy xác.

Tôi vừa mới đi được vài bước, ở không xa có một ngọn đèn pin chiếu qua, theo sau đó là một giọng nói thô lỗ vang lên:

- Ai đó? Hơn nửa đêm rồi còn ở đây làm gì?

Tôi sau khi nghe xong liền biết được đây là Tát lão làm lao công, đã hơn năm mươi tuổi, vậy mà còn lộn nhào như một con gấu đen, có người nói lúc hắn

còn trẻ chính là một tên tiểu lưu manh, bây giờ lại thành một lão lưu manh, thuộc về loại nhân vật hiệu trưởng là lão đại còn hần là lão nhị vậy. Hần ta chịu trách nhiệm canh gác và tuần tra mỗi đêm, khỏi phải nói, chắc chắn hần xem tôi như là một kẻ xấu.

- Ông ngoại Tất à, con học lớp thư pháp, vào ban đêm con hơi chán nên ra đây hóng gió một chút, bây giờ con đang định về lại phòng ạ.

Danh xưng này chính là biệt hiệu mà chúng tôi dành cho hần, hần cũng vui vẻ nghe chúng tôi gọi như thế, quả nhiên, sau khi tôi nói như thế, hần liền bắt đầu cười hắc hắc, đèn pin chiếu qua lần thứ hai, chắc là đang xác định dáng dấp của tôi, lúc này mới nói:

- Đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, buổi tối không có chuyện gì làm cũng đừng có đi dạo lung tung, mà còn đi xa như vậy, tòa nhà thực hành này có gì tốt mà đi dạo, tất cả lớp học ban đêm đều đã về hết rồi, cửa đã sớm bị ta khóa lại, bây giờ nhanh đi về đi..

Hần nói như vậy, nhưng tôi hơi kinh ngạc một chút, sừng sốt trong chốc lát rồi nói:

- Ông nói ông đã sớm khóa cửa rồi? Không đúng đâu, bên trong còn có người mà.

- Nói tào lao, ta đi vào nhìn từng phòng từng phòng một, làm gì còn có người, có người mà ta còn có thể khóa cửa hay sao.

- Nhưng mà ở trên lầu hai còn có đèn sáng mà...

- Đèn sáng?

Sắc mặt Tất lão bỗng nhiên có chút thay đổi, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hét lên:

- Có con mẹ nó đèn sáng ấy, người đang hù dọa lão tử có đúng hay không hả?

Tôi cũng quay đầu lại và chỉ vào nơi đó nói:

- Ông xem đi, chính là chỗ đó...Ồ, ngọn đèn đó khi nào tắt rồi? Vừa nãy nó vẫn còn sáng mà.

Trên khuôn mặt của Tất lão hơi bất ổn, mặt tối sầm lại quát:

- Thằng nhóc con, nhanh chóng đi về ngủ đi, nói cho người biết, chiều này không để xài đâu, ông ngoại Tất ta đây vào Nam ra Bắc, gặp quý còn nhiều hơn người gặp người, chẳng lẽ ta lại sợ điều này?

Ặc, có vẻ như hần đang hiểu lầm thì phải, cho rằng tôi có ý chơi xấu, có ý nói bóng đèn còn sáng là để hù dọa hần, nhưng rõ ràng bóng đèn khi nãy còn sáng mà.

Hả? Tôi đột nhiên cảm thấy hạnh phúc, chẳng lẽ có ma quỷ gì đó sao?

Tôi hướng về Tất lão nhe răng, cúi đầu xuống và chạy đi xa.

- Mẹ nó, mấy thằng nhóc bây giờ, so với ta khi xưa còn xấu xa hơn...có điều, chơi rất vui, ha ha...

Âm thanh sang sảng của Tất lão ở phía sau truyền đến, tôi chạy được mấy chục mét, quay đầu lại xem, ánh đèn pin đã đi xa.

Có vẻ như đây chính là một lão ngoan đồng, tôi cũng nhìn không được cười nhẹ, nhưng tôi rất nhanh trở nên nghiêm túc, lo lắng nhìn xung quanh, không có ai hết.

Được rồi, lần này tôi ngược lại muốn xem xem, thứ ở bên trong tòa nhà thực hành rốt cuộc là người hay là quỷ, hoặc là, một con yêu quái.

Xoay người, tôi giống như một làn khói phóng nhanh trở về tòa nhà thực hành.

(1) Bạn nào biết nguyên văn câu này giúp mình với, mình dịch theo nghĩa nên đọc không hay.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Náo Động Ký Túc Xá Nữ Sinh

Thực ra con mắt của tôi có thể nhìn thấy quý, và những thứ mà người bình thường không thể nhìn thấy.

Đây là những gì tôi phát hiện được sau khi tu luyện cảm pháp, nhưng từ khi gặp con quý keo kiệt trong quán trà kia, sau đó tôi không còn thấy được bất kỳ con quý nào, trong một thời gian, không khỏi có chút cảm giác thấp thòm.

Tôi không có núp ở trong bóng tối, trái lại, tôi ngồi ở phía dưới giá bóng rổ ở quảng trường trước tòa nhà thực hành, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, lại bị nghẹn ho sù sụ, con mẹ nó, A Long nói rằng đồ chơi này có thể tập trung suy nghĩ, nâng cao tinh thần, mà sao tôi không xài được đây?

Như các bạn cũng biết, con người sợ quý, kỳ thực, quý cũng sợ con người, nếu như tôi cố ý ẩn núp ở một góc nào đó chờ nó đi ra, sẽ ngay lập tức bị nó phát hiện, quý so với người càng muốn chạy cảm hơn, lá gan của chúng nó cũng rất nhỏ, cũng không giống như mấy con quý ở trong phim điện ảnh và một số câu chuyện ma khác, chỉ có thể hại người, trái lại, chúng nó rất sợ khi gặp con người.

Trong thực tế, quý cùng con người rất là tương tự, nhưng khác nhau ở phương thức sinh tồn, và hầu hết chúng nó sẽ không chủ động hại người, ngoại trừ một vài con có oán khí quá nặng, hoặc là những con ác quý có chấp niệm, về cơ bản thì chúng nó vô hại.

Cái gọi là quý hại người, trên thực tế, chỉ là một vụ va chạm giữa hai chất khác nhau, người là dương, quý là âm, người dương khí yếu sẽ gặp phải quý, sẽ bị âm khí của quý xâm chiếm, tự nhiên sẽ bị bệnh, thể chất thành một kẻ yếu đuối, khi đó đủ loại quý sẽ lần lượt tìm tới cửa.

Đối với nhiều con quý mà nói, chúng nó càng yêu thích cái trò gọi là trò đùa dai hù dọa người, giống như ban đêm đi nhanh trong hành lang, phòng không có người tự nhiên sáng đèn, đứa nhỏ không biết vì lý do gì mà khóc lớn, cảm giác lạnh gáy khi đang đọc truyện linh dị...

Đây đều là mấy trò đùa vặt của lũ quý mà thôi, theo nhận thức của chúng nó, đây là một trò chơi rất thú vị. Thực tế, điều chúng nó muốn là làm cho người ta chú ý tới chúng nó, khiến mọi người biết sự tồn tại của nó, bởi vì thế giới của bọn nó rất cô đơn và nhàm chán.

Thường thì chúng nó sẽ bồi hồi ở giao lộ vào ban đêm, ở bên rìa đường chờ ra nhìn mọi người, chúng nó nhớ thương người thân ở dương thế, nhưng chúng nó lại không thể trở về nhà được nữa. Thậm chí chúng nó có thể quay trở lại, cũng chỉ mang đến tai họa và bất hạnh cho gia đình, dù sao thì âm dương cách biệt, người đã bị chết, không thể quấy rầy người sống ở dương gian.

Mục đích sinh tồn của chúng nó chỉ là biết chờ đợi, cách để tồn tại chính là chờ đợi, chờ đến ngày mà chúng nó có thể tiến nhập vào dòng luân hồi, hoặc đến ngày chúng nó triệt để biến mất ở trên thế giới này.

Vì lẽ đó, cho nên phần lớn quý ở trên cõi đời này, thực sự rất đáng thương.

Tôi ngồi ở trước tòa nhà thực hành, và tôi nghĩ rằng nếu thật sự có một con quý ở trong đó, tôi lại ngồi hiên ngang ở nơi này, chắc chắn nó sẽ không hề nghi ngờ, và tự nhiên sẽ dễ dàng cho việc tôi nhìn chăm chú nó.

Điều duy nhất tôi lo lắng ở hiện tại là Tất lão sẽ không quay trở lại đây nữa, tôi chỉ hy vọng bây giờ sau khi đi tuần tra xong thì hắn sẽ vào đi ngủ.

Tôi liếc mắt nhìn vào tòa nhà thực hành bên cạnh, không lâu sau, khoảng một vài phút. Tại cánh cửa lớn của tòa nhà thực hành, bỗng nhiên xuất hiện một làn khói đen.

Đến rồi!

Nhìn thấy làn khói đen kia, tôi vẫn không hề động, không nhúc nhích, tôi thấy được làn khói đen kia không ngừng bốc lên, một lát sau liền ngưng tụ thành một bóng người màu đen. Chỉ là đêm nay thật sự quá tối, xung quanh đây cũng không có ánh đèn, chỉ có thể mượn ánh mà mơ hồ mà nhìn ra, bóng đen kia giống như là một cô gái.

Nữ quý?

Tôi không chắc lắm, nhưng chắc chắn đây không phải là một con người, căn phòng sáng đèn lúc này, rất có khả năng chính là nó đã làm ra.

Bóng đen bắt đầu di chuyển, trong lòng tôi hơi động, và tôi đứng dậy ngay lập tức, đem tàn thuốc dấm hết, đặt hai tay vào túi, xa xa đi theo phía sau bóng đen kia.

Trong túi quần của tôi, có hai tấm phù, một tấm là Pháp Quyết Chữ Trấn, một tấm là Pháp Quyết Chữ Khu, đây là những thứ tôi thường đeo ở bên người quanh năm để phòng bị, tôi nghĩ rằng, nhiều đây đã đủ đối phó với tình huống bình thường. Còn Pháp Quyết Chữ Phá kia, tôi cảm thấy nó có chút bá đạo, thời điểm mà tôi vừa luyện thành, tôi đã từng lên lút dùng thử, một tảng đá to lớn bị nó nổ bay thành hai nửa, lực phá hoại quá lớn và không thích hợp tôi để ở trong túi mỗi ngày. Lỡ đâu ngày nào đó tôi đang ngồi trong lớp học, nó dờ chừng nổ tung thì sao? Người biết nghĩ đó là sùng, người không biết còn tưởng rằng tôi đang mang thuốc nổ bên người chống đối lại xã hội.

Tôi đi phía sau ở bóng đen mà không nói một lời, thờ ơ nhìn nó đi qua quảng trường, đi qua căn tin, và đi thẳng về hướng ký túc xá.

Không ổn rồi, cái tên này lại đi vào nơi nào đây, tôi vội vàng chạy theo và giữ khoảng cách khoảng từ hai mươi đến ba mươi mét, nếu như nó có động tác gì, tôi cũng kịp làm ra phản ứng.

Nhưng tôi không dám đến quá gần, nếu như làm cho nó chú ý, quay người liền chạy mất, tôi biết tìm nó ở đâu bây giờ.

Cũng may là con quỷ này nó đi vào ký túc xá, tôi cũng coi như tiện đường, có lẽ vì lý do này, bóng đen cũng từng quay lại nhìn tôi hai lần, nhưng tôi làm như không có chuyện gì cả, nhìn ngó xung quanh, thực ra cũng không làm cho nó cảnh giác.

Vì vậy, chúng tôi một trước một sau, cả hai đều có ý đồ riêng tiếp tục tiến lên.

Bên trong các căn phòng ở ký túc xá, có rất nhiều phòng ngủ đã tắt đèn, tôi theo bản năng và nhìn lâu ba của ký túc xá nam sinh, thấy được phòng 303 của tôi vẫn sáng đèn, cũng không biết hai tên kia đang làm gì giờ này.

Tôi chỉ vừa phân tâm một lát, bóng đen đi đột nhiên lóe lên và biến mất trước mắt tôi, tôi chạy tới vài bước, đã thấy bóng đen kia lại hóa thành một làn khói và đi vào cánh cửa chính bên trái.

Không được rồi, tên này muốn đi hại người, tôi bắt chấp tất cả chạy tới, nhưng khi đến gần mới phát hiện được, cái cửa này dĩ nhiên đã khóa rồi.

Bà ngoại nó, giờ này mới chỉ hơn mười giờ, mà sao lại khóa cửa sớm như vậy!

Nhìn thấy đám khói đen kia đã sắp chui toàn bộ vào bên trong cánh cửa, tôi lùi lại hai bước, ngẩng đầu nhìn một chút, thấy được ở trên cửa chính có một cửa sổ đang mở ra.

Như vậy liền dễ làm, tôi lui về phía sau hai bước, nhỏ phụt phụt hai cái vào lòng bàn tay, chạy một đoạn, sau đó hai chân dùng sức nhảy lên lấy đà, hai cánh tay nắm lại, tay càng thêm dùng sức, thân thể cả người như bay đi.

Tôi nhìn ngó phía dưới, khả khả, xem ra mấy tháng này cũng không tệ lắm, thân thể vẫn còn tốt chán.

Nhưng lúc này làn khói đã đi vào bên trong tòa nhà, lần thứ hai ngưng tụ thành hình người, chỉ lóe lên một phát, rồi biến mất ở bên trong hành lang.

Ngay lập tức tôi nhẹ nhàng nhảy xuống, dựa vào những ánh đèn treo trên vách tường, thấy được vị trí của nó, liền đuổi theo như một làn khói, tay phải từ lâu đã cầm ở trong túi ra Pháp Quyết Chữ Trấn, đây chính là dùng bút lông ngấm chu sa viết lên giấy vàng, chính quy hơn nhiều so với lúc trước tôi xài bằng bút bi.

Ánh đèn trong hành lang lơ mờ, ở phía trước có một bóng đen mơ hồ đang đứng đưa, đột nhiên biến mất tại cầu thang. Tôi không chút do dự, tiếp tục đuổi theo, khoảng cách càng ngày càng gần, lúc mà tôi đến bên cầu thang, bóng đen kia đã lên lầu hai, nhưng nó không hề dừng lại, và tiếp tục bay về lầu ba.

Đúng vậy, chính là đang bay đi, hơn nữa còn tăng nhanh tốc độ, tôi biết được, nó đang cố gắng bỏ rơi tôi.

Nghĩ lại cũng thú vị, thân là một nữ quỷ, lại bị con người đuổi theo mà chạy, thực sự là mất mặt cho mấy con quỷ mà....

Tôi bắt chấp tất cả, một bước đi lên ba bậc thang, nhanh chân đuổi theo, chuyện đến nước này cũng không còn ngại ngần gì nữa, cho nó một cái Pháp Quyết Chữ Trấn, trước tiên trấn áp nó, sau đó lại kéo nó tới một địa phương không ai biết mà tiến hành thẩm du, à nhầm, thẩm vấn.

Quyết định chủ ý xong, tôi bước lên vài bước liền đã tới nơi, bóng đen trước mắt nhưng lại lóe lên, lại đi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Cho rằng tiến vào nhà vệ sinh liền không sao? Hừ, lão tử phải vào đánh cho người kêu cha gọi mẹ mới được.

Tôi không nói hai lời, cầm Pháp Quyết Chữ Trấn trong tay và nhảy tới, nhưng mà thân thể của tôi mới vừa tới sát bức tường, chưa kịp đi vào, bên trong đột nhiên có một bóng đen lao ra.

Mẹ nó, đây là muốn liều mạng sao? Đến đây đi!

Tôi xoay tròn lòng bàn tay, liền xông tới chuẩn bị tử chiến, liền vồ một cái vào bên cạnh, chỉ nghe một tiếng “bộp”, Pháp Quyết Chữ Trấn kia vừa vụn vỡ vào trên gáy của nữ quỷ!

- A...

Con nữ quỷ này lập tức phát sinh một tiếng người kêu thảm thiết, thân hình lao đảo, liên tục cố gắng chạy về phía trước, hơn nữa còn vừa chạy vừa la hét:

- Cứu mạng với, có quỷ a...

Tôi liền cảm thấy choáng váng, làm ơn đi, hai ta ai là quỷ đây?

Ồ không đúng lắm, con quỷ này sao lại có tiếng bước chân.

Chính vào lúc tôi đang cảm thấy nghi hoặc, từ trong nhà vệ sinh bỗng nhiên lao ra một bóng người, giống như con gái, hơn nữa... Trên người chỉ quấn một chiếc khăn lông, không mặc quần áo!

- Dâm tặc a, có dâm tặc, cứu...

Vài tiếng la hét đột nhiên vang lên, tôi lập tức liền cảm thấy hoảng sợ, lúc này mới nghĩ tới, khi này vào còn không có để ý, đây con mẹ nó là ký túc xá nữ sinh mà!

Trong nháy mắt, hầu như đèn trong tất cả các căn phòng đều sáng lên, cả tầng dường như sôi trào, tôi cảm thấy thót tim, che mặt mình liền chạy như bay.

Mà cùng lúc đó, cái bóng đen kia bỗng nhiên hiện ra từ trong hư không, giống như đang nở nụ cười khinh thường đối với tôi, sau đó liền quay người đi rồi...

Tôi cũng không lo truy đuổi nó được nữa, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn, nửa đêm mò đến nhà vệ sinh của ký túc xá nữ dòm trộm nữ sinh đi tắm, tội danh này, con mẹ nó, tôi dám cam đoan, nếu trong vòng một phút mà không chạy khỏi được nơi này, trong nháy mắt sẽ bị những nữ sinh này đánh thành đầu heo, thực tế đây cũng không phải là điều tôi sợ nhất, mà điều tôi sợ nhất chính là bác gái quản lý đẳng cấp SSS kia, bà ta nhất định sẽ xé xác tôi mất!

Hơn nữa, coi như là bảo vệ được mạng nhỏ, cho dù tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết tội lỗi, cuộc đời này làm sao mà còn lăn lộn được, vì lẽ đó, tuyệt đối không thể bị tóm lấy...

Vốn tôi muốn định chạy xuống hướng cầu thang, thế nhưng vừa chạy đến cầu thang lầu hai, liền phát hiện ở phía dưới có người chạy nhanh lên đây, chính là vị có tác phong dũng mãnh kia, một bác gái tràn đầy đẳng cấp sát khí, xong rồi, bà ta mà ra tay một phát, là tôi không thể nào tồn tại nữa, cho nên, chạy lên trên!

Lầu bốn có ít người sống, nói không chừng còn có thể mở một đường máu...

Tôi dùng một bàn tay che mặt, hai ba bước liền chạy lên lầu bốn, dù cho chết cũng không thể để cho họ nhận ra tôi là ai.

Vừa nãy tôi còn hăng hái đuổi theo nữ quý, bây giờ lại bị người khác hùng hổ truy đuổi phía sau, công lý ở đâu a....

Ở lầu bốn, sống ở đây chỉ có ba nữ sinh, vốn cũng không nhiều, hơn nữa tương đối cẩn thận, bây giờ chỉ bật đèn sáng trong phòng, rồi nhìn ra phía cửa sổ, không có giống như mấy người ở phía dưới, làm ra tư thế bắt kẻ xấu.

Thấy tôi đi lên lầu bốn, tiếng la hét bỗng nhiên hơn, cánh cửa từng phòng âm ỉ đóng lại, tất cả đều núp ở trong phòng, tôi hơi buồn bực, ca là đến đây để diệt trừ quý có được không? Sao mấy người cứ coi ca là dâm tặc vậy?

Có điều lúc mới lên được lầu bốn thì tôi liền cảm thấy hối hận rồi, bởi ký túc xá này cao bốn tầng, vậy thì tiếp theo tôi nên chạy đi đâu đây?

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lại Thấy Tà Thuật

Đây thật sự là một sai lầm to lớn, nếu sớm biết trước như thế tôi đã từ lầu hai giết đi ra ngoài rồi, cùng lắm thì cởi quần áo ra che mặt lại, bằng thân thủ của tôi... Ặc, thôi quên đi, không chừng cũng không đánh lại bác gái quản lý ký túc xá nữ.

Cho nên, phải đi lên tầng cao nhất!

Ở trên lầu bốn này có một cái thang, ở phía trên chính là một tầng cao nhất, vào giờ phút này tôi đã phát huy khả năng vượt xa người thường, hai bước liền leo đến đó, sau đó thuận tay cầm cái thang kéo lên luôn, nhìn xuống phía dưới cười hắc hắc.

Trên đây cao hơn ba mét, không có thang leo lên, tôi xem mấy người làm sao lên đây được.

- Dừng!

Tôi đóng lại cái nắp ở tầng cao nhất và đứng đây, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ đã tạm thời được an toàn.

Tầng cao nhất này rất rộng rãi, nhìn về phía xa xa, hoàn cảnh bốn phía xung quanh đều gom vào trong mắt, gió lạnh đầu mùa thu thổi qua, vừa nãy tôi chạy làm cả người ra mồ hôi như tắm, bây giờ nhất thời run cầm cập, lại nhìn xung quanh một lần nữa, nhưng trong lòng lại trầm nghĩ.

Tầng cao nhất này đúng là rộng rãi thật, nhìn về phía xa xa, bốn phía thu hết đáy mắt, đầu thu gió lạnh thổi qua, vừa nãy ra một thân mồ hôi bây giờ cảm thấy lạnh run, tôi nhìn không được run lập cập, lần thứ hai nhìn một chút xung, trong lòng tôi đã xác định được một điều.

Bà ngoại nó, đây có phải xem như là ngộ cut không? Bây giờ thì tôi tạm thời được an toàn, nhưng bây giờ nên làm gì đây? Chẳng mấy chốc họ sẽ báo cho bảo vệ nhà trường, đến lúc một đám người bao vây nhà ký túc xá nữ, coi như tôi mọc cánh cũng không thoát được, đặc biệt bây giờ tôi đang ở tầng cao nhất, coi như không ai có đến bắt tôi, thì làm sao tôi xuống được? Con đường bình thường đã không thể đi được, trừ phi tôi nhảy xuống!

Nhưng mà, lỡ té chết thì sao?

Như vậy thì tin của tôi sẽ được đăng lên đầu trang báo ngày mai mất.

- Một chàng sinh viên đại học họ Hàn của thành phố này, vì nửa đêm lên vào nhà vệ sinh nữ nhìn trộm nữ sinh tắm, bị các nữ sinh phát hiện được, bị dồn vào đường cùng, bị té từ trên lầu bốn nên đã chết, tình huống cụ thể còn đang trong quá trình điều tra, theo phán xét đầu tiên của bên cảnh sát thì người này được xác định là tự tử...

Tôi dùng sức lắc lắc đầu, không được, tình huống này tuyệt đối không thể xảy ra, tôi phải mau đi tìm một chỗ để đi xuống, sau đó chạy về ký túc xá, xem như chuyện gì đều không có xảy ra....

Đúng là khổ, mới lần đầu xuất sư đã thất bại, còn chưa đụng đến con quỷ kia, đã bị người ta xem mình là dâm tặc, hơn nữa còn tổn thất một tấm phù, nữ sinh kia cũng đúng thật là, sớm không ra muộn không ra, người nói người đi ra với một mái tóc bù xù là có ý gì.

Tôi chỉ có thể cười khổ, lắc lắc đầu và bắt đầu đi dò xét xung quanh tầng cao nhất này, để tìm kiếm phương pháp đi xuống.

Nhưng mà, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có hai phương pháp đi xuống, một là leo từ từ xuống, còn hai là nhảy xuống, hai loại phương pháp này đều không thể áp dụng ở mặt trước tòa nhà, chỉ có thể xài ở mặt sau. Bây giờ bảo vệ vẫn chưa đến, chắc chưa có ai vây quanh tòa nhà này, được rồi, đi ra đằng sau tòa nhà nhìn xem.

Tôi xác định phương hướng, sau đó bước nhanh tới vị trí đằng sau tòa nhà cúi đầu nhìn xuống, trời ạ, sao thấy chóng mặt quá, dưới đó tối thui và sâu hun hút, sau một tường rào cao hơn hai mét, là một vùng đất hoang sơ rộng lớn.

Ặc, nó hơi cao thì phải, nhảy xuống từ lầu hai, tôi còn không có cảm giác gì, giống như là ăn cơm bữa vậy, mấy ngày trước muốn nhảy thử từ tầng ba, kết quả lại bị Tiểu Hồ Từ ngăn cản, cũng không nhảy được. Lúc này trực tiếp nhảy lầu bốn, tôi lại do dự gãi gãi đầu. Nhảy nếu không bị chết, thì cánh tay hay chân cũng bị gãy, như vậy không được a...

Đi tới đi lui trên mái nhà tôi cũng không tìm được địa phương thích hợp, sao cái tòa nhà này lại cao như vậy chứ, đúng là hổ người ta mà!

Trong lúc tôi đang bối rối, đột nhiên không biết từ nơi nào truyền đến một mùi hương kỳ lạ, men theo gió đêm và trôi vào trong lỗ mũi tôi.

Tôi hít hít mũi, đây là mùi gì vậy?

Có mùi tanh nhàn nhạt, xen lẫn một đám vật thể đang cháy, khiến cho người ta có cảm giác nôn mửa. Làm sao mà, cái mùi này có cảm giác....quen thuộc vậy.

Tôi đột nhiên nghĩ tới, cái mùi quái dị này lúc nhỏ hình như có ngửi qua rồi, hơn nữa...Đúng rồi, chính là Mã Cửu, cái tên luyện cốt sư tà ác kia!

Không sai rồi, mùi này, chính là mùi thiêu đốt xương cốt, là mùi của tro cốt!

Tôi nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, ở đây chính là tầng thượng của ký túc xá nữ sinh, làm sao lại có mùi tro cốt?

Gần như ngay lập tức, tôi liền nghĩ tới con nữ quỷ đã chạy mất kia, chẳng lẽ là nàng sao?

Đi theo phương hướng của mùi này, tôi từ từ đi tới, tầng thượng của toàn nhà này không giống những tòa nhà khác ở trong thành phố, mấy nơi đó toàn vất rác rưởi lung tung, nhưng ở đây lại rất sạch sẽ, không có tí rác nào, nhìn qua cũng chẳng có gì.

Nhưng trong một góc ở sân thượng phía tây, tôi nhanh chóng phát hiện được sự bất thường.

Trên tầng thượng của toàn nhà, có một nhúm nhỏ bột phấn màu xám trắng, được bao quanh bởi một vòng tròn, ở giữa đặt một đồ trang sức của bé gái, nếu bạn nhìn kỹ, bạn sẽ thấy đó là một cái kẹp tóc mèo kitty.

Điều kỳ lạ là gió đêm trên tầng thượng của tòa nhà này vẫn tương đối lớn, vốn đã là mùa thu, hơn nữa nơi này ở xung quanh vùng hoang dã nên không được thứ gì che phủ, theo lý thuyết thì đồ vật dơ bẩn như thế này sớm nên bị thổi bay đi mới đúng, nhưng thực tế là những bột phấn tro cốt này không có

phân tán chút nào, như thể chúng được cố định trên mặt đất vậy.

Trong lòng tôi cảm thấy hơi kỳ quái, làm sao sẽ xuất hiện thứ này chứ? Nếu như thứ này đúng là tro cốt, hơn nữa ở giữa còn đặt vào đó món đồ dùng của một người, dựa theo ghi chép ở trong cấm kỵ bút ký, đây là một nguyên rùa cổ xưa, một loại nguyên rùa độc ác.

Lẽ nào ở trong trường học có người biết loại tà thuật này? Tại sao người này lại muốn hại người, mà người bị hại, chủ của vật này, là ai đây?

Tôi nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy có động tĩnh gì, chỉ là dưới lầu đã bắt đầu có âm thanh ồn ào, chắc là bác gái quản lý kia đi cáo trạng rồi, chờ lát nữa sẽ có người đến bắt tôi.

Tôi hơi do dự, nhưng vẫn quyết định trước tiên đừng chạy vội, sân thượng tòa nhà này ít khi sẽ có người tới, nếu như tôi rời đi, vậy kẻ dùng tà thuật hại người này sẽ không bị ai phát hiện, hơn nữa cơ hội của tôi cũng chỉ có lần này, nếu bỏ lỡ nó, sợ lần sau chẳng còn cơ hội mà chạy lên sân thượng ký túc xá nữa.

Quyết định chủ ý, tôi đứng dậy trên mặt đất tìm tới một mảnh sắt rỉ sét, sắt là kim loại, nó là một loại vũ khí, nó cũng là một trong những công cụ dùng để phá hủy tà thuật, tuy rằng đã gỉ sét, nhưng nó cũng không quan trọng.

Tôi dùng mảnh sắt này và cẩn thận mở một lỗ hổng trên vòng tròn của đám tro cốt, vị trí là nơi gần nhất với món đồ kia, sau đó ở một chỗ cách xa hơn nửa mét, tập trung tinh thần lực, vươn ngón tay ra, viết một chữ cổ “Dẫn”.

Kỳ thực chữ này tôi vừa mới nghĩ ra được, xưa nay đều chưa từng thi triển, và tôi cũng không biết nó có hiệu quả hay không, có điều sau khi tôi viết xong, liền thấy chữ đó phát ra một luồng ánh sáng đỏ mờ nhạt, tuy rằng chỉ lóe lên liền biến mất, nhưng tôi biết điều này đã nói rõ, chữ này có hiệu lực.

Loại tà thuật này, thực ra nó thuộc về một loại yểm thuật thời cổ xưa, mang theo ý tứ trả thù.

Móng tay, tóc, hay quần áo, đồ dùng cá nhân hàng ngày của người con gái không thể tùy tiện cho người khác hay vứt bỏ, nếu như bị người mang ý đồ xấu có được, lại biết ngày sinh tháng đẻ của người con gái kia, như vậy có thể thi triển được tà thuật, niệm phong lại nguyên thần hay thậm chí là hồn phách của cô gái ấy, thậm chí có thể mạnh mẽ kiểm soát có thể và suy nghĩ của người đó.

Theo tôi, chủ nhân khi còn sống của đồng tro cốt trước mắt này, nhất định cùng với chủ nhân của đồ vật cá nhân kia có mối thù sinh tử, vì vậy mà người thi thuật mới triển khai loại tà thuật này, để oán hận của đồng tro cốt kia không ngừng ám chủ nhân của đồ vật kia, tôi dám khẳng định, người sở hữu vật này mấy ngày nay nhất định sẽ gặp ác mộng, tinh thần không yên, cả ngày lẫn đêm đều cảm thấy hỗn loạn, nhìn thấy cảnh mình bị quỷ lấy mạng.

Lúc này, chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Pháp Quyết Chữ Dẫn lần thứ hai phát ra ánh sáng màu đỏ, sau đó, đồ vật trang sức kia lại từ từ chuyển động về hướng chữ Dẫn!

Tôi không thể không kinh ngạc lần thứ hai, vốn nghĩ rằng Pháp Quyết Chữ Dẫn này chỉ có thể đem hồn phách của người bị hại bị phong ấn ở trong vật trang sức kia giải phóng, sẽ không để cho nàng phải chịu đau khổ nữa, rồi hồn phách sẽ từ từ tự động quay trở lại bên người của nàng, nhưng tôi không ngờ rằng Pháp Quyết Chữ Dẫn này lại có thể đem vật trang sức kia hút đi ra.

Mẹ nó, hiệu quả này còn mãnh liệt hơn cả nam châm sao?

Không đến một phút, vật trang sức kia liền ra khỏi đồng tro cốt, tôi vươn tay ra và lấy nó, trong lòng vui vẻ, thành công rồi!

Bên người bỗng nhiên nổi lên một luồng gió lạnh, đồng tro cốt trên mặt đất bị thổi bay đi hết, dần dần biến mất trong bầu trời đêm.

Tôi cảm thấy hơi kinh ngạc, không nghĩ tới hiệu quả lại tốt như vậy, thứ này nhìn trông rất đáng sợ, liền bị tôi nhẹ nhàng phá tan?

- Ghừ...

Đột nhiên phía sau bỗng vang lên một tiếng thét lạnh lùng, trong lòng tôi hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, liền thấy được ở sau lưng tôi, không biết từ khi nào xuất hiện một bóng đen.

Trông hơi mơ hồ, đó chính mà nữ quỷ đã chạy trốn vào ký túc xá nữ sinh khi nãy!

- Cô là ai?

Tôi hạ giọng hỏi.

Nữ quỷ này nhưng không chịu nói gì hết, ở trong bóng tối, mái tóc của nàng rối tung, che kín hết khuôn mặt, tôi không thể nhìn thấy rõ, hỏi liên tiếp ba lần, rốt cuộc nàng cũng chịu ngẩng đầu lên, thanh âm u oán vang lên trong bầu trời đêm:

- Vì sao ngươi lại cứu con bé kia, con bé đó chính là ác quỷ, là một con quỷ, là một kẻ ác độc, chính nó đã hại chết ta, nhưng ngươi lại cứu nó, ta hận ngươi, ta hận ngươi... Ta hận ngươi....

Nàng nói một loạt câu liên tiếp “Ta hận ngươi”, giọng điệu có chút thê lương và mang đầy oán khí, tôi chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, không nhịn được nuốt nước bọt, sau đó nói:

- Cô đến cùng là....

Tôi vốn định hỏi nàng là nàng có gì oan khuất, có thể nói cho tôi một chút, nếu như nàng vì bị hại mà chết, tôi có thể giúp nàng, nhưng hành động hại người như vậy là không đúng.

Không nghĩ tới tôi vừa mở miệng, nữ quý này đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng hai tay từ từ bới mái tóc ra, đưa khuôn mặt về phía tôi..

Trái tim tôi bỗng nhiên như bị một cái dao nhọn đâm vào, gần như muốn dừng lại, bởi vì tôi đã thấy được khuôn mặt của nữ quý này, chỉ có một màu trắng tinh, không hề có ngũ quan!

Giống như, một mảnh giấy trắng!

Tôi kinh ngạc kêu lên, nhưng nữ quý đột nhiên hét lên và cười một cách quái dị, rồi thân hình đột nhiên tiến lên và đánh về phía tôi.

Trong lúc hoảng loạn, tôi vội vàng móc ra Pháp Quyết Chữ Khu, đang muốn đánh nó lên người của nàng, nhưng động tác lại chậm hơn so với nàng một nhịp, bị nữ quý này nhào lên người, sau đó ôm chặt lấy thân thể của tôi, làm cho tôi nhất thời không đứng vững được, lao đảo lui về phía sau.

Khuôn mặt khủng bố kia gần như dính sát vào mặt tôi, trong giây phút đó, đầu óc tôi gần như trống rỗng, còn chưa kịp thời gian để tìm ra cách đối phó thì bỗng nhiên dưới chân trống rỗng, cơ thể lại ngã về phía sau...

Quay đầu lại nhìn, con mẹ nó, mình đang rơi từ tầng bốn a!

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cái Gì? Một Viên Gạch

Tôi đột nhiên không biết nói gì, rồi rầm nguyên cả buổi để xem nên xuống thế nào từ lầu bốn, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là nhảy xuống!

Không đúng, nói chính xác hơn, là ôm một con nữ quý cùng nhau nhảy xuống...

Cơ thể ở trong không trung, đột nhiên mất cân bằng, tôi chỉ cảm thấy được gió thổi bên tai, thân thể gấp xuống khi rơi, cùng với tâm trạng nặng nề, lẽ nào xuất sư không thành công... vậy thì phải thành nhân?

Phải nói, thời thơ ấu của tôi đã tích lũy nhiều kinh nghiệm về việc rơi từ trên cây xuống không biết bao nhiêu lần, thời điểm gặp nguy vẫn không loạn, nhắm ngay phía bên ống nước thò ra và nắm lấy nó...

Thật đáng buồn là khoảng cách quá xa nên không thể bắt được...

Tiếng gió tiếp tục gào thét ở bên tai, cơ thể tiếp tục rơi xuống, khuôn mặt dữ tợn của nữ quý vẫn còn ngay ở phía trước mắt, trong lòng tôi muốn điên cuồng la hét lên để phát tiết hoảng loạn trong lòng, nhưng vừa há miệng ra là gió tràn vào đầy họng, không nhìn được ho sù sù, trong lòng chậm rãi dâng lên năm chữ...

- Mạng mình thế là xong!

Không có điểm để tựa, tôi không phải Diệp Cô Thành, không có bản lĩnh bay vèo vèo trên trời, cũng không phải là Sở Lưu Hương, không có bản lĩnh đập nguyệt lưu hương, nhiều lắm tôi chỉ có thể không có sự tỉnh gi khi nhảy xuống từ tầng hai, hay lầu ba cũng được, nhưng bây giờ cái đầu của tôi như muốn cắm xuống đất, tôi biết được, lúc này đã xong rồi.

Tôi nhắm lại hai mắt, thực sự không muốn nhìn khuôn mặt trắng toát của con quý này, nếu mà cô lớn lên xinh đẹp một chút, tôi cùng cô chết cùng một chỗ cũng coi như đáng giá, thế éo nào mà nhìn cô giống cái trứng vịt vậy!

Ngàn vạn ý nghĩ được lóc lên, ngay ở lúc tôi nghĩ rằng bản thân mình sắp tèo rồi, bỗng nhiên nghe bên tai một tiếng vang nhỏ, sau đó... cảm giác rơi

xuống giống như bị thứ gì đó cản lại...

Tôi mở mắt ra, ngạc nhiên khi thấy mình dừng lại ở giữa không trung, nữ quý kia không thấy đâu, vệt vàng cuối đầu nhìn xuống, mới phát hiện được, thì ra mình bị rơi trúng vào cây sào phơi đồ của tầng thứ ba...

Đại nạn không chết, may mà không có té xuống!

Mà nữ quý kia thì vẫn cứ một đường rơi xuống, tôi trơ mắt nhìn nàng giờ nhanh mua vuốt ngã xuống, giống như một chiếc lá đang trong cơn gió mùa thu, nhẹ rơi bồng bềnh....

Tư thế đấy nhìn rất đẹp, nhưng còn tôi thì làm sao bây giờ?

Tôi nhìn một chút tình cảnh của chính mình bây giờ, không khỏi cảm thấy đau đầu, bị cố định ngay giữa không trung, tôi mà nhún người một phát cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, lưng quần thì bị kẹt vào cái móc, hơn nữa tướng tá của tôi luôn luôn rất chuẩn, từ thời cấp hai tới giờ cũng không vượt qua được 110 pound (50 kg), thuộc về loại hình gầy, vì thế nên tôi bị treo ở giữa không trung.

Đầu tôi đầy mồ hôi lạnh, một cơn gió thổi tới, làm cơn lạnh thấu tim gan, mẹ nó, tạm thời bây giờ thì tôi không sao cả, nhưng mà tôi làm sao xuống được?

Tôi đang suy nghĩ về vấn đề này, bỗng nhiên một tiếng kêu kẹt vang lên, cái cây phơi đồ kia đột nhiên lắc lư, trong lòng tôi chìm xuống, rõ ràng cây phơi đồ này đã sử dụng được nhiều năm, đã sớm bị hư rồi, lúc này đầu chịu nổi trọng lượng của tôi, sắp gãy mất rồi!

Lần này thì nguy to, tôi giống như một kẻ xui xẻo bắt được một cành cây trên vách núi, nhưng mà động cũng không dám động, chỉ lo sẽ làm cành cây bị gãy, ặc, bị kẹt vào trong dây lưng quần, nhưng bây giờ nếu mà tôi không động, xem chừng cũng không kiên trì được bao lâu, lẽ nào ông trời cố ý chơi tôi sao, xem ở chuyện tôi chưa làm việc gì xấu xa nên muốn để cho tôi sống thêm một lúc nữa?

Không được, tôi phải nghĩ ra một cách mới được.

Bây giờ tôi đang bị treo ở một cái cây phơi đồ, nếu như có thể nắm lấy được bệ cửa sổ, ở gần đó chính là một ống thoát nước, tôi vẫn có niềm tin vào sức mạnh của cánh tay của mình, có thể dùng sức phi qua đó, nói vậy từ đường ống nước đi xuống cũng không quá khó khăn, hơn nữa chỉ cần đến lầu hai là tôi có thể nhảy xuống, như đã nói lúc trước, việc nhảy lầu hai đối với tôi giống như đang ăn cơm bữa vậy.

Trong đầu tôi thầm tính toán, nhẹ nhàng thử vặn eo một cái, muốn gượng người một chút, sau đó dùng tay nắm lấy cây phơi đồ này hoặc là bệ cửa sổ, như vậy tôi liền thành công được hơn một nửa.

Nhưng điều này quả thật đúng là dây vò, tôi nhanh chóng nhận ra được, chỉ cần tôi dùng lực một chút, ở trên thất lưng quần sẽ truyền đến một âm thanh kêu kẹt, tôi biết được, đồ chơi này không chỉ mắc qua dây lưng quần, còn bị mắc cả vào bên trong ống quần, nếu như chỉ cần sơ ý một chút, ngày hôm nay liền đừng nói giữ được lưng quần, sợ ngay cả cái quần cũng không giữ lại được.

Con mẹ nó, ngay cả cái mạng đều sắp không giữ được, còn ghi nhớ đến cái quần?

Tôi thầm mắng chính mình một câu, sau đó tiếp tục cố gắng rướn người lên, đồng thời đưa tay phải ra, khó khăn hướng lên phía trên, chỉ mong nó gần hơn chút nữa, gần hơn chút nữa...

Ông trời không phụ người có tâm, lần thứ hai tôi càng thêm cẩn thận, rút cuộc trước khi ống quần bị xé rách, tôi đã cố định được trên bệ cửa sổ! Sau đó, tôi chỉ cần làm thêm một bước nữa là đã thoát được nguy hiểm.

Tuy nhiên, đột nhiên tôi lại phát hiện được tay trái của tôi còn cầm lấy đồ kẹp tóc kia, cảm thấy hơi sùng sốt một chút, tình huống bây giờ rất khẩn cấp, không lo được nhiều như vậy, trước tiên đem đồ vật này ném đi rồi tính tiếp.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, nhưng chưa kịp hành động, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cửa sổ ngay cạnh tôi, bị người mở ra...

Một khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh bệ cửa sổ, dĩ nhiên là nàng, là cô gái xinh đẹp mặc váy đen ở trên lớp học lịch sử!

Quá tốt rồi, có người xuất hiện, mà lại là người có thể cứu tôi, huống hồ chúng tôi còn có duyên gặp mặt một lần, hẳn là nàng còn nhớ rõ tôi, tôi...

Tôi vừa cảm thấy vui mừng, thì thấy được cô bé này chỉ nhìn tôi một cái, cũng không biết nàng có thể thấy rõ tôi hay không, đột nhiên, giờ lên tay phải, sau đó, tôi chỉ thấy được một cục gạch đang nằm trong bàn tay nhỏ bé của nàng...

Tôi đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, liền thấy nàng không một chút do dự, cầm cục gạch lên, hướng về tôi đập mạnh!

Má ơi cứu con, sao nàng lại còn tàn nhẫn hơn so với con nữ quý kia vậy...

Tôi bị dọa sợ, nếu lần này bị đập trúng, tôi chết là cái chắc. Tôi liều mạng vùng vung tay trái, la hét với nàng.

- Đừng có đánh, là tôi, tôi là người tốt...

Nàng nhìn bàn tay trái của tôi, tựa hồ ngây người trong nháy mắt, nhưng mọi thứ đều đã chậm, từ khoảng cách cục gạch của nàng tới tay tôi chỉ cách có vài chục centimet, thậm chí tôi còn chưa kịp nói xong, liền cảm thấy được bàn tay đau đớn, cũng không còn sức mà nắm giữ nữa, buông lỏng tay ra, thân

thể ngửa ra sau, sự cân bằng vì điệu kia bị phá vỡ, chỉ nghe âm thanh kéo kẹt đáng sợ vang lên, dây lưng quần đáng thương rốt cục cũng bị đứt, quần cũng rách luôn, tôi lại khôi phục tư thế bị té từ lâu bốn như lúc này, lại ngã xuống...

Cuộc đời quả nhiên có thật nhiều điều bất ngờ, lẽ nào ông trời đã nghe được lời thầm gọi khi nãy của tôi, cố ý ở trước lúc tôi chết, cho tôi được nhìn thấy người con gái mà tôi xem trọng?

Tuy nhiên, mỹ nữ này lại dùng một viên gạch đập tôi về với cát bụi, trong đầu óc mờ mịt của tôi dâng lên một ý nghĩ, thời điểm mà cảnh sát đến phá án, đến cùng là tôi được dự đoán tự sát, hay là bị người giết?

Điều gì cũng chưa kịp suy nghĩ, lần này cũng không có cái giá phôi đồ nào ngăn lại nữa, cũng không có kỳ tích gì phát sinh, móng của tôi chạm đất, cái lưng ngã trên mặt đất như thể đang hôn ông địa vậy, một trận đang đón truyền khắp toàn thân, tôi thấm thở dài, xong rồi, mình bị gãy xương mất rồi, bây giờ chỉ còn nước chờ chết thôi...

Tôi không cam lòng trọn to hai mắt, muốn nhìn lại thế giới này lần cuối, nhưng lại thấy cô gái ở tầng ba kia, nàng đang sững sờ nhìn tôi, giống như nàng đang bị choáng vậy.

Àn, xem đi, nhìn một chút là có thể kiểm lời, có thể trước lúc chết được cùng mỹ nữ nhìn ngắm lẫn nhau, có lẽ như đây là một đãi ngộ không sai...

Tôi nhìn một lát, đột nhiên phát hiện cảm giác không đúng, như thế nào mà... không phải rất đau?

Hồng rồi, hẳn là đã bị tê liệt mất cảm giác rồi, tôi nghe nói qua, nếu như một người vẫn còn biết đau, vậy thì sẽ không có chuyện gì, nếu như không biết đau, hơn phân nửa là đã cách cái chết không xa.

Ai, tôi âm thầm thời dài, nắm lại bàn tay, dùng sức đâm xuống đất một cái, thầm nghĩ thiên đạo quả nhiên bất công, bản thân tôi là một người thiếu niên hùng tâm tráng chí, lòng mang ý muốn cứu người trong thiên hạ, trên người lại gánh chịu sứ mệnh của gia tộc, chỉ có lòng nhưng không có sức, chết sớm...

Ủa, sức lực của mình ở đâu ra mà đâm đất? Tôi bỗng nhiên sững sờ, vội vàng giơ tay lên nhìn xem, thử động một lát, không có chuyện gì! Đá đá chân, cũng không có gì cả! Trong lòng tôi vui vẻ, ngồi dậy vờn mình, mẹ nó, mình không có chuyện gì hết!

Đây là tình huống gì? Tôi đưa tay sờ sờ trên mặt đất, lúc này mới phát hiện được, thì ra mình rơi dưới đồng cát.

Ông trời mờ mắt a.....

Tôi suyết nữa thì hoan hô lên, vội vàng đứng dậy, tuy trên người vẫn còn rất đau, nhưng vẫn động cánh tay và chân, lắc lắc cái cổ, thử phào nhẹ nhõm xem ra chỉ bị đau da thịt một chút, xương cốt không có vấn đề gì.

Nhưng mà tôi vừa mới đứng lên, đột nhiên cảm thấy cái quần nhát thời buông lỏng ra, một luồng gió mát phà vài, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên, dây đai lưng quần đã đứt mất, quần cũng bị rách.

Chỉ đi bắt một con quỷ thôi mà phải chịu như vậy, tôi cười khổ không thôi, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy cô bé kia ở trên lầu nhìn tôi, thấy tôi không có chuyện gì, nàng hình như mỉm cười đối với tôi, dùng tay chỉ chỉ tôi, sau đó lại chỉ bản thân nàng, liền quay người chạy về ký túc xá.

Điều này có ý gì? Chẳng lẽ nàng đã biết tôi, trong lòng bản khoả muốn xin lỗi nên muốn, muốn theo tôi... Làm ý trung nhân.

Không được, ca còn không có cái tâm tư đó, xin lỗi, tuy rằng ca biết muội rất đẹp, nhưng ca rất bận, ca còn phải đi cứu vớt thế giới...

Đồ vật trang sức kia tôi còn nắm ở trong tay, tôi thuận lợi đem nó nhét vào túi, chỉ vừa chạy hai bước về phía trước, bỗng nhiên liền thấy thứ gì đó phát sáng ở trên đồng cát.

Tôi bước lại gần, sau đó cúi đầu nhìn, nhát thời hít vào ngậm khí lạnh.

Trên mặt đất, là một hình người bằng giấy, chính là loại giấy được người ta cắt ra, sau đó vẽ vài đạo phù, trên trán vẽ mấy đường màu đen, ý chỉ là tóc, nhưng mà, không có mặt.

Trong lòng tôi cảm thấy bất an, lẽ nào vật này...chính là nữ quỷ khi nãy?

Có vẻ như người vận dụng tà thuật này không đơn giản.

Tôi không có đi chạm vào người giấy kia, đốt bật lửa lên, thiêu hủy nó, đây là biện pháp hữu hiệu mà đơn giản nhất, sau đó, tôi liền nghe thấy được âm thanh ồn ào phát ra từ phía trước ký túc xá.

Không ổn, những người bắt dâm tặc đến rồi, tôi phải mau trốn thôi.

Tôi túm lấy quần, gập người xuống, dọc theo sau tòa nhà này chạy về ký túc xá nam...

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cám Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Truy Bắt Dâm Tặc

Cũng còn may mắn, phía sau tòa nhà tối om, tôi dựa vào bóng đêm mật mù, thần không biết quỷ không hay chạy tới được cửa sổ nhà vệ sinh ký túc xá nam.

Vào lúc này, ký túc xá nam sinh cũng bị khóa cửa, đi vào từ cửa chính là không thể nào, hơn nữa còn sẽ bị người khác phát hiện ngay lập tức, nhưng nam sinh chúng tôi làm sao sẽ bị vấn đề khóa cửa chính gây khó khăn đây?

Lan can cửa sổ của nhà vệ sinh ở ký túc xá nam lầu một sớm đã bị uốn cong hai cái, khe hở vừa phải, chỉ cần có thân thủ linh hoạt, đều có thể dựa vào nó để ra vào, chuyên thích hợp với những đối tượng chuyên cày đêm internet, hay uống rượu đêm khuya, hoặc là một chút người có thói quen đi dạo đêm khuya.

Tất nhiên, quán internet ở trong trường cũng không phải là ba cái quán hư hỏng ở bên ngoài, trên thực tế chỉ vừa đến chín giờ đêm thì nó liền đóng cửa, quán internet mà tôi đang nhắc đến, là quán cách đây mười dặm, gần với khu vực đô thị mới có, mỗi lần muốn đi qua đó cần ghé qua bên đường bắt xe đi, hết mất năm khối, đi về liền mất mười khối. Thực sự quá mắc.

Quán ăn nhỏ kia được mở ở ngay trước cổng trường học của chúng tôi, có người nói là do một đơn vị liên quan nào đó mở ra, trên bảng hiệu thì viết mười giờ đêm đóng cửa, nhưng thực tế thì chỉ cần có sinh viên ở đó, dù có mở ra tới nửa đêm cũng không ai quản.

Dù sao, ngôi trường này cũng chẳng quan tâm, cứ mất nhắm mắt mở.

Hình như hơi lạc đề rồi, quay lại vấn đề chính nào, sau khi tôi trở lại ký túc xá nam sinh, nghiêng người chui vào từ lan can, trong nhà vệ sinh khá yên tĩnh, may mắn là không có ai trong này.

Chỉ là âm thanh ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn, hiển nhiên một nhóm người đã không tìm thấy được dâm tặc trong ký túc xá nữ, cho nên đã chạy về hướng ký túc xá nam.

Nắm lấy thời gian, tôi túm lấy quần, rón ra rón rén, nhanh chóng chạy lên lầu, cần phải không để cho người khác phát hiện mới được, bằng không dù cho tôi có mười cái miệng cũng trả lời không được.

Đã hơn nửa đêm, còn lén la lén lút chạy về từ bên ngoài, quần lại bị rách, dây lưng quần cũng bị đứt, lại đang đúng lúc mấu chốt truy bắt dâm tặc, tôi nói mình không phải dâm tặc, con mẹ nó chính bản thân tôi còn không tin được.

Vào ngay lúc này, giống như hưởng ứng với tiếng ồn ào bên ngoài, ký túc xá nam sinh đã bắt đầu có hành động, ánh đèn liên tiếp sáng lên, tôi giống như ăn trộm, vội vàng chạy nhanh lên lầu ba, tôi dám thề, đó là tốc độ nhanh vượt mức người thường mà từ nhỏ đến lớn tôi chưa thể phát huy được.

May mà động tác của tôi nhanh chóng, nên không bị người khác phát hiện, hơn nữa phòng của tôi cách cầu thang cũng gần, tôi chạy hai ba bước vọt vào hành lang, sau đó nhanh chóng mở cửa chui vào, đóng cửa lại, đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm, con mẹ nó chứ, đúng là quá kích thích...

Cuối cùng thì cũng đã an toàn, nhưng mà A Long và Tiểu Hồ Tử giống như chết lặng, nhìn chăm chăm tôi, giống như đang nhìn vào một tội phạm vượt ngục.

- Xuyt....

Tôi ra ám hiệu đừng mở miệng đối với bọn họ, sau khi khóa cánh cửa xong, tôi vội vàng đi tới giường để bắt đầu thay quần áo. Ước chừng bảo vệ trường học rất nhanh sẽ đi tới nơi này để kiểm tra, với bộ đồ hiện tại của tôi, sẽ nhanh chóng bị trở thành đối tượng tình nghi thích hợp số một.

- Tôi nói này, Tiểu Thiên, cậu sẽ không phải là người đã gây ồn ào ngoài kia chứ.....

- Con mẹ nó cậu cầm miệng lại cho tôi!

A Long tát cho Tiểu Hồ Tử một cái, sau đó lo lắng nói với tôi:

- Người anh em à, không có chuyện gì cả, nên đừng có sợ gì hết, vào thời cấp ba tôi còn lên đi xem nữ sinh tắm, bị rượt chạy ầm ầm, không phải tôi vẫn còn khỏe mạnh sao? Đều là đàn ông với nhau, tôi hiểu, tôi hiểu được mà, nhanh lên, Tiểu Hồ Tử, mau tìm quần cho Tiểu Thiên...

Tôi dờ khóc dờ cười vừa cởi quần áo vừa nói:

- Sai rồi, sai rồi, tôi không phải là tên dâm tặc kia, tôi...tôi là...

Tôi không biết nên nói như thế nào, làm sao tôi có thể giải thích điều này? Nếu như nói tôi không phải là tên dâm tặc đã lên vào nhà ký túc xá nữ, vậy tôi vì sao lại phải hốt hoảng chạy về đây, bộ dáng còn chật vật như vậy?

Cũng còn tốt, vì khi còn nhỏ được nghe kể nhiều câu chuyện, tôi neho mắt lại, tiện tay nhận lấy cái quần từ Tiểu Hồ Tử, điều nói dối cũng nghĩ ra được rồi...

- Hai người anh em, tuyệt đối đừng ồn ào, tôi nói thật với các cậu, vừa nãy là tôi đi bắt lưu manh...

Tôi nói với bọn hấn một chút, là vừa rồi tâm tình của tôi không được tốt, liền loanh quanh ở bên ngoài một lúc, sau đó đang định trở lại thì thấy được ký túc xá nữ nháo nhào lên, lập tức thấy được một bóng đen nhảy từ lầu ba xuống, tôi liền nhanh chóng đuổi theo, người kia vron mình nhảy ra khỏi bức tường, tôi kéo hấn xuống, sau một cuộc chiến trời long đất lở, người đàn ông kia bí quá nên liều mạng với tôi, cuối cùng người thì bắt không được, quần áo còn bị xé rách, và người kia cũng nhảy tường chạy mất.

Sau đó tôi thấy bảo vệ sắp đến, mà người này cũng đã chạy, còn lại chỉ có mình tôi, lỡ mà tôi giải thích không được thì khổ, vì vậy nên tôi chạy một mạch về đây, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, kết quả là dâm tặc thì bắt không được, còn bị rách cái quần...

Câu chuyện do tôi bịa ra này quả nhiên hoàn hảo, vốn bóng phỉ đều là vùng hoang dã, cũng không ai biết được người mà tôi nói là từ thôn nào chạy tới. Hơn nữa, với biểu hiện bình thường của tôi, sẽ rất khó để người ta cảm thấy tôi là một tên dâm tặc, nên cả hai đều tin tưởng.

Kỳ thực, những người cẩn thận vẫn có thể nghe thấy được sơ hở trong đó, làm sao đánh nhau, lại có thể bị xé rách quần? Theo lý thuyết, tôi nên xé cái quần của tên dâm tặc kia mới đúng, có điều chỉ cần hai người bọn họ tin, vậy thì không thành vấn đề, tôi nói với hai người họ nhất định phải giữ bí mật, hai người liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn tôi mang theo vẻ sùng bái.

Sau khi nói chuyện xong, tôi cũng đã thay quần áo, ba người nháy mắt với nhau giả vờ cái gì cũng không biết, đồng thời còn chạy ra ngoài xem trò vui.

Sau đó, mấy người bảo vệ liền đến, nhưng cũng không làm gì, chỉ loanh quanh vài vòng lên xuống cầu thang, sau đó lần lượt nhìn vào từng căn phòng, nhưng cũng không có nói gì.

Dù sao chuyện này cũng không có nữ sinh bị gì cả, nhiều lắm cũng chỉ là một người nữ sinh đi từ trong nhà vệ sinh ra bị người ta tát cho một cái, cũng không có phát sinh chuyện lớn ghê gớm gì, cuối cùng la hét vài câu, bảo chúng tôi đêm hôm nhớ về ký túc xá sớm, không có chuyện gì thì đừng có mà lêu lổng bên ngoài, cuối cùng cũng rời đi.

Ảnh hưởng duy nhất của chuyện này chính là hai cái lan can ở nhà vệ sinh tầng một của ký túc xá nam, sang ngày sau liền bị người sửa chữa lại...

Có điều, người lao công Tất lão lúc đó lẫn ở trong đám người, nhưng lại lén lút nháy mắt đối với tôi, muốn cười nhưng vẫn phải nhịn lại, giống như đã nhìn thấu chuyện gì rồi.

Tôi cũng bất đắc dĩ, nhưng tôi không thể không cảm thấy Tất ông ngoại quả thật đáng yêu, cũng rất trọng nghĩa. Nói vậy năm đó hấn cũng đã làm ra sự tình hèn mọn nửa đêm lên đi xem nữ sinh tắm? Sao ánh mắt của hấn nhìn vào tôi giống cảm giác một anh hùng đang nhớ chiến công thế?

Thực ra việc này cũng không quan trọng, điều tôi chân chính quan tâm chính là người thi triển tà thuật kia, đến cùng hấn là ai, mà người bị hại lại là ai đây?

Cho tới bây giờ, điều mà tôi có thể phân tích ra, cũng chỉ có một chút, đó chính là người thi thuật cùng với người bị hại chắc chắn là cùng ở bên trong ký túc xá nữ, bởi vì người khác không thể chạy lên tầng thượng của ký túc xá nữ để làm phép, mà đồ trang sức kia, cũng không cần nói thêm làm gì.

Còn cô gái nhìn có vẻ yếu ớt kia, tôi nhớ lại lúc nàng quyết đoán đập viên gạch xuống vào hôm qua, lòng tôi liền cảm thấy không rét mà run, nhưng cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ có mình nàng ở một căn phòng, vậy mà hơn nửa đêm chợt thấy có người bên cạnh bệ cửa sổ, không những không la hét lên, mà ngược lại cực kỳ bình tĩnh, quyết đoán nhanh chóng, điều này dường như có vẻ không hợp lý lắm.

Ặc, đúng rồi, nàng là một người con gái ở trong phòng ngủ, làm gì lại có được cục gạch?

Sáng hôm sau, vừa thức dậy tôi cảm thấy cả người đau ê ẩm, kiểm tra toàn thân một lúc mới phát hiện được, ngày hôm qua từ trên lầu rơi xuống, tay chân cùng với lưng bị thương rất nhiều nơi, đau nhức ở khắp mọi nơi, cũng không biết có bị nội thương hay không.

Chắc là ngày hôm qua do căng thẳng cùng với sợ hãi, nên đã quên đi việc rơi xuống từ trên lầu, sau khi ngủ được một giấc, tất cả vết thương mới bắt đầu phát tác.

May mà Trương lão nằm bệnh viện, mà trường học này chỉ có một mình hấn là giảng viên chuyên nghiệp, hấn không ở thì chúng tôi được tự do, bằng không nếu mà tôi đi đến lớp học, khẳng định sẽ làm cho người khác nghi ngờ.

Vốn ngày hôm nay tôi không có ý định đi ra ngoài, mặc công lại bị người khác hỏi, nhưng mà tôi ở trong phòng đến hơn một giờ trưa thì bụng đói không chịu nổi, liền mặc quần áo đi vào căn tin ăn cơm, tôi nghĩ, giờ này chắc trên căn tin cơ bản không còn người nào, tôi cũng có thể được thanh tịnh.

Tôi khập khễnh đi đến căng tin, quả nhiên không có bất kỳ ai, tôi muốn một phần cơm trứng sốt cà chua, cộng thêm hai cái bánh mì nhân thịt, sau đó tùy tiện tìm địa phương ngồi xuống bắt đầu ăn.

Rất nhiều người đều từng nhờ nước bọt tại căn tin trường đại học, nhưng tôi có thể nói, căn tin trường học này được dọn dẹp khá sạch sẽ, chắc là ở bên ngoài có một quán ăn nhỏ khác ở bên ngoài, nên có sự cạnh tranh, mà có cạnh tranh thì có tiến bộ, nếu không, tôi nghĩ rằng việc này cũng chẳng khác gì mấy trường khác.

Giống như món cơm sốt cà chua này, giá cả vừa phải, mùi vị tốt, còn miễn phí canh cùng với dưa muối, chỉ là cơm có nguội một chút, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì, tôi vẫn ăn như hùm như sói.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng, lập tức có người đi vào và cách tôi không xa, đối với cô bán quán căn tin nói:

- Làm phiền cô...cô cho con một phần cơm chiên ạ...

Âm thanh này nghe rất mềm mại và ôn nhu, còn mang theo ý lo lắng, nhưng mà có điều...hơi quen tai à nha. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, ồ, thực sự là nàng?

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Kỳ Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tân Nhã

Người này, chính là vị mà ngày hôm qua đã dùng cục gạch đập tôi, cô gái mặc chiếc váy màu đen.

Nàng đột nhiên nhìn thấy tôi, cũng cảm thấy sững sờ, thấy tôi nhìn chăm chăm nàng, ngay lập tức nàng cũng bối rối, còn mang theo vẻ áy náy.

Tôi không có ghi hận gì cả, đau đớn do viên gạch mang lại với tôi, điều đó cũng thông cảm được, ai bảo tôi hơn nửa đêm mà còn ở ngoài bệ cửa sổ phòng người ta, bên ngoài lại là hết đời bất đắc dĩ, cho nên mới bị người ta đập không thương tiếc.

Nhưng cuối cùng, đây cũng là một cơ hội tốt để tiếp cận với nàng!

- Bạn cũng ăn cơm trưa à?

Tôi cười híp mắt hỏi, cũng cố gắng làm sao để cho khuôn mặt mình nhìn không giống một tên háo sắc.

Đôi mắt nàng chớp chớp, gật đầu và nói:

- Tôi...tôi bình thường đều đến đây vào giờ này.

Tôi cảm thấy kỳ quái:

- Vì sao lại...

Lời còn chưa nói hết, tôi liền hiểu rõ ràng, nàng tới dùng cơm vào giờ này, bởi vì lúc này ít người nhất!

Một cô gái đáng thương, thậm chí ăn cơm cũng phải tránh né người khác, nhưng nàng tại sao lại phải bị đối xử như vậy chứ, ở nơi này làm một người khác biệt trong mắt mọi người, bị mọi người bài xích, tại sao lại vẫn nhẫn nại ở nơi đây?

- Lại đây ngồi ăn chung đi.

Nhìn thấy com chiên của nàng đã làm xong, tôi bắt chuyện với nàng, nhưng lại nhìn thấy được mấy cô mấy chú trong căn tin nhìn tôi với ánh mắt khác thương, ý tứ giống như là: Tiểu tử à, cậu xong rồi...

Nàng theo bản năng lắc lắc đầu, lại do dự một chút, rồi ngước đầu lên nhìn tôi một chút, vẫn đi qua đây ngồi, nhưng cách xa tôi hơn một mét, cúi đầu yên lặng ăn com.

Nói thật thì cô bé này rất xinh đẹp, nhưng lại có một cảm xúc u ám, làm cho người ta không cảm thấy thoải mái, nếu tôi là một người bình thường, thì cho dù đánh chết cũng không muốn lại gần nàng, nàng căn bản đâu phải người bình thường.

Được rồi, thực ra tôi cũng không phải là một người bình thường, vì vậy trong miệng vừa ăn com, tôi vừa nói:

- Buổi chiều không có tiết học nào sao?

- Ừm...

- Thực tế thì tôi cũng rất yêu thích sự thanh tĩnh, đến đây dùng com vào lớp này là tốt nhất.

- Ừm...

- Đúng là trùng hợp thật, từ buổi sáng hôm qua cho tới bây giờ, đây là lần thứ ba mà tôi thấy bạn phải không?

- Ừm...

- Vào buổi chiều tôi cũng không có tiết, hay là hai đứa mình cùng đi xem phim gì đó đi?

Có ông trời làm chứng, tuyệt đối không phải tôi muốn tán tỉnh nàng, nói tới cái khúc đi xem phim mà mặt tôi cũng đỏ lên, trái tim đập thình thịch, thậm chí giọng nói cũng yếu ớt, tôi cũng không dám chắc nàng có nghe được lời tôi nói hay không.

Nhưng ai mà biết được, phản ứng của tôi mãnh liệt như vậy, vậy mà nàng chỉ là yên lặng lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói ra một chữ:

- Ừm...

Tôi muốn sụp đổ, đại tỷ à, bộ cô là qq sao? Có thể không trả lời mấy móc như vậy có được hay không!

Lại nói, cô “ừm” lên là đồng ý hay vẫn là không đồng ý đây, hay chỉ cần mình cô biết là được rồi?

Tôi đem miếng com cuối cùng trong miệng nuốt vào trong bụng, sau đó dứt khoát nói với nàng:

- Tôi nói bạn có thể nói được từ hai chữ trở lên hay không? Bạn học ở ngành nào vậy?

Nàng do dự một chút mới nói:

- Khiêu vũ.

Đúng là hai chữ thật, con mẹ nó, tôi nghĩ một chút, lại cười nói:

- Đúng rồi, tên của tôi là Hàn Thanh Thiên, bạn có thể nói cho tôi biết tên của bạn được hay không?

Nàng thế mà vẫn không chịu ngẩng đầu, chậm rãi nói ra hai chữ:

- Tân Nhã

Ặc, ngay cả cái tên của nàng cũng chỉ có hai chữ...Thôi được rồi, tốt xấu gì tôi cũng đã biết được tên của nàng.

Tôi cố gắng dùng một giọng điệu thật ôn nhu nói với nàng:

- Buổi chiều không có chuyện gì, bạn đi dạo với tôi có được không? Tôi không có ý gì xấu cả, chỉ đi dạo ngắm phong cảnh xung quanh. Thực ra đi một mình có hơi buồn, với lại nếu có một ít tâm sự gì đó, có thể nói ra một chút mới cảm thấy khá hơn được, đôi người phải hạnh phúc một chút...

Kỳ thực tôi nói như vậy, là liệu lĩnh tương đối nguy hiểm, bởi vì dù sao tôi chỉ mới quen nàng, cơ bản là chưa có giao lưu gì. Nếu mà tôi đang ngồi trước mặt một cô nàng mạnh mẽ, chắc phải mắng tôi bệnh thần kinh ngay tại chỗ, nếu đó là một cô nàng ngại ngùng sống nội tâm, có thể sẽ phải rơi nước mắt, còn tôi chắc chỉ biết ngồi gãi đầu.

Nhưng điều tôi không ngờ rằng sau khi nghe tôi nói hết, nàng ngẩng đầu lên, nhìn tôi một cách kỳ lạ, đột nhiên nói:

- Bạn vào tối hôm qua...

Nàng còn chưa nói hết, nhưng tôi đã hiểu rõ, nhất định nàng muốn nói là sự tình ngày hôm qua tôi lên vào cửa sổ ký túc xá nữ, nàng còn chưa hỏi tới, vậy mà còn không biết ngại theo nàng đàm luận chuyện nhân sinh?

Được rồi, tôi phải giải thích một chút.

- Híc, kỳ thực tối ngày hôm qua, tôi là... Tôi....

Tôi bưng bát canh lên uống cạn sạch, sau đó định kể lại câu chuyện mà hôm qua tôi bịa cho hai tên kia nghe, nhưng vừa chuẩn bị đem chuyện này một lần nữa kể lại với nàng, nàng đột nhiên nói khề với tôi:

- Đồ vật ngày hôm qua mà bạn cầm trong tay, có thể cho tôi nhìn một chút sao?

Tôi sửng sốt, đồ vật mà tôi cầm trong tay? Nàng đang nói về đồ vật kia?

Tôi lấy chiếc kẹp tóc mèo kitty từ trong túi quần, để lên trên bàn, nghi hoặc mà nhìn nàng.

- Bạn nói chính là cái này sao?

Nàng nhìn đồ trang sức kia một chút, trên mặt lộ ra vẻ kỳ lạ, sau đó hỏi:

- Cái này, bạn tìm ở đâu ra thế?

- Ở trong..Bạn phải nói cho tôi biết trước, trước đó bạn từng gặp vật này phải không?

Tôi nhìn chằm chằm nàng hỏi.

Nàng khề gật đầu, thờ dãi nói:

- Đúng vậy, vật này, kỳ thực chính là của tôi, đã làm mất gần một tháng rồi.

Trong lòng tôi đột nhiên cả kinh, cái gì cơ, người mà bị người kia triển khai tà thuật lên đồ vật này, dĩ nhiên là của nàng?

- Bạn..

Tôi muốn hỏi cô ấy chuyện gì đã xảy ra, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại thấy bên trong phòng ăn không biết từ lúc nào đến đây hai nam sinh, và một số người phục vụ đang nghỉ ngơi, đang ngồi cách đó không xa, một bên nói chuyện, một bên lại dùng ánh mắt quái dị nhìn chúng tôi.

Nơi này không phải chỗ nói chuyện.

- Bạn đi theo tôi, tôi có chuyện trọng yếu muốn nói với bạn.

Tôi không biết mình lấy dũng khí từ đâu, đứng người dậy, sau đó lôi kéo tay của nàng, quay đầu chạy nhanh ra bên ngoài.

- Ồ....

Nàng khề hô một tiếng, sau đó lại giãy dụa, nhưng không thoát được, chỉ phải theo tôi cùng đi ra ngoài, để lại đằng sau một đĩa cơm chiên đang ăn dở, cùng với mấy đôi mắt quái dị trong căn tin.

Tôi lôi kéo tay của nàng chạy một hơi đến phía sau của ký túc xá nữ, nơi mà ngày hôm qua tôi té xuống.

- Được rồi, hiện tại bất luận có chuyện gì, bạn cứ việc nói hết, hãy tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ giúp bạn.

Tôi nhìn cô ấy bằng một đôi mắt cực kỳ chân thành, sau đó lại nói thêm một câu:

- Tôi thực sự không phải là người xấu.

Nàng bị choáng váng bởi cái nhìn nghiêm túc của tôi, ánh mắt nhìn xung quanh, dường như muốn chạy trốn, nhưng do dự một lát, vẫn bình tĩnh lại, sau đó nói với tôi:

- Anh có thể đem đồ vật kia trả lại cho tôi sao?

Tôi không chút do dự đưa cho nàng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của nàng, nàng nhận lấy, nhìn nó với vẻ phức tạp, nhưng lại ngẩng đầu lên và nói:

- Cảm ơn anh.

Rồi nàng quay người lại muốn đi, tôi vội vàng chặn nàng lại, sau đó hỏi:

- Lễ nào cô không chịu nói cho tôi biết bất kỳ điều gì hay sao? Nếu như tôi đoán không sai, trong một tháng này, có phải đêm nào cô cũng gặp phải ác

mộng, tinh thần cảm thấy không yên, đều mơ thấy ác quỷ tới lấy mạng đúng hay không?

Nàng cắn chặt môi, dùng sức lắc đầu:

- Không có, tôi rất khỏe...

Rất khỏe? Có ma mới tin!

Tôi cũng không khách khí, việc quan trọng như vậy, tôi chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề!

- Nếu như tôi đoán không sai, thì gần nhất phải có một oan hồn đến đây đòi lấy mạng của cô, bởi vì năm ngoai vì nguyên nhân của cô mà có hai nữ sinh phải bỏ mạng! Tuy rằng tôi không biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này là chính xác trăm phần trăm, sự thật là tối ngày hôm qua, đã có người dùng vật này của cô để thi triển tà thuật, muốn nguyên rủa cô, là tôi giúp phá giải nó cho cô, đoạt lại vật trang sức, nếu như cô còn không chịu nói thật với tôi, nhất định phải che giấu, vậy tôi chỉ có thể nói cho cô biết, người muốn tìm cô lấy mạng sẽ còn ra tay lần thứ hai, nàng hận cô đến tận xương tủy, thù không chết không thôi...

- Dù rồi, anh đừng nói thêm gì nữa cả...

Nàng lùi lại từng bước về phía sau, sợ hãi nhìn tôi, che lỗ tai lại, giống như một chú thỏ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sau khi lui được vài bước, nàng liền nhanh chóng quay người chạy trốn, nhanh chóng thoát đi.

Tôi đuổi theo hai bước liền ngừng lại, nhìn bóng lưng của nàng và thở dài, có một chút hối hận. Vừa nãy không nên nói trực tiếp như vậy, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, thế nhưng với tính cách của nàng, nếu như không ép buộc, thì nàng cái gì cũng sẽ không chịu nói, nhưng kết quả là dọa nàng chạy luôn.

Ai, quên đi, đi một bước xem một bước đi. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ tới tìm tôi.

- Nếu như cô gặp phải điều gì nguy hiểm thì hãy tìm đến tôi ngay lập tức, cô nhất định phải nhớ kỹ điều đó!

Tôi hét hai lần vào bóng lưng của nàng, tuy rằng nàng không quay đầu lại, nhưng tôi biết được nàng nhất định có thể nghe được, đồng thời cũng có thể sẽ nhớ được.

Lắc lắc đầu, tôi xoay người lại cũng chuẩn bị đi trở về, không ngờ mới vừa quay người lại, liền thấy một người đứng ở sau lưng tôi.

Nam Cung Phi Yến!

Nàng vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, trên mặt của nàng như cười mà không phải cười nhìn tôi, và đó như thể hiện một lời nói, toát lên một thần thái khác thường.

Những lời chúng tôi nói khi nãy hẳn sẽ không bị nàng nghe được chứ? Trong lòng tôi thấp thỏm.

Tôi vốn định xoay người bỏ đi, nhưng nàng lại chợt nở nụ cười nói với tôi:

- Không thể đối xử bạo lực với một cô gái như thế, nhất định phải ôn nhu, sao lại đem nàng dọa chạy vậy chứ?

- Cái này..

Tôi quay đầu lại nhìn một chút hướng mà cô bé kia biến mất, thâm cười khổ, nhưng trong lòng lại nghĩ, lẽ nào vừa nãy nàng thật sự không có nghe thấy?

Tôi không biết nên nói chuyện như thế nào với nàng, cũng không biết được tại sao, khi nhìn thấy nàng, tôi có được một cảm giác rất lạ, nhịp tim đập nhanh hơn, không dám nhìn thẳng vào con mắt của nàng, giống như là, khi nhìn nhiều, thì hồn phách của tôi muốn bay đi vậy.

Cũng còn tốt, nàng nhìn chăm chăm tôi một lúc, liền thu hồi ánh mắt, xoay người định rời đi, nhưng giống như nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, thứ hai này các em có tiết của cô, còn nhớ cô muốn dạy cái gì sao?

- Đàm luận về vấn đề ưu nhược điểm của Tần Thủy Hoàng..

Tôi thành thật trả lời.

- Nhớ là tốt rồi, àn, đừng có đến trễ đấy.

Nàng nói xong câu đó, liền quay người rời đi, cũng không hỏi một chút khi nãy chúng tôi vừa nói cái gì, tôi thở phào nhẹ nhõm, có vẻ như nàng không nghe được gì cả.

Àn, đúng rồi, nàng là giảng viên mới tới, nhất định không thể hiểu được nữ sinh gọi là Tần Nhã, nếu không thì sợ ánh mắt nàng nhìn tôi khi nãy cũng sẽ không tự nhiên như vậy.

Tất cả những điều này, liền trôi qua như thế, giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì. Trong sân trường vẫn vô cùng yên tĩnh như mọi ngày, cũng

không bởi vì sự kiện có đâm tặc đêm qua mà ảnh hưởng gì, nhiều lắm, cũng chỉ là mọi người đôi khi cãi cọ nhau một chút vấn đề tầm phào mà thôi, tôi cũng vui vẻ tham gia vào, nhưng ngược lại không ai biết được, “đâm tặc” trong miệng của họ chính là tôi.

Thay đổi duy nhất là người con gái kia, trong hai ngày tiếp theo, tôi không nhìn thấy nàng, cũng không có thông qua người khác hỏi han cái gì, nên tôi sớm muộn gì cũng sẽ tới, tôi không tin, lần sau khi mà xuất hiện tình hình gì, nàng sẽ không tìm đến tôi.

Nhưng điều làm tôi tiếc nuối là vật trang sức kia đã bị nàng lấy về, nếu không thì tôi có thể tìm phương pháp trong cấm kỵ bút ký, nhìn xem có thể thông qua manh mối này, tìm ra được kẻ đã thi thuật sau lưng, nhưng hiện tại cái gì cũng không có, tôi cũng không thể nào tìm được.

Nhưng gay go nhất chính là, ngày hôm đó tình huống tôi ở căn tin lôi kéo nàng chạy, vẫn là bị một ít người biết, hơn nữa ngày đó vào tiết học lịch sử, tôi cùng nàng ngồi rất gần, một trong những chi tiết đó đã trở thành bằng chứng, đối với những bạn học suốt ngày nhàm chán, liền coi đây là một đề tài mới, cả ngày đều châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi, còn có mấy người bạn học thân thiết của tôi tìm đến tôi, nói tôi đừng có bị mấu dòn lên não mà tự gây phiền phức cho chính bản thân mình, nhưng mỗi lần tôi muốn hỏi lý do thì họ lại không chịu nói gì cả.

Tôi cảm thấy buồn bực, nếu không rõ chuyện gì thì mấy người làm ra vẻ thần bí làm quái gì, còn tụ hội với nhau bàn luận cái gì cơ chứ?

Hai ngày sau, tôi gần như không chịu nổi, tuy rằng tính tôi khá lạnh lùng, nhưng tâm của tôi vẫn không thể đạt tới cảnh giới tâm tĩnh như nước được, lúc này tôi mới hiểu rõ được tâm tình của cô bé kia, loại tư vị bị người chỉ chỉ trỏ trỏ ở phía sau, thực sự không dễ chịu gì.

Nhưng mà trong trường học mỗi khi có chuyện chính là như vậy, nếu như bạn càng để tâm, càng muốn đứng ra giải thích, vậy thì lại càng hòng bết, tôi lười để tranh luận với đám người kia, cũng không có gặp mặt Tân Nhã, lại qua hai ngày sau, lời đồn này dĩ nhiên chậm rãi biến mất rồi. Lúc đầu, một số người bạn cùng lớp nói tôi là một kẻ khủng, nhưng sau đó họ nhận rõ được sự thật, nên đã bỏ chỗ tôi theo chỗ sáng.

A Long còn thừa dịp lúc tôi đang ngủ, không biết kiếm ở đâu ra máu gà cùng lông gà, vẩy khắp giường của tôi, thậm chí ngay trên mặt tôi cũng vẩy mấy phát, tôi tỉnh lại và hỏi hấn, thì hấn nói đây là phương pháp trừ tà mà tôi chỉ cho hấn.

Tôi dở khóc dở cười, những người này đúng là rãnh rỗi sinh nông nổi, một đám dở hơi.

Trong nháy mắt, liền đã tới ngày thứ hai, tôi nhớ rằng ngày hôm nay có hai việc cần làm.

Thứ nhất là đi xem Trương lão, ngày hôm qua hấn làm giải phẫu, chúng tôi đã cẩn thận hẹn nhau chiều hôm nay sẽ cùng nhau đi bệnh viện.

Thứ hai, chính là tiết lịch sử của giảng viên Nam Cung kia, tôi đột nhiên muốn đi nghe một chút, nhìn xem nàng có thể nói ra những điều gì khác biệt với người khác.

Dịch: T

Beta: T

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại

Bạn đang đọc truyện *Cấm Kỵ Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.